

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД
ПРЕДСТАВЯ:

**КРАЛЕТЕ
НА
ТРИЛЪРА**

От автора на
ИГРАТА НА УБИЕЦА

ДЖЕЙ БОНАНСИНГА

„Бонансинга се завръща с най-яръстия си трилър от години насам!“
— *Ню Йорк Таймс*

ХРЪТКА

БАРД

ДЖЕЙ БОНАНСИНГА ХРЪТКА

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Дар или проклятие?

Шарлот Викърс е ясновидка и често помага на полицията да открива изчезнали хора. Един ден при нея идва млада жена, която търси годеника си, изчезнал преди повече от година.

Когато го открива, Шарлот неочаквано изпитва усещане за опасност... за смърт. И когато научава коя е жената и защо е избягал годеникът ѝ, осъзнава, че е единственият човек, способен да спаси живота му.

Докато бяга от банда безмилостни убийци, тя трябва да разчита на нещо повече от инстинкт, за да не допусне кървава разправа.

„Най-жестокият и най-напрегнат трилър от няколко години насам.“

Чикаго Трибюн

На Джоуи

Дължа специална благодарност на Джан Бонансинга, Джо Питман, Дженифър Робинсън, Боб Мекой, Питър Милър, Бен Адамс, Норм Кели, Дейв Джонсън, полицаи Джон Бъкли, д-р Робърт Дидоменико, д-р Хари Джаф, Джули Стюарт, Дейвид Куин, Харлан Елисън, Ед Горман, Майкъл Стийн, Джим Уилсън, Брус Клорифин, Морт Касъл, Дон Вандерслуис и Брус Инграм.

Вдъхновение и ценна информация получих от трудовете на Дороти Алисън и Дейвид Морхауз, както и на Харлан Елисън, особено от неговия шедевър „Мефисто в Оникс“, без който нямаше да създам този роман.

ЧАСТ I

МОНЕТАТА

*„Умът е опасно оръжие, дори за
собствения му притежател...”*

Монтен

1.

ОТВАРЯНЕ НА ВЕРИГА

— Донесох нещо — каза жената с мишето лице и затършува в чантата си. — Не знам дали ще можете да го използвате... но Поли не се разделяше с него... талисман... нали разбирате.

И извади монетата и я остави на масата.

Металът имаше цвят на стар калай, покрит с патина от годините. Излъчваше мътен блясък. И тежест. Като че ли беше излъскан от безброй алчни пръсти. Стар сребърен долар.

Ясновидката го погледна внимателно, но не понечи да го вземе.

— Много добре, мила — каза тя, — но първо трябва да ми разкажете малко повече за себе си и приятеля си. Как се случи всичко.

Последва мълчание. Жената дълбоко си пое дъх и замислено се загледа през прозореца.

Шарлот Викърс, най-известната ясновидка в областта, седеше срещу нея и търпеливо чакаше. Тя бе приятна жена, малко под четиридесетгодишна, с прасковена кожа, гарвановочерна коса и светлосини, чувствено искрящи очи. Още беше по копринен халат и пантофи и пиеше първата си утринна чаша „Ърл Грей“. Имаше физиката на майка си, която повечето мъже биха описали като „приятно пълна“, а по думите на баща ѝ била копие на Джейн Ръсел^[1]. Но за съжаление някогашното прелестно пълничко момиче бе останало в годините на разцвета на хулата и сега Шарлот трябваше да прави малки чудеса с помощта на руж и сенки. Дори беше започнала да лепи на хладилника си картинки на дебели жени и едри селскостопански животни.

Дребната жена я бе събудила само преди минути и Шарлот все още не се беше разсънила. Гостенката се представи като Натали Фортунато. Прочела за способностите ѝ във вестника и решила да се обърне към нея. Искала да открие изчезналия си приятел и това било последната ѝ надежда.

Шарлот официално се бе оттеглила от издирването на изчезнали хора, но се смили над нещастieto на жената и я покани да влезе. Сега

двете седяха на голямата дъбова маса в трапезарията и пиеха чай от сребърни чаши. В стаята тихо тиктакаше часовник на Сет Томас^[2].

— Казва се Пол — започна жената. — Ходихме три години преди да... нали разбирате...

— Преди да изчезне ли? — като духаше чая си, попита Шарлот. Натали кимна.

— Случи се толкова неочаквано... Всичко вървеше толкова добре, нали разбирате... Все още не мога да повярвам.

— Преди колко време изчезна приятелят ви, мила?

— Преди единайсет месеца, седем дни и четиринайсет часа.

— Разбирам. — Шарлот се опита да не се поддава на състраданието. В тази жена имаше нещо, което я смущаваше. Нещо познато. — Бихте ли ми описали обстоятелствата?

— Трябваше да го взема от службата му — горчиво отвърна Натали, загледана в сервиза за чай така, като че ли е кошче, пълно с мъртви котенца. — Той беше счетоводител, нали разбирате, но не беше досаден, беше забавен, нали разбирате, и този ден щяхме да ходим на пикник на плажа. — Тя замълча за миг и избърса ъгълчето на окото си с опакото на дланта си.

Шарлот внимателно я наблюдаваше. Посетителката ѝ бе висока около метър и петдесет, със загорели жилести ръце и бадемови очи, които се стрелкаха насам-натам, сякаш задвижвани с електрически ток. Приличаше на болна от анорексия чихуахуа^[3]. На възраст между тридесет и пет и четиридесет години, тя имаше сребристоруса коса, прихваната назад в стегнат кок — така, че се виждаха черните ѝ корени — и носеше от онези преоценени модерни дрехи, които просто късаха сърцето на Шарлот. Дънкова пола с апликации на слънчогледи, дънково горнище и елек от изкуствена кожа.

— Но когато отидох в службата му — продължи тя, — вратата беше отворена, кафемашината работеше и Поли го нямаше. Просто... го нямаше.

— Какво според вас се е случило? — попита Шарлот. — Смятате ли, че е отвлечен?

Натали сви рамене.

— Нямам представа защо някой би отвлякъл Поли. Искам да кажа, семейството му е адски бедно, а той сигурно още изплащаше

заема за колежа. Освен това, ако са го отвлекли, щяха да поискат откуп, нали така?

Шарлот кимна и замислено отпи от чая си.

— Предполагам, че сте съобщили в полицията, нали?

Натали се намръщи, като че ли бе опитала нещо с неприятен вкус.

— На ония типове хич не им пука за Поли. Попълних всичките им формуляри и отговорих на всичките им въпроси, обаче те и досега не са си помръднали пръста.

Последва мъчителна пауза. Натали Фортунато прехапа горната си устна и думите ѝ увиснаха във въздуха като неприятна миризма. Светлината в очите ѝ помръкна и по бузата ѝ се стече сълза, която капна на масата. Шарлот усети, че стомахът ѝ се свива. Просто не беше справедливо.

Натали се опита да преглътне сълзите си и се заоглежда.

Жилището на Шарлот изненадваше повечето посетители: малка къща в прерията от ранния американски фолклор, мебели в колониален стил. Никакви кристални топки, пирамиди, свещи, светена вода... абсолютно нищо от онова, което може да се очаква от ясновидка. Просто практичен, уютен дом. Основната част от бунгалото представляваше съчетание от дневна и трапезария с удобен диван с много възглавници, заобиколен от стари препарирани животни. Шарлот провеждаше повечето си консултации — обикновено четири-пет пъти седмично — край голямата маса от деветнадесети век. Тези сеанси ѝ осигуряваха достатъчен доход, за да се издържа, но нищо повече. Трябваше да внимава: усилието ѝ струваше прекалено много. А и се налагаше да подбира клиентите си. Не можеше да рискува да се забърка в нещо неприятно — това почти изтръгваше мозъка ѝ от черепа.

В работата си с полицията беше имала предостатъчно такива случаи.

— ... гледане на ръка? — казваше Натали, като бършеше очите си с кърпичка и гледаше към нещо на стената.

— Моля?

Жената посочи към лавиците.

— Там пише „Гледане на ръка“. На ония книги. Вие гледате ли?

— А... да, да, извинете ме, мила, да, гледам на ръка — усмихна се Шарлот.

Цялата стена зад нея бе покрита с лавици, пълни с учебници и наръчници по астрология, карти таро и други окултистки практики. Но най-много бяха книгите за гледане на ръка.

Освен двете години в колежа, образованието ѝ се изразяваше предимно в самоподготовка и гледането на ръка беше нейна специалност. Харесваше ѝ топлотата на докосването. В допира до човешката длан винаги имаше нещо много успокоително. Ала всъщност това беше безопасен начин да „настрои“ чувствата си на честотата на клиента, без да отваря верига.

„Отваряне на верига“ бе терминът, с който Шарлот описваше дарбата си (а не ясновидство или телепатия) и в нея наистина имаше нещо електрическо. Нещо в невроните, синапсите или неврохимичните реакции в главата ѝ. Нещо такова. Тя не се опитваше да го разбере. Достатъчно трудно ѝ беше да го търпи, защото веригите понякога се отваряха от само себе си дори от най-лек допир. И тогава в ума ѝ запращаваха неканени образи, зловещи и ослепителни. И всичко това просто от случайно докосване на брава, телефонна слушалка или електрически ключ. Обикновено ги виждаше, но често в главата ѝ проблясваше и друга сетивна информация. Мимолетни мисли, чувства и усещания от нечий мозък. Влудяващо. И тъкмо затова си бе създала вътрешен ключ. Можеше да отваря веригата или да я държи затворена, ако нямаше желание за това.

Също като тази сутрин.

Да се „включиш“ в нечия глава беше все едно да влезеш в чужд дом посред нощ. Странни миризми, лабиринти от коридори, непознати вибрации и бог знае още какво. Шарлот правеше всичко възможно, за да избягва това преживяване.

Но понякога — като тази сутрин — ѝ се струваше неизбежно.

— Ще ви кажа истината, мила — меко каза тя. — Предпочитам да гледам на ръка, отколкото да търся изчезнали хора.

— Ще ви платя колкото поискате. Седемдесет и петте долара не са нищо за мен. Ще ви платя десет пъти повече.

— Не става въпрос за парите.

Дребната жена мъчително преглътна.

— Тогава какво друго мога да ви предложа?

Шарлот въздъхна и отпи от чая си. Отново изпита усещането, че някъде е виждала Натали. Може би по телевизията? С тези дънкови дрехи? Шарлот не гледаше много телевизия — най-много обичаше късните предавания. Нещо, което да запълни ужасната тишина в три часа през нощта.

Монетата лежеше на масата като мътно сребристо петно.

— Моля ви, госпожице Викърс, умолявам ви — тихо каза Натали.

Шарлот не откъсваше очи от монетата.

— Моля ви.

Тя взе долара, стисна го в юмрук и отвори веригата...

(... на хиляди километри...)

... леко потръпна, пое си дъх и се прокашля. Понякога се случваше: спонтанно освобождаване на енергия от предмет, преди да е напълно готова. Като статично електричество, пращящо в мозъка ѝ. Тази монета бе заредена до крайност.

Шарлот погледна тъмния сребърен долар в ръката си.

Той почти вибрираше.

— Госпожице Викърс? Добре ли сте? Усещате ли нещо? — Натали втренчено я наблюдаваше.

— Добре съм, мила — успя да отвърне Шарлот, после тихо прибави: — Но мисля, че открихме нещо.

[1] Ърнестин Джейн Джералдин Ръсел (р. 1921) — американска актриса. — Б.пр. ↑

[2] Сет Томас (1785–1859) — американски дизайнер и производител на часовници. — Б.пр. ↑

[3] Мексиканска порода дребни кучета. — Б.пр. ↑

2. ПАРЧЕНЦА СЪКЛО

Отне ѝ по-малко от час, за да получи обща представа за местонахождението на мъжа.

Усещането напомняше на бързо близане на сладолед или светкавично изпиване на млечен шейк: мигновено парене в носа, толкова остро, че кара очите да сълзят. Шарлот изпитваше тази болка, докато седеше в дневната си, все още по халат, стиснала сребърния долар. Сърцето ѝ туптеше учестено, очите ѝ бяха затворени...

(... силна светлина... силна синя светлина... сред дърветата... в небето... през боровите клони... като светлосини парченца счупено съкло...)

Шарлот потръпна, отново дълбоко си пое дъх и отметна назад залепналия на потното ѝ чело тъмен кичур. Денят щеше да е горещ — навярно дори рекордно горещ за юни в Чикаго — и тя полагаше всички усилия да се съсредоточи върху отворената верига между дланта си и монетата. Натали Фортунато седеше срещу нея, гризеше ноктите си и нервно я гледаше.

Шарлот пак затвори клепачи и остави далечните чувства да потекат по невидимата ѝ верига...

... и Натали видя, че очите ѝ се движат под клепачите...

... докато електрическият ток разтърсваше мозъчната кора на Шарлот...

(вървя по пътека зад бунгалото в мрачна, гъста гора, поглъщаща слънчевите лъчи, някъде отляво чувам постоянно клокочене, зървам проблясък на поток сред сини смърчове и трепетлики, краката ми стъпват по борови иглички и листа, меки като килим, въздухът ухае на смола. Ароматът на дивите цветя е толкова упойващ... Ухание на ново начало... да, точно така... *ново начало!*...)

Този път усещането бе удивително силно, повече от всеки друг случай на изчезнал човек, по който бе работила. Боровите иглички бодяха босите ѝ пети, сякаш килимът под масата за миг се беше

преобразил. Планинският въздух бе толкова чист и свеж, че като че ли пареше дробовете ѝ. Или се дължеше на височината?

Посетителката ѝ я гледаше като хипнотизирана. От време на време Шарлот си мърмореше нещо тихо и нечленоразделно. Натали беше толкова напрегната, че ясновидката започваше да се безпокои да не получи нервен пристъп. Особено когато научеше точно какво казва за приятеля ѝ сребърната монета.

Ала преди да каже нещо, Шарлот искаше да е сигурна.

Тя стисна долара за последен път, затвори очи и отвори веригата...

... включи се в мозъка на изчезналия...

(... надничам между листата на храстите и виждам елен. Едър самец с големи огнени очи. Сърцето ми се разтуптява. Толкова е красив и ненадейно си мисля, че идването ми тук е правилно. Вече е минало, всичко свърши, защото имам жена, която ме обича, и две момчета. Те ми помогнаха да се реша и мъките в Чикаго свършиха, вече не изпитвам угризения за постъпката си, защото сега имам нов живот...)

Прониза я остра болка от прекъсването на веригата.

Натали се размърда.

— Какво става? Какво става?

— Понякога е доста болезнено — задъхано промълви Шарлот.

— Открихте ли нещо? Каквото и да е?

— Не съм сигурна.

— Нали казахте, че сме открили нещо? И че трябвало да се съсредоточите за няколко минути. Мина много време... вече четирийсет и пет минути.

— Успокойте се, мила — рече Шарлот, като се опитваше да не обръща внимание на главоболието, което разцепваше черепа ѝ на две. Беше достигнала критичната точка и имаше нужда от аспирин и студена кърпа на челото, имаше нужда да се поразходи. Но това трябваше да почака, защото вече знаеше всичко за изчезналия. Знаеше, че е на около хиляда и петстотин километра западно от Чикаго, навярно в Колорадо. Още не бе сигурна в точното му местонахождение, ала подробностите навярно нямаха значение. Мъжът на име Пол Латъмор беше женен, може би имаше две доведени

деца, и се чувстваше отлично далеч от Чикаго. Всъщност Шарлот разбираше, че е изчезнал по собствена воля.

Как да съобщи тази новина на изпитата дребна женица?

— Видяхте ли нещо? — напрегнато попита Натали. — Той добре ли е? Жив ли е?

— Да, мила, убедена съм, че е добре и определено е жив, определено.

— Къде е? Отвлечен ли е?

Шарлот разтри челото си.

— Тук вече става малко сложно.

— Защо? Къде е?

Ясновидката я погледна.

— Струва ми се, че е в Колорадо.

Натали за миг се вцепени.

— В Колорадо ли?!

— Да, мила, така мисля. Очевидно живее там...

— По дяволите! Къде?! — внезапно повиши глас дребната жена, наведе се напред и опря лакти на масата. Очите ѝ се присвиха и през разтворените ѝ устни проблеснаха ситни остри зъби. — В кой град? Божичко! Защо в Колорадо?

— По-добре се успокойте, мила. Хубавото е, че приятелят ви е жив и здрав.

— Попитах ви в кой град в Колорадо. — Натали не откъсваше поглед от лицето ѝ.

— Ако ме изслушате докрай...

— Ще ми кажете ли най-последно?!

— Знам, че сте разстроена, но ако ми позволите да ви обясня, мисля, че ще разберете всичко.

— Какво да разбере?

Шарлот си пое дъх и потърси подходящите думи. Нямаше да е лесно.

— Когато открия изчезнал човек, мила, жив човек, понякога усещам психическото му състояние. Искам да кажа, чувствата му в момента.

— И какво точно чувства той? — попита Натали. В душата ѝ явно кипяха гняв, болка, мъка и смут. Единадесет месеца, седем дни и двадесет и два часа гняв, болка, мъка и смут, по-точно.

Последва нова пауза. Вените на слепоочията на дребната жена пулсираха.

Шарлот въздъхна.

— Знам, че е много мъчително, мила, но въпросът е, че Пол Латъмор е започнал нов живот далеч оттук.

Натали я погледна.

— Какво искате да кажете с това „нов живот“?

Шарлот осъзна, че е време да ѝ каже истината.

— Той е женен, Натали. С деца. Има семейство.

По време на неловкото мълчание Шарлот се приготви за бурята.

Посетителката извърна очи, покри устата си с длан и сякаш щеше да се разплаче или дори да закрещи и да обърне масата, но се случи нещо изключително странно. Очите ѝ се превърнаха в кристали, погледът ѝ стана лазерен лъч и се заби в бежовия килим. Шарлот отново изпита смътното усещане, че е виждала снимката ѝ в някое списание или вестник.

— Трябва да ми кажеш къде точно живее — с неочаквано тих и безизразен глас рече Натали.

— Не съм сигурна, мила. Не знам подробности... но не смятате ли, че вече няма значение?

Жената впи в нея очи като ацетиленови горелки.

— Що за скапана ясновидка си ти?

Шарлот настръхна от омразата, която излъчваше погледът на посетителката ѝ.

— Чуйте ме, мила, съжалявам, че трябваше да ви го кажа, но...

— Стига си ми викала „мила“ и изобщо престани с тия глупости.

Последва ново мълчание. Шарлот усещаше, че гневът изпълва стаята като дим. Стомахът и гърлото ѝ се свиха. Очакваше буйна реакция, но далеч не такава. Яростта струеше през порите на Натали Фортунато, бръчките по лицето ѝ станаха по-дълбоки, очите ѝ се превърнаха в два малки черни диаманта, излъчващи ужасна топлина. Само за една минута сякаш беше остаряла с петнадесет години.

Шарлот дълбоко си пое дъх и тихо каза:

— Ясно ми е, че сте разстроена, и не ви обвинявам, но разберете, отначало получавам само обща представа за нещата. Освен това мисля, че няма нужда да знаете точното...

Мършавата женица се хвърли към нея.

Към гърлото на Шарлот се протегна костелива ръка...

... и в ума ѝ проблесна електричество.

Случи се толкова внезапно, толкова рязко, че тя дори не забеляза чашите, които паднаха от масата и се търкулнаха по пода. От върховете на пръстите на жената потече порой от чувства и Шарлот се вцепени на стола си, сякаш ударена от електрически ток. Емоциите бяха хаотични, какофония от омраза и унижение, която я погълна като черни пламъци...

... и в следващия момент успя да се отдръпне, като едва не падна по гръб.

Натали се изправи.

— Помолих те да го откриеш и единственото, което можеш да ми кажеш, е, че е в Колорадо, така ли?

Шарлот също стана и заотстъпва назад, като разтриваше шията си.

— Вие сте разстроена и не знаете какво говорите... мисля, че трябва да си отидете. Веднага. Вървете си, моля.

Натали взе чантичката си, обърна се и погледна ясновидката, сякаш се канеше да каже нещо. После извади няколко смачкани двадесетдоларови банкноти и ѝ ги хвърли. Парите паднаха на пода. Тя се завъртя, прекоси дневната и излезе през вратата.

Шарлот застана на прага и я проследи с поглед.

Жената се насочваше към отвратително огромен кадилак.

Огромен кадилак?

(... щрак-щрак!...)

(... зареждане на пушка помпа...)

Шарлот силно затръшна вратата и се опря с гръб на нея с разтуптяно сърце и пресъхнала уста. Откритието избухна като фойерверк в главата ѝ. Ушите ѝ запищяха. Пригади ѝ се.

Най-после си спомни къде е виждала Натали Фортуната.

„Огромен кадилак.“

Кубът на Рубик се подреди в главата ѝ.

Беше по-лошо, отколкото можеше да си представи.

3. ЛЕДЕНА ПОТ

Пол Латъмор чу шума някъде в малките часове на нощта и преди да разбере какво става, седна на леглото, покрит с лепкава пот. Сърцето му яростно се блъскаше в гърдите му. Слаб, луничав мъж с гъста пясъчноруса коса, той изглеждаше много по-млад, отколкото предполагаша неговите четиридесет и пет години. Както обикновено, спеше по долнище на анцуг и тениска. Той запремигва и преглътна киселия вкус на страх, докато очите му се приспособяваха към тъмнината. Малката спалня изглеждаше точно такава, каквато и преди да си легне — евтиният шкаф в ъгъла, пълзящото растение, висящо до прозореца и хвърлящо сенки на отсрещната стена. Санди лежеше до него, милата Санди, все още излъчваща мирис на секс. Гърбът ѝ леко се издигаше и спускаше под завивката и Пол мислено благодари на Господ, че не я е събудил.

Защото Пол Латъмор започваше да свиква да се буди нощем, облян в ледена пот.

Някъде от долния етаж продължаваше да се чува драцене, едва доловимо и ритмично като търкане на ледена шушулка в стъкло. Кожата по ръцете и краката му настръхна. Докато дремеше в люлката през деня, се бе чувствал толкова спокоен в малкия си планински рай, а после внезапно усети вцепеняваща болка в главата и си помисли, че има тумор, помисли си, че е получил удар, старият страх отново се завърна и сега в ума му запъплиха всевъзможни образи — диамантен резец, плъзгащ се по стъклената врата в кухнята, стоманен инструмент, разбиващ ключалката на входната врата — и се чудеше дали това е неканеният гост, за когото се подготвяше през цялата последна година. Дали беше оная дъртофелница с черната качулка и косата, старата Госпожа Смърт, дошла да прибере децата му... децата... децата! Обзе го нов пристъп на паника. Децата спяха в отсрещната стая и не подозираха, че някой долу се опитва да влезе в къщата.

Пол отиде бос до гардероба, в който пазеше тридесет и осем калибровия си револвер „Торъс“. Скрит в пластмасова кутия за

документи, револверът беше едно от оръжията, неофициално препоръчани му от федералния маршал като най-подходящи за домашна защита. Лек, лесен за зареждане и със съвсем елементарно устройство — а Пол Латъмор се нуждаеше от възможно най-простото оръжие. В края на краищата, той не бе гангстер, а обикновен счетоводител. Пол се повдигна на пръсти, извади револвера и бързо отвори барабана. Имаше пет патрона — тридесет и осем калиброви „Уинчестър“ с кухи върхове, също препоръчани му от федерален маршал Винсънт. Шестото гнездо беше празно от съображения за сигурност. Той затвори барабана.

Звукът изкънтя в тишината и въздухът се пръсна като строшено стъкло.

— Пол?...

Гласът на Санди се разнесе зад него, шепот, изпълнен със сънена паника. Пол се обърна и погледна жена си. Беше седнала, облегната на таблата.

— Спокойно, миличка... — прошепна той.

— Пол?...

— Сигурно няма нищо...

— О, господи! — промълви Санди и притисна длан към устата си. Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Няма нищо... остани тук...

— Пол, децата...

— Остани тук, Санди.

— Ами уговорката? Уговорката, Пол — трябва да изпълним...

— Всичко ще бъде наред — каза той и се запъти към вратата. Дращенето продължаваше. Пол постави ръка на бравата, безшумно я натисна, после погледна назад към жена си. — Заклучи и стой до телефона. Ако чуеш нещо подозрително, каквото и да е, набери номера на Центъра. Оттам веднага ще пратят някого.

Той излезе в коридора и чу изцракването на ключалката зад себе си. Отиде при стаята на момчетата, внимателно отвори вратата, превъртя резето на секретната брава и я затвори. Заклучено. Образът на двамата малчугани, изтегнати в креватчетата — шестгодишният Тими в пижамка на тасманийски дяволи и деветгодишният Дарил по тениска — за миг остана пред очите му в мрака. Защо ги бе изложил на

такава опасност? Този въпрос отдавна го измъчваше и отговорът винаги беше еднакъв: от алчност, самолюбие и главно от страх.

(Някакъв глас в главата му крещеше: „Защо избра толкова уединена къща, по дяволите? Какво им е хубавото на трите акра гора на две хиляди и петстотин метра над морското равнище, където вятърът даже през лятото ти смразява топките? Трябваше ти просто някой съсед, който да ти помогне в беда!“)

После колкото можеше по-тихо слезе по стълбището. Ушите му долавяха непознати звуци. Дращенето престана за миг, но по плочките в кухнята все още танцуваха отраженията на боровете. Навън имаше нещо, което се движеше до стената на къщата.

Той вдигна ударника и стисна оръжието с две ръце.

Докато се приближаваше към кухнята с вледенени крака, въпреки дебелите вълнени чорапи, чу далечното клокочене на потока и усети мириса на индийско орехче и къри от вечерята. Опита се да си спомни уроците на маршал Винсънт по стрелба: приклекнала поза, неподвижни лакти, леко свита лява ръка, готова да поеме отката с рамото, спокойно дишане, дишане, дишане...

Влезе в кухнята.

Плочките бяха толкова студени, че все едно вървеше по ледена пързалка. По фурнира на шкафовете и хладилника пълзяха сенки. С периферното си зрение зърна снимките на синовете си, облечени в бейзболни екипи, и това го изпълни със смесица от срам и готовност за борба. Пол протегна пистолета напред...

Пак същото дращение, този път зад него, наляво!

Той рязко се завъртя и насочи револвера към звука — някъде навън до пластмасовата кофа за боклук. Мозъкът му регистрира движение — космата топка, ровеща се в боклука — и след кратко колебание прати информацията до показалеца му. После внезапно разбра, отпусна спусъка и дълбоко пое дъх. Гръбнакът му пулсираше, мускулите на рамото му го боляха от сдържаното напрежение.

Преглътна сладко-киселия вкус на страха, приближи се до плъзгащата се врата и леко подритна стъклото.

— Махай се, пършива твар!

Койотът го погледна с мътните си кафяви очи и подуши вратата. Пол отново я ритна. Животното заотстъпва с наострени уши и жално изскимтя. После се обърна и потъна в сенките зад бетонната веранда.

Пол се върна при хладилника и извади бутилка водка.

Седнал на плота, Пол отпиваше големи глътки от ледената огнена течност и мислеше за изпитанието, на което беше подложил семейството си.

Един четвъртък сутрин през юли миналата година Латъморови изчезнаха от лицето на земята. Всичко започна към единадесет часа, когато двама цивилни федерални маршали пристигнаха в дома им в Сисъро, работнически квартал в западната част на Чикаго. Маршалите бяха по дънки и поло, натовариха цялото семейство — съпруг, съпруга, две момчета и по един куфар на човек — на обикновения си шевролет „Блейзър“ и ги закараха на летището. Там ги качиха на борда на необозначен военен самолет и отлетяха за Центъра за ориентация на ПЗФС, Програмата за защита на федералните свидетели, намиращ се някъде край Вашингтон.

Латъморови останаха в това бетонно чистилище две седмици, без нито веднъж да видят външния свят. Общежитието им представляваше стерилен лабиринт от коридори с килими и автоматични врати, охраняван с електронни системи за сигурност и видеокамери. Именно там те хвърлиха старите си кожи и започнаха новия си живот. Всеки член на семейството бе подложен на медицински и стоматологичен преглед, психологически и професионални тестове. Маршалите им носеха храна и дори дискове и видеокасети за момчетата. Всеки ден, докато децата гледаха филми с Джим Кери, Пол и Санди трябваше да четат брошури и вестници от различни райони на страната. Дадоха им възможност сами да решат къде да се заселят, също както им бяха позволили да изберат новата си фамилия. Пол смяташе, че е най-добре да запазят истинските си малки имена, особено момчетата. Тими настояваше да се казва Шварценегер и се наложи Пол дълго да го разубеждава. Накрая след много опити и грешки Латъморови се превърнаха в Стафордови.

Избраха за свой нов дом Гранд Лейк в Колорадо — техният „неутрален обект“ на жаргона на програмата — навярно защото отговаряше на много от изискванията им. Районът предлагаше безброй възможности за отдих на открито. Градчето беше малко и почти

нямаше престъпност, но в същото време привличаше достатъчно туристи, за да има много работни места.

Ала сега, след като вече живееха тук от почти година, Пол разбираше, че най-трудната част не е свързана с новата им самоличност, нито с постоянния страх. Най-трудно бе да накара жена си и децата си отново да му повярват...

В коридора се разнесоха стъпки и го откъснаха от спомените му.

Той вдигна глава и видя, че Санди е застанала на прага на кухнята.

Под лунната светлина приличаше на привидение с восъчнобяла кожа и пламтящи очи. Нещо дълбоко в Пол се пречупи. Не само заради страха на лицето ѝ, а заради мъкната, която излъчваха очите ѝ, заради отпуснатите ъгълчета на устата ѝ, увисналите рамене и свитите ѝ в юмруци ръце. Тя едва успя да изрече думите:

— Какво беше това, Пол? Онзи шум...

Той отиде при нея, прегърна я и отчаяно я притисна към себе си.

— Фалшива тревога, Сан, съжалявам... Ужасно съжалявам...

Сълзите му потекоха още преди да осъзнае какво става и Пол се разрида като малко дете. Тя започна да го гали по гърба, да го успокоява, да го прегръща също толкова силно, колкото и той нея. Въпросите, които го измъчваха през последните няколко месеца, отново изплуваха на повърхността като призраци. Защо беше провалил живота си? Как се бе случило всичко това? Само допреди две години водеше сравнително нормален живот в Чикаго и обслужваше скромните си клиенти като обикновен счетоводител в обикновения си малък офис на Ласал стрийт. Какво го беше накарало да приеме предложението на Джон Фабионе? На Джон Юмрука! Пране на пари за най-известния мафиотски бос в историята на Чикаго! Но вече бе късно. Сега Пол беше федерален информатор, жалък доносник, прекалено уплашен, за да си понесе наказанието и да отиде за няколко години в затвора. Сега Пол стоеше в студения мрак, притиснат към измъчената си съпруга, и се чудеше дали призраците от миналото му някога ще престанат да го будят посред нощ.

Чудеше се дали един от тях, призрак с женско лице, ще изпълни своето обещание.

Спомняше си последния път, когато я бе видял, сякаш се беше случило преди минути. Пред сградата на съда, докато федералните

маршали водеха Джон към бронирания бус. Тя стоеше край кордоните до тротоара, облечена в черно, като че ли оплакваше смъртта на баща си. Точно преди да влезе в буса, Пол зърна Николета Фабионе, скрила мишето си лице под воал, после чу мрачния ѝ глас.

— Ще те открием, Латъмор, един ден ще те открием...

Сега, близо година по-късно, Пол Латъмор все още чуваше гласа ѝ насън, подскачаше при всеки шум и се чудеше дали Николета Фабионе е открила начин да изпълни обещанието си.

4.

ЖЕНАТА, УМИРАЛА СЕДЕМНАДЕСЕТ ПЪТИ

Жегата взимаше своето от града. Небостъргачите в центъра се печеха под сребристото слънце, тротоарите сякаш бяха нажежени до бяло и гневно блестяха в очите на забързаните минувачи. Шумът беше по-силен от обикновено, бученето на пневматични чукове и свистенето на автомобилни гуми опъваха нервите до крайност. И дори Мичиганското езеро като че ли се бе изпарило, оставяйки след себе си сива сол чак до Бентънското пристанище.

По страничните улици на север съскаха хидравлични кранове и пръскаха пенливи струи за радост на децата. Старци седяха по верандите и унило бършеха вратовете си с носни кърпички. Денят беше отвратителен, както и да го погледнеш, но положението още повече се влошаваше, ако човек имаше работа с ченгетата.

Шарлот започваше да го осъзнава, докато се потеше във форда си и се мъчеше да реши дали да влезе в полицията. Бе паркирала пред Тринадесети участък, ниска сграда, заобиколена от кленове и растения в бетонни саксии. Двукрилата стъклена врата постоянно се отваряше и затваряше, като изплюваше и поглъщаше униформени полицаи и нервни, намусени цивилни.

Причините за колебанието ѝ бяха различни. От една страна, знаеше, че незабавно трябва да съобщи за срещата с Натали Фортунато. Като се имаха предвид старите ѝ връзки с управлението, със сигурност щяха да ѝ обърнат внимание. Но от друга страна, страхуваше се, че може да попадне на корумпирано ченге. През годините бе чувала слухове, че семейство Фабионе — и другите мафиотски фамилии като тях — плаща на доста чикагски полицаи. А и много ченгета не обичаха ясновидците. Всъщност някои направо мразеха хората като Шарлот. Успехите им няхаха значение. Агентите от ФБР бяха още по-лоши. Те смятаха екстрасенсите за останки от Средновековието, суеверни измамници, анатема за разполагащия със съвременни технически средства следовател.

Тъкмо затова се пържеше във фурната на автомобила си, парализирана от нерешителност.

Погледна се в огледалото и видя, че спиралата ѝ тече. Над горната ѝ устна блестяха капки пот. Беше облечена в сивкавосин сукман, лека тениска и еспадрили. Не носеше и сутиен... макар че не бе сигурна защо. Казваше си, че е заради жегата. Но жените с толкова голям бюст рядко си позволяваха такива волности. Дали подсъзнателно не искаше да привлече вниманието на ченгетата с деколтето си? Или се дължеше на по-дълбок вътрешен стремеж да остане свързана със собствената си земна женственост пред лицето на опасната игра, която играеше?

Шарлот не бе молила за тази ужасна дарба. Някога мечтаеше да стане медицинска сестра. Или учителка. Или психоложка. А може би дори лекарка.

Родена и израснала в селскостопански район, тя беше типично провинциално момиче. Есен събираше царевица и даваше дежурства в местния старчески дом. През пролетта помагаше на баща си във фермата. През лятото работеше като спасителка на недалечния басейн. Нямаше братя и сестри, но не ѝ липсваха приятели. Обичаха я заради широкото ѝ сърце. Тя имаше дарба да общува с хора. Може би прекалено голяма дарба.

Ясновидските ѝ способности се проявиха през моминството ѝ. За пръв път ги усети, когато се ръкуваше с една от любимите си учителки, госпожа Кулидж. През порите на жената струяха черни течения от самоубийствена депресия. Седмица по-късно я откриха мъртва в апартамента ѝ. Оказа се, че е изпила цяло шишенце сънотворни. Шарлот бе смазана от скръб, гневна и най-вече уплашена. Започна да получава сигнали от непознати по магазини и ресторанти. Докосваше се до някого и я изпълваше порой от усещания — като късовълново радио, настроено на далечни станции. Програмата обикновено беше претенциозна, мръсна, грозна или просто смущаваща.

Всъщност Шарлот никога не бе искала да знае какво се крие в главите на другите хора.

Дарбата започна да я разяжда отвътре. Избягваше приятелите и роднините си, защото се боеше да научи какво изпитва към детегледачката чичо Хари или какво си мисли Били Марстън в часа по

алгебра, докато зяпа гърдите ѝ. Поглъщаше огромни количества храна, за да преодолее стреса. Напълня, изгуби приятелите си и се затвори в себе си. Когато се записа в малкия колеж край Чикаго, вече знаеше, че никога няма да води нормален живот.

Година по-късно се зае с първото си издирване на изчезнал човек. До този момент потискаше способностите си, криеше ги дълбоко в себе си. Опитваше се да живее като всички останали, маневрираше в пространството между ясновидските проявления. После помогна на един съсед да открие изчезналото си куче, мълвата плъзна и бентът преля. Тогава за пръв път осъзна, че дарбата ѝ всъщност може да е от полза за другите.

Първия случай ѝ възложи един шериф от южната част на щата. Бе по средата на зимата. Местно семейство катастрофирало и бебето им изхвърчало от колата, плъзнало се по снежна урва и изчезнало в пропастта. Шарлот допря длани до бебешката седалка и намери детето на петдесетина метра от мястото на катастрофата — замръзнала порцеланова кукла, заклещена в клоните на едно дърво. Получи благодарствено писмо от губернатора и билет за вкъщи, след което месец и половина всяка нощ се будеше от кошмари. Оттогава винаги ставаше така: продължаваше да усеща болката на жертвите и техните семейства. Една година по-късно откри болен от алцхаймер старец, удавил се в басейн на водопречиствателна станция. После тийнейджърка, изнасилена, пребита и захвърлена в крайпътна канавка. И така нататък. Специалистите го наричаха „ретропознание“, но тя знаеше истинското му име: умирање... без край.

И сега се чудеше дали номер осемнадесети ще е последната смърт.

Нейната.

— Хей! Малката! — сепна я висок глас. — Ако ще сереш, давай, или ставай от цукалото!

Шарлот се обърна и видя зад себе си спряло такси. Протегна ръка през прозореца и му махна да продължи. После уморено поклати глава.

Поредният типичен мъжкар.

Шарлот взе чантата си, отвори вратата и излезе навън. Заглади гънките на сукмана си, облиза показалец и избърса стеклата се спирала от ъгълчето на окото си, дълбоко си пое дъх и закричи по тесния

тротоар към входа. Когато наближи вратата, отвътре излязоха две мускулести цивилни ченгета.

— Кълна ти се, Леви — казваше по-възрастният полицай, мъж с оплешивяващо теме и голямо шкембе, подаващо се от спортното му сако. — Оня тип се беше забил между мотрисата на метрото и стената.

— Отпиши го — измърмори по-младият, като чистеше зъбите си с клечка.

— Защо бе?

Ченгето хвърли клечката на земята, забеляза бюста на Шарлот и тихо отвърна:

— В момента, в който измъкнеш това нещастно копеле, всичките му вътрешности ще станат на каша.

По-възрастният обаче не го слушаше. Той също бе видял щедрите форми на ясновидката и полагаше всички усилия да завърти очи на сто и осемдесет градуса. Двамата забавиха крачка и Шарлот чу жуженето на тестостерон в средния им мозък като полудял пчелен кошер. Въпреки жегата кожата на ръцете ѝ настръхна и ѝ се пригади.

Тя се обърна към входа и натисна студената брава.

Рязко си пое дъх...

(... плик, натъпкан с дребни банкноти, подкуп, пъхнат под попивателна хартия...)

... олюля се за миг и се облегна на вратата. Мислите ѝ блуждаеха. Какво ставаше? Може би си въобразяваше тези параноични видения? Или бяха част от истината... като камъче в обувката? Подкуп, продажни ченгета, детективи, купени от Джон Фабионе. Шарлот разтърси глава, за да се избави от пчелите в мозъка си, потисна паниката и се опита да се овладее. „Успокой се, момиче — каза си тя. — Просто влез в проклетия участък и свършвай с всичко това.“ Но не можеше да помръдне крака.

— Извинете, госпожице...

Шарлот се сепна.

— Прощавайте — промълви тя и отстъпи.

— Извинете — каза дребен възрастен мъж, който излизаше от полицията.

Шарлот за миг остана на място. По гърба ѝ се плъзна капка пот. Стомахът ѝ се сви, когато осъзна, че няма да влезе. Щеше да реши случая сама.

Но как?

Как?

Погледна на север към върхарите на старите олюляващи се брястове, които се издигаха там още отпреди Чикагския пожар^[1]. Зад тях бяха Ригли Фийлд, университетът „Лойола“, бахайският храм и десетките следвоенни бунгала.

И Джуниър.

Разбира се, и Джуниър.

Запъти се към колата си. Защо веднага не се бе сетила за него?

[1] Пожар, унищожил голяма част от града през 1871 г. — Б.пр. ↑

5.

НАЙ-ДОБРИЯТ МЪЧИТЕЛ В БРАНША

Воят се издигаше във влажния следобед и се носеше над оградите, храстите и простряното пране в северната част на квартала. Сякаш някой измъчваше туберкуозна оперна певица. Всъщност обаче една от причините за какофонията беше саксофонът на Джуниър Патрик, инструмент, на който Джуниър никога не си бе направил труда да се научи да свири. Втората бе Монти, ужасно стар и невероятно гласовит нюфаундленд.

— Карай така, Монти, страхотен си... да!

Седнал на един градински стол и стиснал саксофона между коленете си, Джуниър Патрик окуражаваше кучето. През вратата зад тях се чуваше слабо прашене на стара грамофонна плоча. Двамата представляваха странна гледка: човек и куче, наслаждаващи се на фънк от седемдесетте години на тухлена веранда, задръстена със счупени керамични гърнета, автомобилни тасове и сюрреалистични градински аксесоари. Монти продължаваше да вие в тон с музиката, във въздуха хвърчаха слюнки, Джуниър седеше с отметната назад глава и от време на време надуваше саксофона.

Патрик имаше твърдо, щръкнало от мазния му кожен елекшембенце, жилави ръце и къси крака. Момчетата от взвода му го бяха наричали „Кюмбето“, навярно защото още от времето на първата си ерекция приличаше на ниска тумбеста печка. Сега приближаваше петдесетте и приликата все повече се задълбочаваше. Не остаряваше единствено момчешкото му лице. И дрехите му. Беше останал в шестдесетте с техните ресни, мокасини, мъниста и тениски в стил Грейтфул Дед. Странно, отиваше му. В Джуниър имаше нещо вечно младо — посивяла гъста къдрава коса, закръглени бузи, розови като в деня, в който бе получил първата си въздушна пушка за Коледа, и сиви очи, които все още дяволито блестяха. И Бог да ни е на помощ, но той продължаваше да се занимава с ужасната си скулптура, музика и картини.

Това му помагаше да забрави изгубените дни в армията.

— Патрик! — Далечният глас едва се чу над воя. Принадлежеше на един от съседите му на име Бил Рийс. Измъчен продавач с три деца. — Остави ни малко да си починем!

— Здравсти, Бил! — извика му Джуниър.

— Моля те, Патрик!

— Какво мислиш, Бил?!

— За кое?

— За инструмента на Монти! — изрева Джуниър.

В далечината между електрическите кабели и дърветата се виждаше главата на Бил Рийс, който надничаше през плъзгащата се стъклена врата на верандата си.

— Моля те, Патрик! Децата си пишат домашните!

Джуниър му махна с ръка.

— Съгласен съм, Бил! И аз мисля, че е страхотен! Благодаря ти!

Бил Рийс поклати глава и се скри в дома си.

Джуниър се ухили, стана от стола си и отиде при кучето.

— Стига, Монти, достатъчно. — Той го почеса под муцуната. Ньюфаундлендът излая още два пъти и млъкна. Плочата в къщата свърши. И в тази внезапна тишина се разнесе неочакван звук.

Звън на входната врата.

— Кой се е домъкнал, по дяволите? — измърмори Джуниър на кучето, отведе го при забития в земята кол и закачи ръждясалата верига за нашийника му. Монти незабавно задъвка любимата си гуменка.

Джуниър отиде да отвори.

— Как си, Джуни? — На прага стоеше Шарлот Викърс.

Той онемя.

Не заради рубенсовата фигура на жената, мокра от пот и нерви, застанала на напуканите циментови стъпала с отчаяно изражение на лице. Не заради невероятната извивка на брадичката ѝ, нито заради светлината, играеща по водопада от прелестни къдри, които се спускаха до раменете ѝ. Нито дори заради присвиването под лъжичката всеки път, щом я видеше.

А заради очите ѝ, които искряха от ужас.

— Здравсти, Шарлот — накрая успя да каже той. — Как си, по дяволите?

— Трябва да поговорим, Джуни.

— Какво има? Изглеждаш така, като че ли си глътнала нещо кофти.

Тя го погледна.

— Забърках се в една каша, Джуни.

Джуниър нежно я хвана за ръка.

— Хайде, влизай.

— Кой кого е открил? — Дигър Мусолино беше объркан. Преди по-малко от час спешно го бяха повикали в имението на Фабионе. Но сега, когато стоеше във великолепия вестибюл на къщата, нещата бяха още по-объркани.

— Ясновидката, идиот такъв, ясновидката! — извика от отсрещния край на фоайето Натали. Очите ѝ бяха зачервени или от гняв, или от сълзи, а може би и от двете, по дънковия ѝ елек имаше влажни петна от разлято вино. — Казах ти, че ще ходя при оная ясновидка от Линкълн Парк, жената, дето помага на ченгетата, казах ти.

— Оная, дето търси изчезнали хора ли?

— Да, същата. Та тя откри она скапан доносник.

— Намерила е счетоводителя, така ли?

— Естествено. Ти за кого си мислиш, че ти говоря? Да, счетоводителя. Не знам как го направи, но успя. Казва, че се бил скрил в Колорадо.

— В Колорадо ли? В Колорадо? Божичко! — Дигър Мусолино погледна към огромната дневна. От двете страни на камината имаше гигантски фрески на Рафаел, сред мебелите от същата епоха бяха поставени италиански скулптури. Помещението приличаше на черква от времето на Медичите и кой знае защо, караше Дигър да се гордее с това, че е член на клана Фабионе.

Не че страдаше от комплекс за малоценност. Тежеше почти сто и тридесет килограма и се чувстваше неуязвим за повечето външни заплахи. Дебелата му шия беше покрита с бръчки като на слон, широките му рамене опъваха шевове на финия му черен костюм. Днес носеше черни обувки от крокодилска кожа за хиляда и триста долара и мека черна шапка, килната назад а ла Деймън Ръниън^[1]. Мускулите му бяха заякнали от над двадесет години разтоварване на

контрабандни стоки от корабни трюмове и работа с непокорни длъжници. Но сега Дигър се бе изкачил до върха на фамилията Фабионе — неотдавна го бяха направили пълноправен капо — и се бе научил да използва по-фините средства от арсенала си: интонация, сбърчване на лицето, махване с месестата си ръка. Когато се изискваше сила обаче, той беше истински Юпитер, най-голямата планета от Слънчевата система, с гравитационно поле, слагащо край на всякакви спорове по-бързо, отколкото човек можеше да каже „тежки физически травми“.

В момента стоеше във фойето на Фабионе и се чувстваше малко глупаво. Но пък величественият вестибюл можеше да накара и Уилям Рандолф Хърст^[2] да се почувства така. Беше истински шедьовър, от генуезкото огледало с позлатена рамка до миланския полилей. Старецът определено знаеше как да крие богатството си — отвън къщата на дъщеря му приличаше на обикновено имение от Северното крайбрежие, но вътре бе царски палат.

Семейство Фабионе бяха един от най-могъщите клонове на рода Гандолфо в Средния запад, чийто център се намираше в Бруклин, Ню Йорк. Гандолфо заемаха важна позиция в съвета на фамилиите и през годините Дигър си беше изградил солидна репутация на един от най-добрите мафиотски войници в района. Но преди малко повече от година се бе срутила цялата къщичка от карти. И всичко заради оня нещастник Латъмор, скапаният дребен счетоводител.

Бащата на Натали — за своите подчинени „Големия Джон“, за всички останали „Юмрука“ — беше използвал частни счетоводители на ротационен принцип, за да пере семейните пари от незаконен хазарт, порно и проституция. На всеки няколко години Фабионе стигаше до заключението, че настоящият счетоводител знае прекалено много и трябва да се очисти. Обикновено възлагаше работата на Дигър и неговите момчета, и те я свършваха без много шум. Един изстрел, на тъмен паркинг след работно време — винаги правеха така, че да прилича на обир, извършен от някое местно негро — след което Донът отново можеше да спи спокойно. Но всичко отиде по дяволите, когато Големия Джон хареса Латъмор, започна да играе голф с него и да го води на вечеря с жена му. Дигър знаеше, че всичко това няма да доведе до добър край, ала какво можеше да стори един обикновен капо? Не беше негова работа да казва на Юмрука какво да прави. И когато

дребният скапаняк започна да става нервен — угризения на съвестта, такива глупости — Дигър разбра какво ще се случи. Накрая Големия Джон реши да се избави от Латъмор, но закъсня. Счетоводителят вече бе отишъл при федералните.

В резултат Дигър почти от година трябваше да преглъща унижението да се подчинява на смахнатата дъщеря на Фабионе Николета — или Натали, както обичаше да я наричат. Тя предаваше заповедите направо от федералния затвор в Мариън, Илинойс, където Големия Джон излежаваше присъдата си. Но навярно сега, когато бяха открили счетоводителя, Дигър щеше да успее да уреди нещата — за шефа, за фамилията, за всички.

И може би шефът щеше да го възнагради, като го постави начело на клана.

— Дайте ми адреса — мрачно каза Дигър и извади от джоба си малък бележник със спирала. — Веднага ще се погрижим.

Натали го изгледа така, като че ли е кучешко лайно.

— Да съм казвала, че знам адреса?

— Казахте, че тя открила оня тип в Колорадо.

— Казах, че ясновидката го откри, а не че ми е дала адреса, по дяволите.

Дигър се слиса, после попита:

— Какво точно каза ясновидката?

Натали му повтори думите на Шарлот Викърс за сегашното местонахождение на Латъмор.

Във вените на Дигър потече леден гняв. Не защото мразеше счетоводителя, а защото му се струваше, че го правят на глупак. Да не би тая кучка да го взимаше за идиот? Ченгетата рядко използваша екстрасенси, независимо дали се намираха в задънена улица. А федералните никога не прибегваха до услугите им. Самият той не беше сигурен, че вярва в ясновидството. Обаче тая дребна женска продължаваше да дрънка такива глупости.

Като кимаше и се преструваше, че слуша, Дигър бръкна в джоба си, извади тънка графитеночерна кутия цигари и запали дънхил ментол с позлатената си запалка. После се замисли как ще очисти оня доносник счетоводителя. Всичко това бе част от грижливо изградения му образ — европейските цигари, грубият език, маникюрът, костюмът, шапката, безстрастният начин, по който мислеше за убийството.

Цинизмът, външният вид, походката, внимателно заучени и отработени. На италиански „Ла Коза Ностра“ означаваше „нашата работа“, но това беше най-вече работа на Дигър. В по-голямата си част идваше от филмите — е, и от книгите, но кой в днешно време четеше книги? — и Дигър Мусолино го използваше, за да постигне особено въздействие. Той беше „Уорнър Брадърс“ от 40-те години, Марио Пузо, Дейвид Мамет^[3], Скорсезе и Тарантино, а в момента нямаше търпение да изиграе новата си голяма гангстерска роля.

— Имаме добри хора на Запад — каза той, след като Натали замълча, за да си поеме дъх. — Можем да намерим тоя хуй за една-две седмици, най-много за месец.

Тя затвори очи и за миг като че ли се опита да се овладее.

— По дяволите, не е достатъчно — изсумтя Натали. После внезапно се завъртя към огледалната стена и силно я ритна с шитата си по поръчка обувка. Стъклото се покри с тънки като паяжина пукнатини. — Не е достатъчно!

— Какво искате да направя? — загледан в огледалото, попита Дигър и си помисли: „Седем години лош късмет“.

— Тя знае, сигурна съм.

— Адресът ли?

— Да, адреса, по дяволите — знае го!

Дигър я погледна.

— Какво искате да направя, госпожице Фортунато?

Натали се задъха.

— Какво искам да направиш ли?

— Да, ще направя каквото ми наредите.

Тя прехапа горната си устна. Лицето ѝ се зачерви.

— Искам да отидеш на гости на ясновидката, Дигър.

Той кимна.

— Разбирам.

— Накарай я да ти каже адреса и всичко останало, каквото знае. Ясно ли е?

— Като бял ден.

— Обаче ме чуй, Дигър. Не искам просто да нахлуеш в дома ѝ като слон в стъкларски магазин, разбираш ли какво ти казвам?

Дигър отново кимна.

— Разбирам точно какво ми казвате, госпожице Фортунато.

— И какво казвам?

— Искате да упражня малко психология.

— Точно така, Дигър.

— Искате да й изтръгна информацията фино.

Натали мъчително преглътна. Дясното ѝ око играеше. Тя се приближи до него и Дигър усети различни миризми: двудневен парфюм, застоял дъх на цигарен дим и нещо като мускус, което не успя да определи.

— Искам да ти стане съвсем ясно, за да няма никакви недоразумения. — Натали говореше съвсем тихо и окото ѝ продължаваше да играе. — Искам да накараш някой да поработи с ясновидката, някой специалист... нали разбираш какво казвам?

— Да, напълно. Искате да поверя работата на друг.

Дори не се налагаше да се чуди на кого да възложи тази задача. За нея имаше един-единствен човек. Истински професионалист.

— Ясно, госпожице Фортунато. Не се безпокойте за това. Веднага ще се заема и пак ще ви се обадя след ден-два.

Натали го погледна кисело.

— Да не се безпокоя ли? Докато татко е в пандиза и всяка сутрин закусва с овесена каша? И ти ми казваш да не се безпокоя? — Жената отново се обърна към огледалото и го ритна. — Веднага се разкарай! Действай!

Когато излезе навън, Дигър вече бе изгубил броя на годините лош късмет.

[1] Алфред Деймън Ръниън (1884–1946) — американски журналист и писател. — Б.пр. ↑

[2] Уилям Рандолф Хърст (1863–1951) — американски издател. — Б.пр. ↑

[3] Дейвид Алън Мамет (р. 1947) — американски сценарист и режисьор. — Б.пр. ↑

6. ДОПУСТИМА ГРЕШКА

Седяха в кухнята в задната част на къщата, спретната малка стая с паркет и много прозорци. Джуниър наля чай и Шарлот му разказа събитията от сутринта, без да пропуска нищо. Отне ѝ близо двадесет минути. Описа му всички подробности, повтори му точните думи. Джуниър я слушаше внимателно, почти без да я прекъсва. Накрая кимна и допи чая си.

После остави празната си чаша.

— Нали не си казала за това на никой друг?

— Не.

— И от участъка идваш направо тук, така ли?

— Да.

— И оная Фортунато знае само, че мъжът е в Колорадо, нали?

Шарлот се замисли за миг.

— Да... предполагам.

— Каза ли ѝ нещо по-конкретно?

Тя си припомни сеанса, после кокалестите пръсти, протягащи се към гърлото ѝ.

— Не.

— Не ѝ ли каза в коя част на Колорадо е? В равнините или в планините?

— Самата аз не зная.

Джуниър я погледна.

— Не успя ли да го откриеш?

— Дори не съм го търсила. Щом разбрах, че човекът е женен и живее със семейството си, реших, че няма смисъл.

— И си съвсем сигурна за Колорадо и всичко останало, така ли? Искам да кажа... от гледна точка на... допустимата грешка?

— Сигурна съм, Джуни. Престани!

Той се усмихна.

— Само питам.

— Моля те, Джуни. В момента нямам нужда от скептицизъм.

Джуниър вдигна ръце в знак, че се предава.

— Просто исках да се уверя.

Това отдавна бе източник на добродушни закачки между двамата. Джуниър беше практичният изобличител, Шарлот — ексцентричната ясновидка. И нито един от тях не позволяваше на другия да забрави това. Всъщност до деня, в който спечели първа награда в коледната лотария в болницата на ветераните, в която работеше — безплатна консултация при Шарлот — Джуниър се отнасяше към това явление с колебание. Естествено, той разбираше, че на този свят има неща, които науката просто не е в състояние да обясни. По дяволите, Джуниър беше видял във Виетнам неща, от които и на Род Сърлинг^[1] би му се завило свят. И все пак той бе реалист. Не вярваше на нищо, което не можеше да пипне, да измери, да фотографира или да нареже и да изпуши с наргиле.

Единственото изключение беше Шарлот Викърс.

Джуниър безпрекословно вярваше на Шарлот Викърс.

Откакто преди година и половина я видя за пръв път, той бе лудо влюбен в нея. Започна да ходи на ежеседмични консултации в дома ѝ, и боже господи, тя успя да открие удивителни неща за живота му само като галеше дланта му с невероятно меките си ръце. Разбра за тежкото му детство, за преживяванията му в Югоизточна Азия, за самотата му, дори за кошмарите му. У тази жена имаше нещо извънредно особено. Но за съжаление, всеки път, щом Джуниър намекнеше да превърнат връзката си в нещо повече, Шарлот му отговаряше, че животът ѝ бил прекалено сложен и объркан. Това го влудяваше. И най-ужасна бе несигурността. Колко надълбоко в мислите му проникваше тя? Какво точно знаеше за него? Шарлот твърдеше, че никога не се възползвала от дарбата си. И все пак Джуниър се чудеше дали...

— Сигурно ти е ясно какво си мисля в момента, нали? — попита той.

— Много смешно.

— Говоря сериозно.

— Не става така, Джуни, знаеш го.

Джуниър въздъхна.

— Виж сега, мисля, че е най-добре да се свържеш с ФБР.

— Вече ти казах...

— Знам, знам, смяташ, че федералните няма да ти повярват. Може ли да те попитам нещо?

— Какво?

— Наистина ли си убедена, че тия боклуци могат да намерят Латъмор?

Шарлот отговори положително.

Джунинър сви рамене.

— Тогава най-бързият начин да го спасиш, е да се обадиш в оперативното бюро в Колорадо.

Тя го погледна.

— Казвам ти, Джуни, нямаш представа каква омраза изпитват към ясновидството феберейците.

— И какво от това? Няма значение. Щом се свържеш с тях, те са длъжни да преместят Латъмор или поне да пратят някого в дома му.

— Няма да го направят, Джуни. Повярвай ми. Те смятат ясновидството за оскърбление за професионализма им.

— Звучи ми доста грандомански.

— Както и да го наречеш, феберейците ще ми се изплюят в лицето.

Той въздъхна.

— Не знам какво друго можеш да направиш.

Последва неловко мълчание. Шарлот тревожно хапеше устните си и гледаше през прозореца. Джунинър понечи да отвори уста, но изведнъж видя, че нещо в очите ѝ проблясва. Нещо отчаяно. Изпълни го страх.

— Не ми казвай. Имаш намерение да извършиш нещо героично.

Тя обърна глава към него. Погледът ѝ бе като лазерен скалпел.

— Човекът има семейство, Джуни. Има деца.

— Дори не си го и помисляй.

— Трябва да опитам, Джуни. Трябва.

— Какво да опиташ, за бога?

— Да го открия.

— Какво?!

— Трябва, Джуни. Аз съм виновна. Това е мой проблем. Трябва да го реша. — Шарлот дълбоко си пое дъх, изправи се, отиде до плота и взе чантичката си. — Трябва да тръгвам, Джуни. Трябва да се погрижа за това.

— Я почакай, малката! — Той скочи и се приближи до нея. —
Къде отиваш?

— Прибирам се.

— Не съм сигурен, че е разумно.

Тя го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— В момента не е разумно да се прибереш у вас. Ония типове
знаят къде живееш, Шарлот.

Последва напрегнато мълчание.

— Но аз... те няма... мисля, че няма да дойдат.

— Откъде знаеш?

Шарлот рязко си пое дъх, сякаш някой я беше ритнал в корема.
После нервно закри из кухнята.

— О, господи, какво направих? Какво направих?

— Спокойно, момиче. — Мъката, изписана на лицето ѝ, го
караше да се чувства ужасно. — Не се тревожи. Можеш да преспиш
тук. Ще измислим нещо, обещавам ти.

Тя продължаваше да крачи.

— Аз съм виновна, Джуни. Трябва сама да реша проблема.

— Говориш глупости...

— Не, не, това засяга само мен, никой друг. Трябва да открия
семејство Латъмор. И да ги предупредя.

— Шарлот...

— Мога да го направя, Джуни. Мога. Само трябва да...

Тя замръзна с вдигната във въздуха ръка. Дланта ѝ леко
трепереше.

— Какво има?

Очите ѝ бяха разширени и влажни, устните ѝ помръдваха. На
лицето ѝ се изписа ужас.

— О, господи! — задавено промълви Шарлот.

— Какво? Какво?

Тя го погледна.

— Боже мой, Джуни, монетата...

— Какво?

— Монетата, сребърният долар на Латъмор. — Шарлот сякаш
имаше пристъп на треска. — Остана вкъщи...

— И какво от това? Нека си стои там.

— Не, не, Джуни, ти не разбираш. Монетата е единственият начин да открия Латъмор. — Тя заотстъпва заднишком към вратата като сомнамбул. — Трябва да я взема, трябва да взема тази монета, преди да попадне в чужди ръце.

— Шарлот, успокой се...

— Трябва да я взема, Джуни, трябва!

Тя се обърна и понечи да излезе. Джуниър я настигна и я хвана за ръката, но Шарлот беше набрала инерция като парен локомотив, тласкан от страх и угризения.

— Пусни ме, Джуни! — извика тя и се отскубна от него.

После се затича надолу по стъпалата.

— Шарлот! — Джуниър я проследи с поглед, после се обърна и отиде при дивана до прозореца.

Кутията бе скрита под едно старо одеяло. Той я взе, бързо я отвори и извади от стиропореното легло безупречно лъснат „Смит & Уесън“ 357 магнум, модел 65. Имаше също полуавтоматичен „Ругер“ 22-ри калибър и автоматичен „Зиг Зауер“. В килера държеше полицейска пушка „Итака“ с десет патрона. От малък си падаше по оръжието и дори преживяванията му като снайперист във Виетнам не успяха да угасят страстта му. Може би се дължеше на бащиното му влияние или на нещо друго, нещо дълбоко скрито в душата му... но в момента това нямаше значение. В момента той просто се нуждаеше от средства за самозащита.

Той отвори барабана на магнума и зареди шест патрона. После прибра револвера в един малък сак.

За миг се зачуди колко боеприпаси трябва да вземе.

[1] Родман Едуард Сърлинг (1924–1975) — американски ТВ сценарист и режисьор, създател на популярната поредица „Зоната на здрача“. — Б.пр. ↑

7. КУХИЯТ ЧОВЕК

— Между другото, кой е тоя тип? Сейнт Луи де.

— Не си си научил урока, Мъник. Казва се Сейнт Луис, Лу Сейнт Луис, и е скапаният светец покровител на болката, повярвай ми. Знае за мъченията повече от тайната полиция на Дювалие.

Дигър Мусолино замълча, бръкна в джоба на ризата си, извади последната смачкана цигара от кутията „Дънхил“ и я захапа. Запали я и ядосано дръпна, после се отпусна назад на кожената седалка на лексуса. Беше си съблякъл самото и грижливо го бе преметнал на задната облегалка. Чисто новата му копринена риза лепнеше от пот. Беше му втръснало да чака, да зяпа през прозореца към уличния ъгъл и най-вече да приказва с хлапето.

— Тоя тип може да направи с палеца си повече, отколкото ти с някой от шибаните си калашници — изсумтя той.

Момчето се замисли.

— При цялото ми уважение, никога не съм виждал някой да направи с палец повече, отколкото с калашник на автоматична стрелба.

— Ти пък какво разбираш, по дяволите? Вие младоците с вашите скапани берети, дето си държите патлаците отстрани като мексиканци от някоя рап песен. Нямате си представа какво е финес.

— Само казвам, че нищо не може да се сравнява с добрия автомат — измърмори Мъника.

Седеше на задната седалка, дъвчеше дъвка и зареждаше пълнителя на оръжието си с трасиращи патрони. На пръв поглед приличаше на момче, току-що получило шофьорска книжка. Козя брадичка от редки руси косми украсяваше слабото му лице, мършавите му ръце бяха почернели от безброй игри на бейзбол на плажа. Но под мрежестата тениска, широките бермуди, късо подстриганата коса и високите маратонки туптеше сърце на хладнокръвен убиец. Наричаха го „Мъника“, но всъщност се казваше Антъни Динело Шарпети и предишния уикенд бе отпразнувал двадесет и деветия си рожден ден с курва за триста долара и пакетче, пълно с хидропонни семена, подарък

от неговите хора. Сега беше отпочинал и готов за работа и фактът, че помага на първия човек в семейството, още повече му развързваше езика.

— При цялото ми уважение — повтори той, — никога не съм чувал да са очистили някой с палец.

Поредният патрон изщрака в гнездото си.

— На колко си години? — изсумтя Дигър. — На четиринайсет ли? На петнайсет?

— Много смешно.

— Не разбираш от нищо друго, освен от ония пушкала, дето ги мъкнете в кутиите си за храна.

— Тъкмо затова ми плащат — спокойно отвърна Мъника, зареди последните три патрона, удари пълнителя в седалката и го вкара в ръкохватката на глока си. — Между другото, кога ще се появи тая женска?

Дигър сведе очи към часовника си.

— Вече всеки момент. Просто се успокой.

Той погледна в страничното огледало към последното от тухлените бунгала. Къщата на ясновидката бе заключена, вътре нямаше никого и двамата чакаха тук вече час. Започваше да му писва. Къде се губеше тая, по дяволите? Според всички доклади ясновидката работеше в дома си, рядко излизаше и не се бавеше навън повече от около час.

Дигър избърса потта от челото си и отново измърмори:

— Вече всеки момент...

Бяха паркирали зад камион на фирма за памперси. Въпреки че слънцето почти залязваше, беше задушно и в колата не можеше да се диша. Дигър час по час палеше двигателя и включваше за малко климатика, но това не помагаше много. Копринената му риза бе залепнала за облегалката. Откъм хлапето започваше да се носи неприятна миризма. Той пак си погледна часовника. Минаваше седем и петнадесет. Закъсняваше не само ясновидката, но и Сейнт Луис, а Лу Сейнт Луис никога не късняваше. Лу Сейнт Луис беше машина. Човек можеше да си сверява по него часовника. Дигър просто не можеше да повярва, че на стари години докторът се е отпуснал.

— Кой е оня, по дяволите? — Мъника погледна през рамо и посочи с палец приближаващия се мъж.

Дигър сведе очи към страничното огледало.

— Той е.

— Той?!

— Млъкни.

— Това ли е твоят човек?

— Затвори си устата — загледан в дребния мъж в евтин костюм, тихо каза Дигър.

— При цялото ми уважение, шефе — отбеляза хлапето, — тоя тип не ми прилича на някой, дето би могъл да причини болка на друг човек.

— Млъквай, иначе аз ще ти причиня болка — отвърна Дигър, отвори вратата и излезе на нажежения тротоар.

— Как си, докторе?

— Чудесно, благодаря — каза Лу Сейнт Луис.

Нямаше повече от метър и петдесет и носеше преоценен костюм, черни обувки и очила с рогови рамки. В лявата си ръка държеше изтъркано куфарче от изкуствена кожа. Приличаше на играчка, с лъснало на слънцето плешиво теме. Загладен отвън, но кух отвътре. Когато протегна миниатюрната си ръка, Дигър забеляза, че тънките му бели пръсти са като напудрени.

— Как сте, господин Мусолино?

— Все същият стар Лу... Знаеш как е.

— Да, зная — тихо отвърна Сейнт Луис, после се усмихна и показва неравните си предни зъби. На единия имаше зле направена златна коронка.

— Ясновидката още я няма — каза му Дигър. — Но я очакваме всеки момент.

— Отлично.

Дигър кимна към бунгалото на Шарлот.

— Когато се върне, тихо и мирно ще влезем, ще си намерим някакво извинение, ще я вземем и ще я закараме в скривалището. После ще можеш да започнеш работа. Как ти се струва?

Хиропрактикът се усмихна и златният зъб мътно проблесна.

— Идеално, господин Мусолино. Идеално.

8.

КОШМАРНИ ЦВЕТА

Когато слънцето се стопи зад хоризонта, на Халстед стрийт заблестяха пъстри неонов светлини. Бутиците завибрираха от зеленикавожълти сияния и остра музика, от кръчмите се носеше мирис на малц и вой на джубокс. Цялата улица закипя. Шарлот не обръщаше внимание на нищо наоколо. Седнала на предната дясна седалка в очукания шевролет „Джио“ на Джуниър, тя беше прекалено потънала в мисли за нещата, които можеха да се объркат.

Джуниър Патрик шофираше на север към Фулъртън авеню и изглеждаше по-нервен от нея.

— Зад къщата ти има уличка, нали така? — внезапно попита той. Шарлот кимна.

— Да, обаче откакто хората от „Чистотата“ стачкуват, цялата е в боклуци.

— Няма нищо, ще минем пеш по нея.

— Какво искаш да кажеш?

Той я погледна.

— Ще заобиколим отзад, после ще влезем и ще излезем, без да вдигаме шум.

Шарлот отново кимна, загледа се във витрините и тихо каза:

— Как се забърках в това, за бога?

— Къде е входът на уличката? — попита Джуниър.

Тя се замисли за миг.

— Точно на север от Фулъртън, преди да стигнеш до Уейтли стрийт.

— От източната страна на главната улица ли?

— Да, тя заобикаля и продължава към Уейтли.

Джуниър я стрелна с очи.

— Всичко ще бъде наред, малката, не се тревожи.

— Мисля, че няма да ме причакват, Джуни.

Той сви рамене.

— Известно ми е само, че тия момчета са много гадни и знаят къде живееш.

— Но ако искаха да ме хванат, нямаше ли вече да са го направили?

— Не знам, малката. По-добре да сме предпазливи, отколкото после да съжаляваме.

— Но, Джуни, наистина ли трябва да носиш оръжие?

— Надявам се, че няма да се наложи да го използвам — по-скоро на себе си каза той.

Излязоха на Фулъртън. Джуниър зави наляво и продължи на запад към Шефийлд стрийт. Когато намериха място за паркиране — тежка задача в този час — небето се бе превърнало в огромен тъмносин глетчер. Сенките се сгъстяваха. Джуниър спря от западната страна на улицата на достатъчно разстояние от следващата кола, така че ако се наложи, да могат да потеглят бързо, и отвори багажника. Когато дръпна ципа на сака, стоманеният „Смит & Уесън“ проблесна под неоновите светлини.

— Всичко това е невероятно — вперила очи в револвера, промълви Шарлот. Оръжията я ужасяваха, навярно защото веднъж един детектив от отдел „Убийства“ я беше помолил да докосне пистолет от случай на изчезнал човек.

Спомняше си го: грозно, черно оръжие, наричаха го „Глук“ или „Глок“, не беше сигурна как точно. Бяха го открили в изоставена сграда, в която за последен път бе видяно да влиза младо момиче. Когато стисна облепената с изолирбанд дръжка, Шарлот усети в черепа си внезапно разтърсване, сякаш я беше блъснал камион, и изпусна пистолета. Знаеше какво означава това чувство. Знаеше, че собственикът на оръжието е бил убит в същата изоставена сграда. Знаеше също, че е убито момичето, че случаят е свързан с мафията и че полицията никога няма да открие трупа. Ала за нея това бе само поредното семе на мъката, което щеше да пусне корени в душата ѝ и от този ден нататък да цъфти в кошмарите ѝ.

Джуниър се озърна през рамо, за да се увери, че никой не ги наблюдава, после хвана револвера в една ръка и кръглата кутийка с патрони в другата.

— Това е просто парче метал, скъпа, нищо повече.

— Трябва ли да го взимаме, Джуни?

— Да, мила, трябва да го вземем. — Той разкопча лекото си яке — под него носеше кафяв кожен кобур — и бързо прибра оръжието. После пхна резервния барабан в десния си джоб.

— Може ли да ти кажа нещо? — попита Шарлот.

— Казвай, малката.

— Толкова ме е страх, Джуни, че ще се подмокрят.

— Виж, ако това те успокоява — той я потупа по рамото, — и моят мехур не е много спокоен.

После я поведе към уличката.

— Писна ми да зяпам тая скапана къща — измърмори Мъника от тънещата в сянка задна седалка.

Той продължаваше да си играе с беретата. Момчешкият му глас звучеше в ушите на Дигър Мусолино като кряскане на папагал. В колата смърдеше на дъвка и пот и ако скоро не се случеше нещо, Дигър щеше да се обърне и да гръмне сополанкото в лявото око.

— Ще почакаме още няколко минути — без да откъсва поглед от страничното огледало, рече той. — Ако кучката не се появи, ще си тръгнем.

— Може ли да кажа нещо? — попита от дясната седалка Лу Сейнт Луис. Той седеше като съвършен джентълмен, абсолютно изправен и с ръце в скута. Ожуленото куфарче лежеше в краката му. Приличаше на дете от неделно училище, което чака да се срещне с директора. През последните два часа бе изрекъл общо десетина думи.

— Какво има, докторе?

— Ами... никога не бих си позволил нахалството да ви обяснявам как да си вършите работата.

— Няма нищо, Лу. Какво има?

— Хм, честно казано, чудех се за задния вход.

Стомахът на Дигър се сви на топка.

— Задният вход ли?

— Просто искам да кажа, че онази жена може да се вмъкне през задния вход и никой да не я...

— Мамка му! — измърмори под нос Дигър.

Бунгалото се намираше на половин пряка от колата, сгушено сред кленовете в края на улицата. Фасадата на къщата — неподвижна

картина с два прозореца, лакирана орехова врата и саксии с петунии — все още тънеше в мрак. Очевидно вътре нямаше никой. Поне никой, който да не се бои, че ще го видят. Дигър внезапно се почувства така, сякаш в мозъка му дращеа с нокът по стъкло. По дяволите, как можеше да е толкова глупав? Да забрави за проклетата задна врата!

Лу Сейнт Луис погледна в огледалото.

— Чудя се дали бихме могли да пратим някого...

— Хлапе! — Дигър се обърна и насочи дебелия си показалец към Мъника. — Сложи заглушител на топа си и си размърдай задника!

— Къде?

— Ти къде мислиш, мамка му? Зад къщата! — Той го стисна за ръката, за да подчертае думите си. — И недей, повтарям, недей да нараняваш ясновидката.

Хлапетото кимна.

— Ясно, ясно.

Дигър го пусна.

— Просто гледай да не си играеш със спусъка.

Мъника измърмори нещо под нос, завъртя заглушител на беретата и след секунда излезе от колата и пресече улицата.

9. ВКУСЪТ НА МОНЕТИТЕ

Докато се промъкваша по задната веранда, Джуниър Патрик започваше да си мисли, че навярно е допуснал грешка. От всички този гниещ боклук се носеше невероятно зловоние, а и дъските ужасно скърцаха под краката им. Отгоре на всичко в устата му отново се появи онзи вкус на стари медни монети като някога във Виетнам. Може би някаква нервна химична реакция или неврохимичен сигнал, че ще се случи нещо неприятно. Не беше сигурен. Но усещаше в тила си погледите на всички съседи — вродената параноя на бивш снайперист — и чуваше хрущене на чакъл от уличката.

Шарлот отвори мрежата и започна да търси ключа.

— Побързай! — настойчиво прошепна Джуниър. Отчаяно му се искаше да се скрие вътре.

Тя отключи вратата и двамата се вмъкнаха в тъмната къща.

Ключалката зад тях изщрака.

Докато стоеше неподвижно в мрака и се вслушваше в далечното тиктакане на часовник, Джуниър изпита усещането, че някой ги дебне в сенките. А може вече да ги държеше на мушка. Кожата му настръхна и той си помисли дали да не извади револвера от кобура, но се отказа. Само щеше да уплаши Шарлот, а това още повече щеше да влоши положението.

Джуниър се огледа. Миризмите на лук, индийско орехче и почистващ препарат се смесиха в ума му и той си представи кухнята на майка си в студена зимна вечер, димящия пудинг, брат си Денис, който се упражняваше с хокеен стик. Няколко пъти беше идвал в дома на Шарлот и винаги го поразяваха образите, които той събуждаше у него, тайната любов...

— Не! Чакай! — Той се хвърли към Шарлот, която се канеше да включи лампата, и я хвана за китката. — Никакво осветление.

— Съжалявам, съжалявам — промълви тя. — Знаеш, че нямам опит с тези неща.

— Не се безпокой. Просто никой не бива да знае, че сме тук.

Шарлот кимна.

— Разбирам.

— Хайде да вземем монетата и да се махаме. И не забравяй — никакво осветление.

— Ясно, Джуни, никакво осветление.

— Къде е?

— Монетата ли? В трапезарията. Оставих я в кутията за бижута на масата.

— Добре, хайде да я вземем. — Той кимна към вратата.

Двамата тихо влязоха в съседната стая.

Трапезарията бе точно каквато си я спомняше Джуниър, уютна и топла, пълна с вехтории и книги. Но в мрака като че ли се криеше някаква опасност. През прозореца проникваше тънък лъч. Лавиците по задната стена изглеждаха странно зловещи, полилеят от ковано желязо приличаше на декор от филм на ужасите — нещо като плетеница от паяжини и черни свещи. Шарлот се запъти към голямата дъбова маса.

— Побързай, миличка — прошепна той. — Просто вземи монетата.

Докато тя ровеше в малката дървена кутия, Джуниър се обърна и се приближи до единия прозорец. Дървените капаци бяха притворени и той надзърна към Уейтли стрийт.

Видя виненочервен лексус, паркиран на половин пряка от къщата. Вътре имаше две тъмни фигури.

— Ясно... — тихо каза Джуниър.

Двамата в автомобила гледаха към прозореца на Шарлот. Внезапно кожата му стана лепкава от пот. Побиха го тръпки.

В устата си усети вкус на стари монети.

— Взех я, Джуниър. — Шарлот стоеше зад него и държеше долара с палеца и показалеца си. Среброто мътно отразяваше уличната светлина. Тя се намръщи. — Нещо не е наред ли?

— Не мърдай! — изсъска Джуниър.

— Какво има?

— Просто почакай малко, малката. Навън е спряла една кола, която не ми харесва.

— Кола ли? Каква кола? Какво искаш да кажеш, Джуни?

— Недей да мърдаш. Ако не ни видят, всичко ще бъде наред.

Джуниър бавно бръкна под якето си и извади револвера от кобура. За съжаление Шарлот го забеляза и леко се задъха. Въздухът в стаята като че ли за миг се сгъсти и помежду им прескочи някаква искра.

— Не мърдай, малката — колкото можеше по-спокойно прошепна той.

Проблемът бе, че Шарлот стоеше точно пред прозорците.

— Какво става, Джуни? Плашиш ме. — Тя продължаваше да държи проклетата монета във въздуха като манекен на тъмна витрина.

Джуниър понечи да каже нещо, после чу звука. Някакво тиктакане, като на часовника в трапезарията. Но сега го чуваше също толкова ясно, колкото туптенето на сърцето си. Ритмично металическо подрънкване на всеки няколко секунди.

— Какво е това? — попита той.

— Кое? — Шарлот все така стоеше неподвижно пред прозореца.

— Този шум.

— Не...

Тя внезапно замълча и погледна към стената до телевизора.

Дигър Мусолино ненадейно изпита странно усещане.

Не можеше да откъсне очи от скапаното бунгало. Прозорците бяха все така тъмни и вътре изглеждаше мъртво като в гроб — хлапето сигурно вече си чоплеше носа в задния двор — но в тези капаци имаше нещо, което го смущаваше.

Леля му Хелън имаше такива капаци на Мълбери стрийт в Ню Йорк. Като малък бе играл там на криеница със сестра си Роуз, която рязко отваряше капациите и викаше като луда. Тази вечер, близо четиридесет години по-късно, Дигър почти очакваше капациите да се отворят и отвътре да се покаже сестра му.

Но в тях все пак имаше нещо и той не знаеше какво.

— Навярно просто съм прекалил с параноята си — каза мъжът до него.

Дигър вдигна глава и видя, че хиропрактикът гледа в огледалото.

— Да — измърмори той. — С всички ни е така.

После продължи да наблюдава капациите и да се взира в сенките зад тях. Започваше да си мисли, че си губят времето. Може би

ясновидката вече пътуваше за Бермудските острови или беше съобщила на ченгетата. Или пък просто бе отишла на риба. И все пак в тези френски прозорци имаше нещо. Усещането продължаваше да го гризе.

Той се обърна към Лу Сейнт Луис.

— Лу, би ли ми подал кутията за оръжие от задната седалка?

За миг Шарлот остана вцепенена, все още стиснала монетата и зяпнала към малкото пластмасово устройство на стената до телевизора.

— Какво има, Шарлот? — изпаднал в паника, попита Джуниър, който стоеше пред ъгловия прозорец.

— Лампите... — промълви тя и кимна към стената.

— Какво „лампите“?

— Те са с... — опита се да му обясни Шарлот...

(... и мислено се приготви да го предупреди с колкото може по-малко думи за малкото пластмасово устройство, което бе купила преди няколко години, след като бяха влезли с взлом в гаража ѝ, малкото пластмасово устройство, което ѝ осигуряваше спокойствие винаги щом излизаше някъде и което се настройваше да включва и изключва осветлението, сякаш в къщата има някой, същото това малко пластмасово устройство, което често забравяше да изключи...)

... но нямаше време да довърши изречението с думата „таймер“...

... защото тиктакането внезапно престана...

... и се разнесе звук като от удар на кремък в огниво...

... и двете големи стоватови лампи като прожектори очертаха силуета на Шарлот на предните прозорци.

10. НАХЛУВАНЕ

Следващите десетина секунди — поне от гледна точка на Джуниър — продължиха безкрайно.

Едновременно се случиха няколко неща. Той се хвърли към лампите, бързо ги изключи, после се завъртя към Шарлот, хвана я за ръката и я дръпна от прозорците. В мрака се чу отваряне на врати, над моравите отекнаха гласове, по старата веранда издайнически проскърцаха стъпки. Всички тези шумове се сляха в нещо абсолютно сюрреалистично, като прашене на високоволтово електричество. Във Виетнам Джуниър чуваше това прашене в главата си всеки път точно преди началото на престрелка.

„Копелетата обсаждат къщата!“

— Чакай... — Той се хвърли към Шарлот, запуши устата ѝ с длан и я притисна към задната стена на трапезарията, като събори порцелановите фигурки и книгите от лавицата. — Не мърдай оттук, малката, не мърдай — прошепна Джуниър.

Макар че бяха изтекли само пет-шест секунди, вече беше превключил на друг режим, нещо като бойна двигателна памет, защото вършеше всички неща, които трябваше да прави добре обученият войник, за да оцелее по време на война. Пазеше най-слабото звено от ротата си, покриваше смъртоносната зона и светкавично анализираше пътищата за бягство — прозорците, другите стаи, тавана, пода.

От кухнята внезапно се разнесе тракане. Някой се опитваше да отключи.

— Не се паникьосвай — прошепна ѝ той. — Просто стой тук и не отлепвай гръб от стената.

С дясната си ръка Джуниър вдигна ударника на револвера.

Насочи оръжието към вратата на кухнята и си припомни всички някогашни уроци по стрелба. Прицели се ниско, за да компенсира отката, сложи показалец на спусъка и успокои дишането си. И въпреки че от включването на лампите бяха изтекли само осем-девет секунди, Джуниър вече дълбоко беше навлязъл в играта, правеше мигновени

наблюдения, стигаше до различни заключения. Първо, противниците им определено бяха достатъчно самонадеяни, за да започнат без преструвки да си играят с ключалката. Бе чувал достатъчно за мафията, за да познае почерка. Второ, онези, които идваха откъм улицата, навярно бяха големите риби. И трето, човекът отзад вече трябваше да е влязъл в къщата, защото тракането бе утихнало.

По паркета в кухнята се разнесоха стъпки.

Той продължаваше да се цели към вратата.

На прага се появи хлапе с лице на сводник и мрежеста тениска.

— Кой си ти, по дяволите? — попита младокът и насочи полуавтоматичния си пистолет към него. Точно като във филмите и адски глупаво. Навярно беше обикновен войник от клана с коефициент на интелигентност някъде под стайната температура. Което означаваше две неща: можеше да бъде манипулиран и в същото време опасен.

— Мамка ти — колкото можеше по-спокойно рече Джуниър. — А ти кой си?

— Аз пръв попитах.

— Не ми пука. Аз пък дойдох тук пръв и искам да се разкараш — изсумтя Джуниър. Лъжата подежда, поне за момента. Всъщност всеки следващ миг, през който продължаваше да е жив, си беше истински успех.

— Имаш три секунди да ми кажеш кой си, приятел. После ще ти пръсна скапания задник!

Последва мълчание, напрегнато като горно до.

— Другия път опитай в съседната къща, копеле — без да сваля пистолета, отвърна Джуниър. — Плячката си е моя и няма да ти я отстъпя.

Хлапето вирна брадичка като куче, чуло изсвирването на господаря си. Козята му брадичка потръпна.

— Искаш да кажеш, че си дошъл да обереш къщата, така ли?

— Блестящо заключение, Шерлок.

— Значи си крадец, а?

— Върви да си играеш с плюшени мечета, малкия.

Другият пак вирна глава.

Откъм прозореца се разнесе приглушено почукване и Джуниър разбра какво става, без дори да се обръща. По гърба го полазиха

тръпки. Онези бяха на предната веранда и навярно надничаха през прозорчето на вратата.

— Виж, ако не се разкараш... — започна той, после внезапно млъкна, за да използва откритата се възможност.

Тя се появи само за стотна от секундата и ако бе мигнал, навярно щеше да я пропусне, но хлапето с мрежестата тениска погледна към вратата и сви рамене към шефовете си, като че ли не знаеше как да постъпи. В този момент Джуниър разбра, че трябва да действа светкавично.

И натисна спусъка.

Револверът изгърмя в тихата дневна, проблесна светлина и куршумът проби дупка в лявото бедро на Шарпети Мъника. Хлапето се олюля наляво и когато стреля със собствения си пистолет — само изтракване заради заглушителя — трасирацията куршум се издигна към тавана като фойерверк и се заби в мазилката. Шарлот запищя. Едновременно се случиха няколко неща и Джуниър не можеше да следи всички, защото ушите му кънтяха и вече се пресягаше към Шарлот със свободната си ръка, без да обръща внимание на воя в главата си и на блъскането по входната врата.

Успя да стигне до Шарлот точно когато вратата се отвори.

11. КЪЩИЧКА ОТ КАРТИ

Шарлот сякаш стоеше на пътя на товарен влак.

Не бе виновен и Джуниър. Той се движеше толкова бързо, че когато се опита да я насочи към коридора, Шарлот се напрегна, залитна и тежко се стовари по задник. Пред очите ѝ заплуваха бели петна. Джуниър се препъна в краката ѝ и също се просна на пода.

Монетата отскочи от ръката ѝ, затъркаля се в трапезарията, удари се в стената и спря до саксията на фикуса.

Шарлот простена — абсолютно неволен звук — защото болката и паниката едновременно я връхлетяха като мълния, докато се мъчеше да застане на колене. Тя видя разбитата врата, през която влетяха двама мъже. Хлапето в кухнята се бе свило на кълбо, стискаше крака си и виеше като простреляно куче. Още повече я ужаси гледката на сребърния долар, който мътно блестеше на слабата светлина.

Шарлот запълзя към него.

— Шарлот! Боже господи! Зарежи тая монета!

Джуниър викаше някъде зад нея, но тя не го чуваше. Ушите ѝ пищяха, гърбът ѝ болезнено пулсираше. В дневната ѝ бе влязъл грозен мъж и се приближаваше, насочил към нея голямо, грозно оръжие. До вратата стоеше още един, по-дребен, и замислено я гледаше. Но тя не им обърна внимание.

Стигна до монетата в мига, в който отекна нов изстрел.

Ударната вълна сякаш отнесе горната част на главата ѝ, толкова мощен беше гърмежът. Минаха няколко секунди преди да осъзнае, че е стрелял Джуниър — просто за да привлече вниманието на новодошлите. Писъците на хлапето от кухнята се смесиха с гневен глас, който извика в дневната:

— Стига си хленчил, Шарпети, това е просто куршум, за бога!

От кухнята:

— Мамка му! Мамка му... мамка му... мамка му... Мамка му...
Мамка му!!!

— Всъщност кой стреля?

Още писъци, последвани от порой ругатни, но никакъв отговор.

— Шарлот! — Викът на Джуниър разцепи мрака зад нея и докосна нещо в душата ѝ, нещо първично, нещо като инстинкт за самосъхранение.

Тя грабна монетата и запълзя към коридора. И в същия миг чу гласа на гангстера в дневната.

— Шарлот Викърс?

— Да — стиснала монетата в потната си длан, промълви тя. Дори не спря, за да погледне през рамо към мъжа.

— Няма смисъл от насилие, госпожо. Госпожица Фортунато просто иска да поговори с вас.

— Шарлот! — отново я повика от коридора Джуниър. — Моля те!

Тя запълзя към него. Почти бе стигнала, когато хлапето диво започна да вие и Шарлот допусна грешката да хвърли поглед натам.

Раненият стоеше на един крак на прага, насочил пистолета си към нея.

— Кучка!

Преди да успее да стреля, откъм коридора се разнесе нов гърмеж.

Проблесна светлина и главата на хлапето се люшна назад. По мазилката на стената пръсна червена мъгла. Младият бандит се сгъна на пода като къщичка от карти. Точно в този момент Шарлот отново простена и изпусна монетата.

— О, не! Не!

Тя се обърна и запълзя след нея. Сребърният долар се търкаляше към отсрещната стена. Страхът ѝ даде сили, ужасът от вида на човек, убит в собствения ѝ дом, изпълни мозъка ѝ като метастази на рак и я тласна напред. Шумът в главата ѝ ставаше непоносим. Шарлот се хвърли към монетата, като си мислеше, че ако успее да я спаси, ако спаси живота на онези нещастни хора в Колорадо...

Доларът падна в отвора на отоплителната инсталация.

12. МРЪСНОСИНИ ПЛАМЪЦИ

Джуниър се втурна към Шарлот. Знаеше, че му остава една-единствена възможност да прекоси стаята, да стигне до Шарлот и да я измъкне преди едрият тип в дневната да има шанс да направи нещо.

Беше в средата на помещението, когато мъжът се изправи зад дивана, насочил към него пушка за мечки.

Джуниър стреля в движение, улучи стената, разби стъклото на избродиран надпис „Няма друго място като дома“ и го събори на пода. Гангстерите отново се скриха зад дивана.

— Това е смешно! — извика едрият. — Всички тук сме възрастни хора, за бога! Госпожица Фортунато просто иска да поговорите!

Джуниър стигна до Шарлот и я изправи на крака.

Тя бе замаяна, но той нямаше време да обсъжда състоянието ѝ и да я успокоява, нито дори да бъде внимателен. Беше се превърнал в робот, програмиран с една-единствена цел: да я отведе оттук. Джуниър я задърпа към коридора и завъртя револвера си назад точно в момента, в който едрият тип подаваше главата си иззад дивана.

Джуниър стреля два пъти, по-скоро за отвлечане на вниманието, отколкото за да улучи някого. Първият куршум попадна в канапето и от дупката изригнаха валма от пълнежа. Вторият се заби в стената до мъжете.

— Хайде, миличка! — Той я затегли към спалнята, като си мислеше, че може би ще успеят да се измъкнат през прозореца или дори да повикат ченгетата по телефона. В същото време се чудеше дали да използва момента и да презареди, преди нападателите им да започнат да стрелят по тях. Но внезапно зърна изненадващо движение от дясната си страна.

Шарлот се беше отскубнала от ръката му и се насочваше към вратата в отсрещната част на коридора.

— Монетата, Джуни! Не можем да я оставим!

Той я последва и двамата се спуснаха по паянтово дървено стълбище.

Всичко се случваше невероятно бързо. Джуниър се озова в студения мрак на мазето. Мирис на мухъл и стари тухли изпълни ноздрите му. В коридора над тях се разнесоха тежки стъпки. Той се втурна обратно нагоре, затръшна вратата и закачи кукичката, която навярно нямаше да издържи дори и съвсем слаб ритник.

Долу светна гола електрическа крушка.

Джуниър отиде при Шарлот, която обикаляше около мръсен стар железен бойлер с въглища, навярно превърнат в отоплителна инсталация някъде по времето на Джими Картър.

Джуниър се заоглежда и отчаяно затърси изход. Мазето беше малко, със стари бетонни стени.

— Господи, Шарлот, този път наистина се прецакахме.

— Монетата, Джуни, монетата е единственият начин — шепнеше тя.

Някой силно изрита вратата.

Разнесе се приглушен гневен глас:

— Писнаха ми играчките ви. Говоря сериозно!

Джуниър извади резервния барабан и с треперещи ръце го зареди. Не се страхуваше за собствения си живот, нито изпитваше угризения, че е убил човек. Хлапето със сигурност искаше да стреля по Шарлот. Измъчваше го мисълта, че се е забъркал с мафията, а тези типове не се спираха пред нищо, за да си отмъстят. И щяха да отмъстят не само на него, а и на Шарлот.

Още един ритник.

— Вече ме вбесявате!

Джуниър затвори револвера и в същия миг Шарлот извика:

— Ето я!

Стоеше на колене пред чудовищния бойлер и сочеше нещо. Под решетката се издигаха мръсносини пламъци. Шарлот понечи да бръкне вътре и Джуниър не можа да повярва на очите си.

— Недей...

Но закъсня — тя вече бе пхнала ръка в пламъците.

13.

ШАХТАТА

Спаси я шахтата.

Докато бъркаше в огъня, Шарлот не преставаше да мисли за нея. Пламъците облизваха ръцете ѝ, кожата ѝ сякаш се отлепваше и плътта отдолу се потапяше в киселина. Слава богу, накрая успя да стисне монетата.

— По дяволите! — изсъска тя и я измъкна навън. После погледна и видя, че косъмчетата ѝ са опърлени. Шарлот затвори очи, притисна пулсиращата си ръка и пусна нажежения долар в джоба си.

Вратата над тях се отвори.

Ушите ѝ пицяха и тя не чу скърцането на стъпалата.

Джуниър я дръпна зад бойлера и откри огън. Отвърнаха му изстрели от пушка. Но Шарлот не мислеше за това.

Мислеше за шахтата.

Същата като онази, която някога използваше баща ѝ, за да изсипва през нея въглищата. Шахтата. Тя бе единственият им път за бягство, на по-малко от пет метра от бойлера.

Тя задърпа Джуниър и посочи към капака.

Джуниър вдигна поглед и незабавно го видя. Кимна, обърна се и насочи револвера си към стълбището. Оставаше му само един патрон. Противникът му се криеше горе и презареждаше пушката си.

— Правите страхотна грешка — извика гангстерът.

Шарлот със залитане тръгна към стената, повдигна се на пръсти и свали резето на шахтата със здравата си ръка, после отвори капака.

Стените на еднометровата шахта бяха покрити със сажди. След кратко колебание Шарлот стъпи върху една от тухлите на стената и се покатери в шахтата. След секунди вече бе вдигнала горния капак.

Излезе навън. В далечината се чуваха сирени. Приближаваха се полицейски коли, от прозорците на съседните къщи зяпаха хора.

Зад нея гърмяха нови изстрели.

Шарлот се наведе над шахтата. Ами ако току-що бяха убили Джуниър? Стори ѝ се, че чува три гърмежа — един от неговия

пистолет и два от пушка, но не беше сигурна. Ами ако...

Дори не довърши въпроса.

От отвора на шахтата се показва измазаното със сажди лице на Джуниър.

— Да се махаме оттук — каза той и се измъкна навън.

Двамата се втурнаха към храстите и мракът ги погълна.

ЧАСТ II

ПЛАШИЛОТО

„Човекът е борбено животно.“

Сантаяна^[1]

14.

ИСТИНСКИ ЧУДОВИЩА

— Пак се безпокоиш за децата, нали?

Санди Стафорд — преди Латъмор — седеше на голям пън зад скромната двуетажна къща, известна като „неутралния обект“. Пол стоеше до нея с дълга пръчка в ръка и гледаше към гората от брези и борове. Слънцето потъваше зад дърветата, сенките се издължаваха и въздухът бе като чаша леден сайдер. Той се обърна към поляната и видя Тими и Дарил, които кротко играеха на ръждясалата люлка до сателитната антена. Всъщност играеше само Тими. Вперил поглед в родителите си, Дарил седеше абсолютно неподвижно в тениската си с „Нощта на живите мъртви“, миниатюрно копие на баща си.

— Не, безпокоя се за себе си — тихо отвърна Пол.

— Искаш да кажеш, че се безпокоиш за проблема с децата — горчиво рече Санди. Дъхът ѝ излизаше на пара в студения въздух.

Макар и остра, забележката беше съвсем вярна. Пол Латъмор знаеше, че най-слабото звено в запазването на анонимността им са децата. Особено в училище. Момчетата трябваше постоянно да внимават какво говорят. За деветгодишния Дарил това бе тежка задача, но за шестгодишния Тими тя граничеше с невъзможното. Пол се опита да я превърне в игра, в която хлапетата се преструваха на шпиони под прикритие. Когато се справяха добре, той ги възнаграждаваше с малки подаръци, а когато допуснеха грешка, ги наказваше с „черни точки“. Отначало като че ли се получаваше, но с всеки следващ месец Санди започваше да се отнася към усилията му все по-цинично. Смяташе, че съпругът ѝ прехвърля страховете си върху децата, и цялото положение ѝ приличаше на капан. Въпреки че все още обичаше Пол, от време на време тя не можеше да премълчава чувствата си.

Пол не я обвиняваше.

— Това е нещо друго — накрая отвърна той, като внимаваше да не ги чуе Дарил.

Деветгодишното момче много му напомняше за самия него на тази възраст. Изгарящ от безброй въпроси, хормони и любов към

бейзбола, рокендрола и комиксите, Дарил беше подвижна енциклопедия по спорт и филми на ужасите. Някога самият Пол си беше играл с пластмасови кукли на Човека вълк, Франкенщайн и Дракула. Тогава дори не подозираше, че някой ден семейството му ще се крие от истински чудовища.

— Какво означава това „нещо друго“? — Санди гризеше ноктите си и гледаше децата. От отсрещната страна на поляната малкият Дарил Латъмор също гризеше ноктите си и гледаше родителите си.

— Трудно ми е да ти го обясня — отвърна Пол, като рисувахе с пръчката загадъчни символи по боровите иглички на земята.

— Ами опитай.

— Напоследък имам някакви проблясъци.

— Проблясъци ли?

— Да, видения, не знам как точно да ги нарека.

— Какви видения?

— Предполагам, че са нещо като пристъпи на параноя. Само че са много силни, нали разбираш какво искам да кажа?

— Не, Пол, нямам представа какво искаш да кажеш.

Той облиза устни и се опита да намери думи, за да ѝ обясни, но безуспешно. А и това само щеше още повече да я уплаши.

— Навярно не е нищо сериозно — накрая рече Пол и захвърли пръчката към дърветата. — Сигурен съм, че не е нищо сериозно. Просто съм си го въобразил.

Санди сви рамене.

— Щом така казваш.

Той се обърна към децата и извика:

— Хайде, момчета, време е за вечеря!

Те излязоха от пясъчника и се затичаха към родителите си. Тими скочи в ръцете на Пол, Дарил отиде при майка си и четиримата влязоха в неутралния обект.

Но дори след като заключиха вратите и ги лъхна апетитният аромат на пържоли по швейцарски, Пол Латъмор не можеше да се отърси от чувството, че приближава нов пристъп.

Поредната електрическа мълния в мозъка му, като че ли някой се опитва да се свърже с него от голямо разстояние.

[1] Джордж Сантаяна (1863–1952) — американски философ и писател, роден в Испания. — Б.пр. [↑](#)

15. СЧУПЕНО СЪКЛО

Шевролетът летеше между мрачните гранитни складове по Фулъртън авеню към изхода за магистрала I-90. Слава богу, в жабката на Джуниър имаше малка аптечка. Шарлот я отвори веднага щом влезе в колата и намери вътре достатъчно марля и антибиотичен мехлем, за да бинтова дясната си ръка. Ако се съдеше по покритата с мехури длан и подутите пръсти, очевидно беше получила сериозни изгаряния от втора степен. Не бяха прекалено дълбоки, но явно я боляха. Сега тя мълчаливо седеше на предната дясна седалка, отпуснала пулсиращата си ръка в скута си. Мозъкът ѝ пращеше като оголен електрически кабел. Час по час нервно хвърляше поглед към страничното огледало в очакване да види някоя преследваща ги кола, но до този момент нямаше нищо. И все пак сърцето ѝ биеше толкова силно, че сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ, и всяко изсвирване на гуми или проблясък на далечни фарове я караше да подскача.

Още няколко минути пътуваха в мъчителна тишина, като че ли разговорът щеше да наруши съсредоточеността им или да им донесе лош късмет.

Когато стигнаха до рампата на магистралата и се вляха в потока автомобили на изток, дишането на Шарлот се успокои достатъчно, за да каже:

— Чувствам се ужасно, Джуни. Да те забъркам във всичко това. Много съжалявам.

— Не си ме карала насила, малката.

— Онова момче, което застреля... — след продължителна пауза рече тя, — едва ли имаше повече от двайсет години.

— Онова „момче“ беше хладнокръвен убиец, Шарлот, не се заблуждавай.

— Той беше просто тийнейджър.

Джуниър я стрелна с поглед.

— Тийнейджър, който се канеше да ти пръсне черепа.

Шарлот потръпна и отново се втрени през прозореца. Мозъкът ѝ се пръскаше от всички онези хаотични емоции, шумове и болка, които я бомбардираха през последните няколко часа. Постоянно виждаше онова хлапе в дневната си, проблясъка на пистолетното дуло, отскачането на главата му и червената мъгла, опръскала стената. Сякаш беше раздрусала гнездо на оси. Щяха да бъдат ужилени хора, и всичко бе по нейна вина. Ала в същото време изпитваше и много по-дълбоко чувство, което неумолимо я притегляше на запад към Колорадо, към единствения начин за изкупление: да спаси семейство Латъмор. Единственият начин да намери покой. Сега само трябваше да установи точното местонахождение...

Докато бъркаше в джоба си за монетата, зърна отражението си в страничното огледало.

Отначало ѝ се стори, че вижда друг човек. Кръглото ѝ лице беше покрито с пот и сажди, тъмните ѝ къдри бяха разрошени, очите ѝ бяха изцъклени от болка. Сукманът ѝ бе мръсен и едната ѝ презрамка беше скъсана. Кръстът ѝ болезнено пулсираше, ръката ѝ също, при всяко поемане на дъх усещаше боджи в ребрата. Зачуди се дали я е наранил Джуниър, когато я бе съборил на земята. После отметна кичур коса от очите си. За бога, как щеше да търси Латъморови в тези дрехи? Без тоалетни принадлежности? Без абсолютно никакъв багаж?

Тя потръпна.

Погледна към Джуниър и видя, че лицето му отразява оранжевото сияние на светлините на таблото. Зъбите му бяха стиснати, челото му гневно се мръщеше. Като че ли съсредоточено се опитваше да реши някакво сложно уравнение.

Внезапно я обзе паника. Ако с него се случеше нещо, никога нямаше да си прости. Може би в крайна сметка наистина трябваше да отидат при федералните.

— Виж, Джуни — тихо рече Шарлот, — навярно си прав за ФБР.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би трябва да спрем на първия телефон, да се обадим във ФБР и да им разкажем всичко.

Той я погледна.

— Сериозно ли говориш?

— Не — отвърна тя.

Джуниър се усмихна.

— И аз така си помислих.

— От друга страна, не искам да отведа онези хора при Латъмор.

— С други думи?

— С други думи... възможно е в момента да ни следят.

— Съмнявам се.

— Защо?

— Вдигнахме голям шум, малката — отвърна той. Погледът му се плъзна от кола на кола по широките платна на магистралата. — Едва ли са били достатъчно бързи, за да ни проследят.

— Но не си сигурен.

Джуниър сви рамене.

— Ти си ясновидката. Виж дали засичаш някакви сигнали зад нас.

Шарлот погледна към фаровете в страничното огледало. В главата ѝ нахлу хаос от разпокъсани чувства и усещания, цветове, форми и звуци. Сякаш умът ѝ се превърна в повреден видеокасетофон, повтарящ сцени от вечерта, ту назад, ту напред по дращеците магнитни глави. Мозъкът ѝ щеше да се пръсне. Трябваше да успокои темпото, да изключи видеото за малко.

— Не мога да видя нищо — като духаше изгорената си ръка, промълви тя накрая.

— Не се тревожи. Веднага щом имам възможност, ще сменям колата.

Шарлот се замисли за миг.

— Смяташ, че е по-добре да...

После замълча.

Вниманието ѝ привлече тъмно петно на седалката под Джуниър. Бе го забелязала по-рано, но бе решила, че е обикновено леке. Ала сега осъзна, че през последните няколко минути се е уголемило и е черно като катран.

— Джуни... Това не е... — Тя протегна ръка и го докосна с бинтованата си ръка. Беше влажно и течността попи в марлята около пръстите ѝ.

— Какво има? — Джуниър с разширени очи погледна към седалката си. Зениците му искряха в мрака. — Какво е това, по дяволите?

Шарлот доближи длан до очите си.

— Какво е това? — задавено повтори Джуниър.

— О, господи... Джуни! Това е кръв!

— Глупости! Пълни глупости, мамка му! Как се случи? Как? Как?

Натали Фортунато притискаше слушалката на безжичния телефон до ухото си. Седеше наведена напред на ръба на стола в спалнята си, дишаше тежко и яростно гледаше отражението си в овалното огледало на тоалетката. Лицето ѝ бе покрито със зелена маска от авокадо, каквато си слагаше всяка вечер преди лягане, и очите ѝ хвърляха червени отблясъци като реактивни дюзи. Тъкмо си беше сваляла лака и между пръстите ѝ все още бяха пъхнати памучни тампони. В ръката ѝ димеше запалена цигара. Чуваше вятъра в отсрещния край на връзката и глухия, металически мъжки глас от движещ се автомобил.

— Ужасно съжалявам, госпожице Фортунато, но никой не очакваше да заварим оня идиот при ясновидката — каза Дигър Мусолино. Говореше достатъчно високо, за да надвика рева на двигателя, и в гласа му се долавяше странна смесица от раздразнение, гняв и срам, сякаш току-що си е ударил пръста с чук.

— Какъв идиот? — попита Натали.

— Някакъв тип с револвер, сигурно гаджето ѝ или някой съсед, не сме сигурни.

Тя само изсумтя.

— Та тоя скапаняк очисти едно от нашите момчета, хлапето от хората на Тони...

— Млъкни, просто млъкни за момент!

— Измъкнахме се, преди да пристигнат ченгетата, обаче изпуснахме...

— Казах да млъкнеш! — Натали яростно угаси цигарата в мраморния пепелник, представящ раждането на Венера от мидата. — Трябва да помисля малко.

Последва мълчание.

Тя огледа плюшения берберски килим, фините френски мебели и кретонените кувертюри. Това бе нейната светая светих, тихо убежище в розово, бебешко синьо и кремаво, място за отмора в края на деня. Но

сега то я изпълваше с омраза и отровни мисли. Искаше ѝ се да удуши оная кучка. Искаше ѝ се да забие нокти в очите на оная курва и да изтръгне очните ѝ ябълки. Ясновидката сигурно пътуваше на запад към новия дом на она гаден счетоводител в Колорадо, за да го предупреди. Яростта пулсираше в хърбавото ѝ тяло като нажежени до бяло въглени, но Натали се овладя и не позволи на чувствата си да надделеят.

— Добре, Дигър, слушай ме внимателно — каза тя накрая.

— Цял съм слух.

— Искам да участват и петте семейства. Мобилизирай всичките ни хора на Западното крайбрежие. Разбираш ли?

— Да — безизразно отвърна той.

— Чуй ме, Дигър, говоря за всички наши ченгета. — Студеният гняв се стичаше по гръбнака ѝ и караше пръстите ѝ да изтръпват. Синусите ѝ горяха така, сякаш току-що е вдишала ароматни соли. — Искам всички да участват в търсенето. Да проверят всеки сантиметър от междуцатските магистрали до Колорадо.

— Това ще е малко трудно...

— Да не чувам такива неща, Дигър. Свържи се с нашите хора на „О’Хеър“, „Стапълтън“ в Денвър и на всяко друго летище в Колорадо. А също на гарите. Чуваш ли ме?

Разнесе се прашене, после се чу:

— Да, госпожице Фортунато.

— Ще открием ясновидката, Дигър, и тя ще ни отведе право при она скапаняк.

Мусолино не отговори веднага.

— Те имат преднина, госпожице Фортунато...

— По дяволите! — Натали замахна към тоалетката и събори десетки шишенца парфюм. Пастелно оцветени стъкла се разбиха в пастелно оцветената стена и по тапетите се разплиска течност за стотици долари. — Казах ти! Не искам повече извинения!

— Съжалявам, госпожице Фортунато, имате право... Ще ги открием... Веднага ще се заема.

Натали се овладя.

— И още нещо.

— Да, госпожице Фортунато?

— Искам да повикаш Дебелия.

— Шегувате ли се? Искам да кажа... наистина ли смятате, че се налага?

Тя стисна зъби. Стомахът ѝ се сви като стоманена топка.

— Недей да спориш с мен, Дигър. Искам да го събудиш, да измъкнеш тлъстия му задник от леглото и да му кажеш, че е заради Джон.

— Ясно, ще се свържем с Дебелия, не се безпокойте.

Натали затвори телефона и закрачи нервно из спалнята.

По парчетата счупено стъкло.

16. РАДИОАКТИВЕН ОКЕАН

Междущатска магистрала 80 беше сънната артерия на Чикаго и снабдяваше капилярите на западните предградия с богата артериална кръв от промишлените градове на Изток. Нощем артерията пулсираше от постоянен автомобилен трафик. Извън Чикаго магистрала 80 продължаваше чак до Тихия океан точно на север от Сан Франциско. Това бе истинската кръвоносна система на Америка. Ала като всяка кръвоносна система, имаше някои вени, които се нуждаеха от малко ангиопластика.

Една от тях започваше от изход 124 на юг от Джолиет, Илинойс, и навлизаше в гориста долина. Около половин километър нататък хоризонтът избухваше във флуоресцентна светлина, бяла като изпадане в кома. Беше толкова ярка, че пейзажът наоколо приличаше на ядрен кошмар. Тъкмо в този радиоактивен океан Джуниър Патрик най-после събра достатъчно смелост, за да надигне ризата си и да разгледа раната.

— Много тъпо — измърмори той, вперил поглед в бялото си шкембе. Седеше зад волана на шевролета, паркиран със запален двигател зад редица контейнери за смет в края на комплекса за отдих „Коноко“. Прокара върха на показалеца си по кървавата ивица. — Не усещам никаква болка. Мястото е просто като изтръпнало.

— Обаче е изтекла много кръв — отвърна Шарлот и се наведе към него. Лицето ѝ изглеждаше измъчено. Тя хапеше долната си устна и сякаш не знаеше какво да прави с ръцете си. — Не прилича на огнестрелна рана.

— Мисля, че е от бойлера ти — каза Джуниър.

Като че ли някой бе прокарал неравна черна линия по гънките му сланина. Кръвта вече засъхваше и под силната светлина лъщеше на твърди капчици. Той притисна раната с нокът и усети в плътта си нещо твърдо. Навярно парче от тръбата на бойлера. Не се изненадваше, че не е забелязал. Дори в момента в кръвта му кипеше толкова много

адреналин, че почти не усещаше болка. И все пак раната започваше да смъди.

— От бойлера ми ли? — Шарлот не откъсваше поглед от кървавата ивица и като че ли й се гадеше.

— Да, парче метал от някоя тръба. Сигурно се е забило в мен, когато се обръцах към шахтата.

— Господи, Джуни, изгубил си ужасно много кръв.

— Изглежда по-сериозно, отколкото е в действителност, повярвай ми. Би ли ми подала аптекката?

— Трябва да отидеш на лекар, за да почисти раната, и може би да ти сложи ваксина против тетанус.

— Моментът едва ли е подходящ.

Шарлот го погледна.

— Недей да спориш с мен, Джуни. Освен това няма да е зле да прегледат и моята ръка.

Джуниър дълбоко си пое дъх. От паренето започваше да му се вие свят.

— Тия мафиоти не си поплюват, Шарлот. Сигурно държат под око всички спешни отделения и клиники оттук до Денвър.

— Според теб дали знаят, че сме ранени?

Джуниър сви рамене и отговори, че няма представа.

Шарлот взе аптекката и затършува сред останалите шишенца антисептик, марли и бинтове.

— За бога, как ще стигнем до Колорадо, Джуни? Нямаме нито дрехи, нито храна и не знам за теб, но аз нося само този проклет сребърен долар и той ми трябва, за да открия Латъмор.

— Аз имам пари — успокой я той. — Ще успеем.

Шарлот намери пакет стерилни тампони, разкъса го със зъби и започна да почиства раната.

Джуниър потръпна.

— Добре че не видяха колата ни. Няма защо да се тревожим, че някой ще ни забележи.

Тампонът бързо почервения от кръв и започна да се разпада.

— Мисля да отидем на най-близкото летище — каза Шарлот. — Веднага щом установя точния град, мога да се кача на самолет и...

— Съжалявам, миличка, но самолетите и влаковете са абсолютно изключени.

Тя се замисли.

— Защото са поставили под наблюдение летищата и гарите, така ли?

— Да.

— Но ми се струва, че на магистралата сме по-уязвими.

— Може би да, може би не — отвърна Джуниър и сбърчи лице от болка.

— Извинявай, Джуни, извинявай... — Шарлот се опитваше да внимава да не дразни раната.

Джуниър се загледа в нея. Странно... колко бързо я бе последвал в този кошмар. По дяволите, той не беше герой. Всъщност се бе забъркал в тази каша поради една-единствена причина — несподеляната си любов към Шарлот Викърс. Беше готов на всичко за нея: да се бие с мафията, да търпи парчето метал в тялото си.

Всичко за Шарлот.

— Трябва да влезем вътре, Джуни, да почистим раната и да извадим парчето.

Той погледна през рамо назад.

Комплекс „Коноко“, два акра напукан бетон и ниски сгради, бе любимо свърталище на шофьорите, които минаваха през Чикаго. Бензиностанцията имаше формата на римско „V“ — дизеловите колонки бяха разположени от едната страна, бензиновите — от другата. В средата се издигаше нещо като комбинация от офис, минимаркет и ресторант. През уикенда имаше много посетители. Зад ресторанта светеше рекламата на автомивка, а зад нея растеше горичка от измъчени дъбове.

В сенките на дърветата премигваше неонов надпис: „Мотел «Стардъст», цветни телевизори, бунгала, свободни места“.

— Да, май си права — отвърна Джуниър. — Трябва да изчакаме известно време. — Той кимна към горичката. — Като че ли там ще е най-добре.

Шарлот се съгласи с него.

Двамата скриха колата и наеха стая в мотела.

Рондо Хатън сънуваше, че е слаб. Често му се случваше. Този път беше Аполон, древногръцкият бог на небето, вдъхновението,

изкуството и пророчествата. Строен и красив. Бе полугол, намазаните му с масло бицепси отразяваха слънцето. В краката му бяха събрани всички по-нисши богини — Хера, Афродита, Атина — и обгръщаха с ръце мускулестите му прасци. Бяха облечени в оскъдни пеплоси, огромните им гърди леко се поклащаха, русите им коси лъщяха и подозрително приличаха на блондинките от старото телевизионно шоу на Дийн Мартин. (Вижте, това си е сънят на Рондо, така че му позволете малко артистична волност.) Разнасяше се някакво силно тропане, което отекуваше в небето и разтърсваше хълмовете. Накрая Аполон (Рондо) вдигна могъщите си юмруци към небесата и...

... се събуди в задната стая на бунгалото си на Деймън авеню.

Седеше на фотьойла пред телевизора в някакъв ужасен среднощен час и пак беше дебел. Дебел, потен, оплешивяващ частен детектив с простата, голяма колкото грейпфрут. И всеки месец трябваше да плаща издръжка на една зла жена в Пиория^[1]. Но Рондо Хатън все още бе един от най-добрите в бранша си. И все още имаше достойнство, въпреки че повечето му познати го наричаха „Дебелия“. Ето защо не виждаше причини някой идиот да чука на вратата му посред нощ.

И все пак.

Чукането продължаваше.

Рондо се надигна от фотьойла — истински подвиг — и за миг застана неподвижно по боксерки, изпъчил огромното си шкембе. После намести тестисите си. Кой ли го безпокоеше по това време? Той се заклати към вратата и се опита да прибере корема си. Кое то бе невъзможно. Цялото му тяло представляваше един гигантски търбух. Даже ушите му бяха тлъсти. Приличаше на навързани една за друга, натъпкани до пръсване наденички. Продълговатата му глава беше почти съвсем плешива, само над челото му стърчеше кокоши гребен от черна коса, който му придаваше комичен вид. Като порно актьор, играещ ролята на Хъмпти Дъмпти. Той намусено отвори вратата.

— Какво става, по дяволите?!

— Появи се нещо спешно — отвърна мъжът, който чукаше.

— Познавам ли те? — Рондо присви очи и се вгледа в тъмната фигура.

— Мусолино.

— Мусолино ли? — намръщи се той.

— Дигър Мусолино. Приятел на Джон Фабионе. Работя при Натали Фортунато.

Вълшебните думички незабавно стигнаха до слуховия канал на Рондо, минаха по нервните му пътища и проникнаха в мозъчната му кора. Все едно че бяха наплискали лицето му със студена вода.

Фабионе.

— Да, разбира се — припряно отвърна той. — Само една минута да се облека.

[1] Град в централен Илинойс. — Б.пр. ↑

17. ТРЪПКИ

В момента, в който Шарлот прекрачи прага на миришещото на мухъл малко бунгало, по краката и ръцете я полазиха студени тръпки.

Това място не беше спокойно. Тук не идваха хора, за да прекарат отпуската или медения си месец. Това бе спирка по пътя към чистилището. И усещането се излъчваше от всичко — от мухлясалите килимчета, евтиното бюро и столове, от голямото легло, от абажурите на двете нощни лампи с цвят на урина. Завесите бяха попили мъкмата на много нещастни души. Винаги щом влизаше в такава стая, мозъкът ѝ се свиваше, сякаш вкусил силен оцет.

Но тази вечер имаше достатъчно други тревоги, за да мисли за това.

— Насам, Джуни. — Шарлот посочи към банята.

В малкото помещение миришеше на пикоч и хлор. Изкуствената настилка скърцаше под краката им. Флуоресцентната лампа забръмча над главите им. Джуниър седна на тоалетната чиния, докато тя се оглеждаше да намери кърпи. На закачалката до ваната висяха две оръфани хавлии с емблемата на мотела. Шарлот взе едната, отиде до мивката и завъртя крана на топлата вода.

— Свали си ризата — нареди тя и намокри кърпата.

Джуниър остави аптекката, разкопча памучната си риза и я съблече. Шарлот никога не го бе виждала гол до кръста. Откакто се познаваха, двамата често ходеха на кафе, ресторант или кино, но не и на плаж или на басейн. И сега, под студената светлина в малката баня, тя остана поразена от яката фигура на Джуниър. С широките си рамене и възлеста шия приличаше на бейзболен защитник. Бе загорял на фланелка и посивяващите косми на гърдите му изненадващо изпъкваха на светлия фон на кожата му.

Когато се наведе към него и започна да почиства раната му, Шарлот усети странно парене под лъжичката.

— Кажи ми го направо, докторе, ще го понеса — престорено срамежливо измърмори Джуниър.

— Няма да умреш — отвърна тя.

После дълбоко си пое дъх и взе пинцетите от аптекката. Бяха съвсем малки и ѝ беше трудно да работи с тях, защото изгарянията все още я боляха, но успя да ги стисне здраво и да бръкне в раната.

Джуниър потръпна.

— Ох! — инстинктивно възкликна Шарлот, когато извади металното парче.

То излезе лесно, по-лесно, отколкото очакваше, като изгнил зъб от мъртъв венец. От раната отново потече струйка кръв. Тя пусна парчето в мивката, взе кърпата и я притисна към раната.

Джуниър се усмихна.

— Ти каза „ох“.

— Какво?

— Когато извади парчето, каза: „Ох!“. Не се прави, че те боли повече, отколкото мен.

Шарлот се замисли за миг.

— Наистина ме заболя, Джуни, повярвай ми.

Тя почисти раната, намаза я с още малко антибиотичен мехлем и я превърза. Когато свърши, извади метала от мивката и го хвърли в кошчето за боклук.

Джуниър я наблюдаваше.

— Как е ръката ти?

Шарлот погледна дясната си длан. Пръстите ѝ бяха изтръпнали, сякаш бяха покрити с бързо съхнещо лепило. Острите болки се бяха притъпили, но усещането не бе приятно.

— Добре е. Поне така ми се струва.

Хрумна ѝ неочаквана мисъл, като пристъп на леден вятър. Ами ако осакатееше? Ръката беше нейната връзка с ясновидството, връзката ѝ с другия свят — нейната дарба, нейното проклятие. Знаеше достатъчно за изгарянията, за да е наясно, че често предизвикват трайни нервни увреждания. Обзе я паника и сърцето ѝ се разтуптя. Ами ако пръстите ѝ изгубеха чувствителността си към монетата?

— Какво има, малката? — Джуниър бе забелязал ужасеното ѝ изражение.

— Трябва да проверя нещо — промълви Шарлот и разбинтова дланта си. Пръстите ѝ пареха. Тя свали марлята и видя подутата си

плът. На мястото, на което монетата беше оставила отпечатъка си върху кожата ѝ, имаше мехури.

Шарлот бръкна в джоба на сукмана си и докосна студеното сребро.

(... електрическо прашене...)

Тя извади монетата, погали я с подутите си пръсти и отвори в ума си канала, който приемаше емоциите. Без да обръща внимание на болката — горещите точки по показалеца ѝ — се съсредоточи. Сигналите пращяха зад очите ѝ, в челото ѝ избухваха мълнии...

(... търся тъмна пътека... прашене... търся, чувствам се сам, страх ме е, страхувам се за Тими и Дарил... прашене... ставите ми замръзват...)

Тя затвори очи и стисна сребърния долар в шепата си.

— Какво има, Шарлот? — Джуниър се беше изправил и стоеше до нея.

Шарлот сведе очи към монетата.

— Ръката ми. След изгарянето нещо се е случило с ръката ми.

— Какво искаш да кажеш? Че си изгубила чувствителността си ли?

— Да, като късовълново радио по време на буря... трудно ми е да го обясня.

— Ще се оправиш, малката. Раната ще зарасне.

— Нямаме време, Джуни. — Тя го погледна и се опита да не заплаче, ала очите ѝ пареха и в гърдите ѝ се надигаше паника. Чувстваше се като момиченце, което е избягало от дома си и се е изгубило. Единственото ѝ желание бе майка ѝ да дойде и да я вземе.

— Чуй ме, малката, трябва да опиташ да се успокоиш. — Джуниър постави тежката си длан на рамото ѝ и леко я стисна. — Дай да видя.

Шарлот прибра монетата в джоба си и протегна ръката си към него.

Той внимателно я хвана и леко прокара пръсти по палеца ѝ.

— Усещаш, ли нещо?

(... обожавам я...)

Шарлот запремигва.

(... обожавам да я докосвам...)

Тя пак премигна и рязко си пое дъх. Кожата по гърба ѝ отново настръхна. От ръката на Джуниър беше прескочило нещо като електрическа искра и мигновено се бе превърнало в чувство, толкова силно и ясно, че дъхът ѝ секна и трябваше да затвори ума си. Шарлот погледна дланта си. Дългите пръсти на Джуниър галеха раната ѝ и тя разбра какво се е случило.

— Какво има, малката? — попита той.

— Нищо, Джуни, просто...

Шарлот отново отвори ума си.

И емоциите я заляха...

(... никога преди не съм се чувствал така, а дори не знам как да ѝ го кажа, готов съм на всичко за нея, бих дал остатъка от живота си, за да я държа в прегръдките си, толкова е красива, по дяволите, толкова е красива, Бог да ми е на помощ, обичам я, наистина я обичам, обичам я толкова силно...)

... после Шарлот рязко отдръпна ръката си.

— Какво има? — Джуниър я гледаше, без изобщо да има представа какво се е случило. — Шарлот?

Тя остана неподвижна за миг. Стомахът ѝ се свиваше от вълнение.

Никога не бе смятала, че е възможно да се сблъска с такива чувства, особено насочени към нея, но ето че ги усещаше у Джуни, своя платоничен приятел — насочени към нея, Шарлот! Като че ли целият свят внезапно беше преминал през безумен калейдоскоп, който не разбираше, милион нови цветове, от които ѝ се завиваше свят, цветове, които само можеше да гледа с няма почуда. Очите ѝ се замъглиха от влага и не виждаше почти нищо. Тя разтърси глава и сълзите се застичаха по лицето ѝ. Раменете ѝ се разтрепериха и Шарлот неудържимо захлипа. Плачеше, защото до този момент смяташе, че никога няма да се обвърже, че ще продължава да страда от чуждата мъка, че никога няма да изпита любовта, която сега се излъчваше от ръцете на Джуни. Ала тя струеше към нея като чудотворен извор, който беше очаквала през целия си живот.

— Не знаех, Джуни — през сълзи промълви Шарлот.

Той се вцепени.

— Какво има, малката? Какво не си знаела?

— Не знаех — отново прошепна тя.

И се хвърли в обятията му.

Прегръдката им напомняше за Деня на победата през Втората световна война, за завръщането на войниците у дома. Двамата отчаяно се притискаха един към друг и Шарлот едва дишаше, опитваше се да каже нещо, опитваше се да обясни, но не можеше да изрече думите, защото любовта я обгръщаше като магнитно поле и вече нямаше значение, защото Джуниър търсеше устните ѝ.

Нямаше нужда от обяснения.

Когато Джуниър Патрик беше осемгодишен, по-големият му брат Денис го заведе на щатския панаир в Охайо. Панаирът се провеждаше на осемдесет километра от дома им. Бе приятен летен следобед и дългото пътуване беше прекрасно. Докато се возеше зад брат си на седалката на „Ямахата“ и вятърът развяваше косата му, Джуниър изпадна в пълно блаженство. Когато най-после пристигнаха, впечатленията го връхлетяха като цунами. Момичетата с леки дрехи, парата на печените наденички, виковете на панаирджиите, въртележките, миризмата на кравешки изпражнения и наливна бира, вкусът на захарен памук, печени ябълки и лимонада — всичко това беше непреодолимо, истински рай за осемгодишното момче, което искаше вече да е пораснало. Този ден малкият Джуниър потъна в мъгла от удоволствие. Никога не се бе чувствал толкова жив, никога не се беше чувствал толкова добре в тясната си осемгодишна кожа, и мислеше, че никога повече нямаше да се чувства така.

До тази вечер.

Тази вечер Джуниър отново потъна, но този път на мястото на панаира имаше купчина завивки на двойно легло в малко бунгало на изток от Минука, Илинойс, и уханието се излъчваше от жена на име Шарлот.

Джуниър потъна в гърдите ѝ, в невероятната ѝ шия, в извивката под брадичката ѝ, във влажния блясък на устните ѝ. Пак изпадна в онова странно блаженство, напълно забравил за стаята наоколо, за разхвърляните по пода дрехи, за нощните пеперуди, пърхащи около нощната лампа до него. Шарлот беше мечта в ръцете му, гола и нежна като молитва, и тялото ѝ се извиваше, докато проникваше в нея. Всяко докосване, всяко усещане, всеки миг се запечатваше в паметта му —

тъмният триъгълник под корема ѝ, слабият аромат на кърпички под мишниците ѝ, тежките ѝ гърди, осеяни с фини вени, устните ѝ, буйната ѝ коса. Той внимаваше да не притиска изгорената ѝ ръка, която го галеше по тила, милваше зърната му и пениса му. Дланта ѝ сякаш изсмукваше нещо от него, някакъв дълбок и таен извор на желание.

Накрая — едновременно кратък миг и цяла вечност — вълната от страст достигна кулминацията си и двамата бавно се спуснаха на земята.

— Усетих го, когато докосна ръката ми — вперила поглед в тавана, няколко минути по-късно призна Шарлот.

— Какво усети? — Той не можеше да откъсне очи от нея.

— Чувствата ти към мен.

— Знаех си — рече Джуниър, наведе се и я целуна по ухото. — Видях нещо в очите ти, когато се отдръпна.

Тя се усмихна.

— Честно казано, наистина ме изненада.

— Не знаех как да ти го кажа... Беше ме страх.

— От какво?

Джуниър се замисли.

— Предполагам, че при всички е така — страхувах се да не ме отхвърлиш, да не изляза пълен глупак.

Този път бе неин ред да го целуне. Шарлот долепи устни до носа му.

— Господи, Джуни, само да знаеше.

— Какво?

Тя го погледна.

— Аз също ужасно се страхувах.

Джуниър се ухили.

— Предполагам, че вече сме преодолели етапа на уважение на личното пространство.

Те се спогледаха за миг, после едновременно избухнаха в смях. Смях, който идваше от някакво тъмно място, внезапно разкрито на показ. Шарлот неудържимо се кикотеше на абсурдната ситуация и Джуниър не можеше да не забележи колко красива изглежда на жълтата светлина.

Тя се успокои и неочаквано се извърна настрани.

— Добре ли си, малката? — Джуниър бършеше сълзите от очите си.

Шарлот седна на ръба на леглото с гръб към него.

— Шарлот?

Тя тежко преглътна, сякаш нещо бе заседнало в гърлото ѝ, после странно наклони глава.

— Няма нищо — накрая промълви Шарлот.

— Сигурна ли си?

— Да, Джуни, всичко е наред, наистина.

— Виж, Шарлот, ако смяташ, че това... това между нас...

— Не, Джуни, няма нищо. Просто мигрена. Понякога започва изведнъж.

— Видях в аптекката аспирин.

Тя махна с ръка.

— Ще ми мине, мили, наистина няма нищо.

Ала колкото повече я гледаше Джуниър, толкова повече се убеждаваше, че нещо не е наред.

18.

ПРЕДИ ЗАЗОРЯВАНЕ

Трима мъже с мрачни лица бързо и решително крачеха под сребристата изкуствена светлина през пуст паркинг в Отава, Илинойс. Едър, дребен и дебел. И тримата в тъмни дрехи. Приличаха на погребални агенти. Единствените звуци идваха от далечната магистрала на север, самотното пъшкане на шлеп по река Илинойс на юг и пърхането на пеперудите около мощните луминесцентни лампи.

И от техните стъпки.

Приблжиха се до синьо-зелен бус шевролет експрес с подвижен покрив и спряха на няколко крачки от него.

— Ще свърши ли работа? — попита едрият. Думите му прозвучаха не толкова като въпрос, колкото като заповед.

— Мен ме устройва — отвърна дребният.

— Има ли достатъчно място да се стои изправен отзад? — попита дебелият.

— Зависи кой стои — каза едрият. — Ако е Уилт Чембърлейн^[1], отговорът е „не“. За нас обаче става.

Дебелият кимна.

— Добре.

Прозорците на буса бяха черни като обсидиан. Алени нарисувани панделки го опасваха като коледен подарък. Тримата заобиколиха отзад.

Едрият отвори вратите на каросерията.

— Би трябвало да има всичко. — Отпред имаше четири меки седалки. Пространството отзад бе достатъчно, за да танцуват ту-степ.

Дебелият извади от джоба си малък бележник със спирала.

— Скенер на полицейските честоти?

Едрият кимна.

— Да.

— Радиостанция?

— Естествено.

— Клетъчен телефон?

— Да.
— Факс?
— Да.
— Навигационни карти?
— Да.
— Мобилни трансформери?
— Да, четири.
— Добре... ами дребните банкноти?
— Да.
— Понички?
— Какво?

Рондо Хатън погледна Дигър.

— Понички... Има ли понички?

Дигър въздъхна.

— Да, естествено, има понички.

— Блъди Мери?

— Да.

— Пушена съомга?

— Да, мисля, че има и съомга.

— Фрапучино?

— Моля?

— Превъзходна напитка — поясни Рондо. — Произвежда я „Старбъкс“.

— За бога, да, има фра... там както го каза.

— Трябва да опиташ, невероятно е.

Дигър го изгледа яростно.

— Виж, просто намери оная кучка и можеш да се тъпчеш с каквото поискаш.

— Честна сделка — отвърна Рондо. После посочи към кабината.
— Защо не седнеш зад волана?

Дигър и Сейнт Луис вече се насочваха към предната част на буса. Ключовете ги очакваха на таблото, любезност от страна на местните им хора, които притежаваха паркинга.

Двигателят изрева и четиристотинте коня нетърпеливо заудряха с копита по земята.

— А аз ще се возя отзад при храната — измърмори под нос Рондо, качи се вътре и затвори вратата.

Бусът полетя към изхода.

Това нямаше нищо общо с ясновидството. Беше съвсем обикновено чувство. Шарлот изпитваше непреодолимо желание да се върне на пътя. Преди зазоряване, преди утринните слънчеви лъчи да осветят лицата им в шевролета.

— Хайде, мили, да се размърдаме — каза тя, докато нервно пълнеше чантата си с пакетчета нескафе, чай, тоалетни кърпички и пластмасови лъжички, които беше открила в кошничка до мивката в банята. Току-що бе взела бърз студен душ и беше почистила и превързала раната си. Нямаше време да се отпуска.

Джуниър си завързваше обувките.

— Вечно припираш — като се опитваше да повдигне настроението, отвърна той.

Шарлот успя да се усмихне, въпреки нервността си.

— Предупредих те да не се забъркваш с нахална мадама като мен.

— Бързането се отразява зле на сърцето.

— Да, прав си. Тези импровизирани самоубийствени акции са много вредни за кръвното налягане.

— Да не споменавам за съня.

— Добре, добре, ясно — рече Шарлот. — Хайде, можеш да ме мъчиш в колата.

Джуниър я погледна.

— Това обещание ли е?

— Много смешно. Хайде, да вървим.

Той взе часовника си и няколко дребни монети от нощното шкафче. Застанала на прага, Шарлот нервничеше и го наблюдаваше. На жълтата светлина на нощната лампа Джуниър се движеше с небрежната грация на стар спортист. Все още влажната му от душа коса беше вчесана назад и го правеше да изглежда по-възрастен от обикновено. По-възрастен и по-уморен. Но и по-нежен. И по-секси. Шарлот не можеше да повярва, че този набит, корав мъж е събудил у нея такава страст. Дали бе любов? По дяволите, да. Да, тя беше влюбена в него. Навярно го обичаше от месеци, но просто не бе готова да го признае.

А сега...

Странно какво можеше да направи с една жена такава импровизирана самоубийствена акция.

— Да вървим, малката — тихо каза Джуниър, леко постави ръка на гърба ѝ и я поведе навън.

Пол Латъмор седна на леглото. Пулсът му бе ускорен, краката му се бяха омотали в завивките.

За миг не знаеше къде се намира. Мислите му бяха в хаос, стаята тънеше в абсолютен мрак, чуваше се някакво ехо. Гласове? Сирени? Нямаше представа дали шумът идва от къщата, отвън или от собствения му череп. Очите му постепенно се приспособиха към тъмнината. Той овладя паниката си и разбра, че звуците са в главата му. Призрачно ехо от полупрошепнатите предупреждения, които го измъчваха през последните двадесет и четири часа. Полудяваше ли? Може би напрежението най-после взимаше своето? Пол дълбоко си пое дъх и погледна Санди.

Тя все още спеше, скрила лице в извивката на ръката си. Очите ѝ шаваха под клепачите. Изглежда, и Санди сънуваше кошмар. Гърлото му се сви, коремните му мускули се напрегнаха. Чувстваше се страхливец. Самовлюбен страхливец. Беше пуснал дявола в дома им.

Пол се обърна към часовника: 04:17.

Той внимателно се наведе над ръба на леглото, пресегна се и извади изпод килимчето малък метален предмет. Револверът приличаше на никелова играчка. Латъмор се облегна на таблата, повдигна оръжието под лунната светлина и за миг се загледа в него — в мътния блясък на късата му цев, черния отвор на дулото му. Толкова малък пистолет. Изпита странно усещане в основата на тила си, сякаш нервната му система беше бомба с часовников механизъм, която щеше да избухне. Той се прицели в бравата на вратата. И ненадейно разбра какво трябва да направи. Единственият изход.

[1] Уилт Чембърлейн (р. 1936) — известен американски баскетболист. — Б.пр. ↑

19. ПОКЕР

Кроасанът тежеше в стомаха на Шарлот като камък. Преди няколко километра бяха спрели в крайпътно заведение — Джуниър използва възможността да се обади на един от съседите си да наглежда кучето му — и сега закуската заплашваше да всее хаос в храносмилателната ѝ система. Нервите ѝ бяха като оголени проводници. Виеше ѝ се свят. Трябваше да направят толкова много неща. Да купят мехлем за изгарянията ѝ. Може би аспирин, кофеинови хапчета и антиацид. Минерална вода, карта, бележник, за да записва виденията си. Ако искаше да открие семейство Латъмор, трябваше да се съсредоточи както никога. Ала най-важно беше да продължават напред.

На запад.

Току-що бяха подминали Сеймурвил, който се намираше на осемдесетина километра западно от Рок Айланд. Едно от онези градчета край магистралата с един-единствен изход, една-две запуснати бензиностанции, мръсен паркинг и няколко акра магазини. За миг ѝ се прииска да обърнат и да се върнат в Сеймурвил, завинаги да останат там и да се престорят, че всичко това изобщо не се е случило. Но също като града, тази мисъл бързо остана назад и сега от двете страни на колата имаше само огромен океан от царевица.

— Малко сме уязвими тук — достатъчно високо каза Шарлот, за да надвика воя на двигателя. — Не смяташ ли, че е по-добре да се отклоним от главния път?

Джуниър я стрелна с поглед.

— Магистрала осемдесет запад ли имаш предвид?

Тя кимна.

Джуниър сви рамене.

— Не знам. В момента всичко това ми прилича на партия покер.

— Какво искаш да кажеш?

— В покера най-важно е лицето. Опитните играчи винаги изучават лицата на другите. Трябва да си сложим маски на истински

покерджии.

— Все още не те разбирам, Джуни.

— Ами... когато играеш покер с някого, ти го гледаш в лицето... Дали има добра ръка? Дали не се опитва да изглежда така, все едно няма нищо, докато всъщност държи кент флош? — Той замислено замълча и избърса устата си.

За миг на Шарлот ѝ се стори, че вижда ръцете му да треперят, но може би си въобразяваше.

— В момента ние имаме всички карти — продължи Джуниър. — Имам теб и монетата. И представляваме опасност за цялата шайка мафиоти, които се опитват да се докопат до Латъмор.

Шарлот се замисли.

— И как ще ги заблудим?

— Като действаме противно на очакванията.

— А?

— Ще останем на главния път... докато ни се открие възможност да се избавим от тая таратайка.

Тя погледна царевичното поле навън.

— Но защо да се избавяме от нея? Откъде могат да знаят с каква кола пътуваме?

— Недей да допускаш тази грешка, Шарлот. Ако не я сменим, непременно ще ни открият.

— Но как?

— Ще намерят начин. Чрез метода на елиминиране. Не знам.

Последва мълчание, по време на което Шарлот мислеше за техните преследвачи.

Отново ѝ хрумна нещо ужасно: ами ако вече ги следяха? Ами ако я използваха, за да ги заведе до вратата на Латъмор? Стомахът ѝ се сви и ръцете ѝ настръхнаха. Тя се обърна и погледна през задния прозорец.

Слънцето все още бе ниско в небето, телефонните стълбове хвърляха дълги сенки по магистралата. В този ранен час нямаше много движение. Шарлот видя топлинните вълни, които се издигаха над Кенуърт на около половин километър зад тях.

— Добре ли си, малката? — попита Джуниър.

— Да, Джуни, просто... трябва да открия къде е Латъмор.

Шарлот отново стисна монетата.

Минаха много минути и километри преди да започне да усеща нещо сред електрическото прашене.

— Идва факс! — съобщи Дигър.

Тъкмо излизаха от Айова Сити и слънцето блестеше в голямото предно стъкло. Беше си съблякъл самото, ръкавите му бяха навити и от устата му стърчеше цигара. Нямаше търпение да свърши с всичко това.

Лу Сейнт Луис седеше до него с ръце в скута и гледаше право напред. Откакто бяха потеглили от паркинга в Отава, дребният мъж не бе казал повече от една-две думи.

— Чу ли какво казах, Хатън? — извика Дигър към каросерията.

Дебелият детектив седеше на един от куфарите и дъвчеше вафла със сирене. Беше по риза и коремът му изпъваше меката тъкан. Той преглътна хапката си и облиза устни.

— Трябва да е Тони, моят човек в северната част на щата. Сигурно ни праща номера на колата на оня тип.

— Това майтап ли е? — рече Дигър, впечатлен от бързината, с която действаше Дебелия.

Като се държеше за скобите по стените на буса, Рондо отиде при включения в клетъчен телефон факс. От машината излизаше лист хартия.

— Само чакай да видиш сметката ми — измърмори той, докато изтупваше трохите от ризата си.

Дебелия откъсна листа.

— Казва се Патрик. Робърт Джеймс. Викат му „Джуниър“. Има зелен „Джио Метро“. Регистрационен номер НУХ 118.

— Браво — тихо отбеляза хиропрактикът.

Дигър стрелна Рондо с поглед.

— По дяволите, как успя толкова бързо?

— Нищо работа — отвърна детективът. — Накарах един мой човек в Чикаго да влезе в къщата на ясновидката, да намери някоя стара телефонна сметка и да вземе името на гаджето ѝ. — Той замълча, извади от джоба си пакетче „Туикс“, разпечата го и лапна половината на една хапка. — Пратих едно момиче в щатската канцелария в Спрингфийлд. Да си завърти задника пред чиновника, да му бутне една

стотачка и да попълни формуляр по закона за обществения достъп до информация. След десет минути получила марката и модела.

Дигър поклати глава.

— Невероятно, мамка му.

— Трябват само малко пари и голям опит — каза Дебелия.

— Каква е следващата стъпка?

— Дай ми телефона — рече Рондо и погълна остатък от „Туикс“.

Дигър му подаде клетъчния телефон.

Детективът набра дълга поредица от цифри.

— Лари, тук е Хатън... имаме марката и модела, регистрационния номер, всичко. — Той прочете информацията, после си погледна часовника. — Не може да са отишли далече... Обзалагам се, че още са в Айова... Дай да пратим по един човек на изходите на Айова Сити, Демойн и Омаха... Точно така, на някоя магистрална бариера или надлез. — Другият очевидно каза нещо и Рондо отвърна: — Не ми пука колко ще струва, Лари... Искам да следят всяка кола, която минава оттам... и да имат радиостанции... става ли? Обади ми се, когато научиш нещо.

Дебелия затвори и разпечата ново пакетче „Туикс“.

Дигър не можеше да престане да клати глава.

Невероятно, мамка му!

От ръба на монетата працияха и прескачаха усещания.

Шарлот затвори очи и видя светли нишки, ярки огнени петна. Ледената болка отново се върна и запулсира в челото ѝ. В главата ѝ запроблясваха чужди мисли и чувства, усети мирис на борови иглички и изгорели автомобилни газове. Ако трябваше да опише преживяването, щеше да каже, че е като електрически удар...

Тя стисна сребърния долар с изгорените си пръсти и усети нова вълна...

(... движа се, движа се бързо край дърветата по чакъления път извън града, чудя се дали постъпвам правилно...)

... и Шарлот затаи дъх. Чувствата се вливаха в нея и тя разбираше, че това е ключът към местонахождението на Латъмор...

(... нерви, нищо повече, просто нерви, но не мога да позволя момчетата да видят баща си в такова състояние. Постоянно чувам разни неща, изпитвам странни усещания, все едно някой се опитва да влезе в главата ми и после... Чакай малко, чакай малко, ето го бара, рекламата над дебелия дъбов врат, „ПАКАРДС“...

... и отдолу белият пластмасов надпис, гордо съобщаващ: „Най-добрата скара в Скалистите планини!“.)

Шарлот седеше абсолютно неподвижна и не смееше да диша.

Сега бе в главата на Пол Латъмър, виждаше и чуваше света през неговите очи и уши...

... и разбираше, че с него ще се случи нещо важно...

... и че ще се случи в малка кръчма в Скалистите планини, наречена „Пакардс“...

20.

ДОМАШНА ЗАЩИТА

— Защо спираме тук, татко? — попита от задната седалка малкият Дарил Латъмор, докато баща му спираше пред бар на име „Пакардс“. Дарил никога не беше влизал в кръчма и тайно си мечтаеше да ходи там с възрастните, да пие бира, да пуши цигари и да разказва мръсни вицове. Възрастните можеха да вършат толкова готини неща, например да гледат филми на ужасите, да стоят до късно, да четат книги на Стивън Кинг и да шофират нощем по зловещи планински пътища. Обаче, от друга страна, понякога възрастните имаха тайни от децата и се държаха странно, точно като баща му.

— Няма да се бавя, момчета — отвърна Пол Латъмор и хвърли поглед през рамо.

Дарил зърна нещо в очите му, но не успя да разбере какво е. После забеляза, че ръцете на баща му треперят.

— Но мама каза, че й трябва мляко и яйца — неуверено възрази Дарил. Дълбоко в себе си знаеше какво става.

— Веднага се връщам — рече Пол. — Трябва да се срещна с един човек. Нали ще наглеждаш брат си?

Латъмор слезе от роувъра и затръшна вратата. Звукът накара Дарил да подскочи.

— Татко отиде там! — изписка Тими и посочи тъмните прозорци на бара.

— Спокойно, Тими, той няма да се забави.

Дарил имаше лошо предчувствие за това непланирано спиране по пътя за магазина. Всъщност през последните два дни баща му се държеше особено. Не си спомняше да го е виждал толкова нервен, откакто се включиха в Програмата. Момчето все още не разбираше много. Беше дочуло някои неща, бе получило опростени обяснения от симпатични мъже с пластмасови табелки на реверите, но просто приемаше, че това е строго секретна програма за укриване на много лоши деца от полицията. А сега, след дванадесет безкрайни месеца, започваше да си мисли, че истината най-после ще изплува на

повърхността. Може би това щеше да е началото на края. Краят на заточението на Дарил Латъмор.

И всичко само заради няколко картички с бейзболисти.

Дарил никога не бе искал да навреди на никого. Но просто не можеше да се спре. Отиваше в някой магазин и изчакваше да стане три часът. По това време свършваха учебните занимания, магазинът се пълнеше с ученици и той заставахе пред щанда, и посочваше Мики Мантъл или Ханк Аарън^[1]. Когато продавачът му ги подаваше, Дарил започваше да ги разглежда, преструваше се, че се колебае, и щом мъжът се обърнеше към други хлапета, изваждаше от джоба си фалшивата картичка и правеше подмяната. Системата действаше безотказно. В продължение на три години открадна близо петдесет първокласни картички от различни магазини в района на Сисъро.

Ала сега го гризеше съвестта. Семейството му беше пожертвало щастието си — макар че отказваха да го признаят и да го обсъждат с него — за да го спасят от разгневените собственици на магазини и от лошите ченгета.

Трябваше да направи нещо.

— Веднага се връщам, Тими — каза той, разкопча колана си и отвори вратата.

Братчето му захленчи.

Дарил се измъкна от роувъра и се запъти към бара. Спря за миг пред дъбовата врата и си помисли, че ако влезе през предния вход, незабавно ще го изхвърлят като малолетен. Затова заобиколи отзад.

Пространството зад кръчмата бе осеяно с нападали сухи листа и гнили шишарки. Лъчите на утринното слънце се процеждаха през клоните на дърветата и осветяваха купчина дърва за горене до дъсчената задна стена и дълга редица метални контейнери за смет. Клокоченето на недалечния поток се сливаше с шумовете и гласовете, носещи се от задната врата. Дарил се опита да събере смелост, за да влезе.

— Разкарай тия боклуци! — излая мъжки глас от кухнята. Звучеше заповеднически и момчето реши, че принадлежи на собственика.

— Ами печките? — попита друг.

— Остави ги — отвърна гневният глас. — Днес си замъкни задника отпред.

Чу се шум от влачене на кашони и приближаващи се стъпки. Дарил отскочи от вратата и приклепна зад купчината дърва. Сърцето му бързо туптеше, пулсът му кънтеше в ушите му. Знаеше, че ако баща му го хване, ще загази, но имаше предчувствието, че ще се случи нещо ужасно, и искаше да е сигурен, че татко му не е в опасност. До него имаше пън, в който беше забита ръждясала брадва. И изведнъж сякаш се озова в приказка, като гората от комиксите на Бърни Райтсън, любимия му художник, навярно защото Райтсън придаваше на ежедневните неща ужасяващ вид. Обикновената ръждясала брадва, забита в пън, можеше да е окървавено оръжие на убийство...

— Тук отзад, Стафорд — отново се разнесе сърдитият глас.

На задната врата се появиха две фигури. Дарил се вцепени и устата му пресъхна.

— Сигурен ли сте, че тук няма да ни видят? — Пол Латъмور нервно се озърташе към гората.

Момчето никога не бе виждало баща си в такова състояние и това го уплаши.

— Нали ти казах? Господи, щом казвам нещо, значи е така — измърмори другият. Той беше много по-висок от баща му, по-възрастен, с мазен елек, каубойска шапка и обрулено лице като на мъжа от рекламата на „Марлборо“. Носеше зелен брезентов сак.

— Нямам много време — каза Латъмор. — В смесения магазин ме пратиха при вас.

— Точно така, Стафорд, аз съм човекът, който ти трябва. — Непознатият повдигна сака и го постави върху очукана тенекиена кофа за боклук. — Разбрах, че търсиш нещо за домашна защита, нещо по-тежко от онова, което имаш.

— Би могло да се каже, да.

— Да не си от полицията? От Бюрото по оръжията? Федерален? Латъмор го изглежда за миг, после поклати глава.

— Не, нищо подобно.

Другият се усмихна.

— Просто формалност, приятел, не се безпокой. Разбрах, че си цивилен, още в момента, в който влезе. Освен това Джо Бейнс не би ми пратил ченге. — Докато говореше, той свали ципа на сака и извади грозно оръжие с дълга цев и приклад. — Ето какво ти трябва.

— За бога, какво... — Латъмор зяпна оръжието така, сякаш то можеше да го ухапе.

Притаен зад дървата, малкият Дарил усети, че ръцете му настръхват.

— Автомат „Стърлинг“ L-2 със заглушител. Хайде, вземи го. — Мъжът тикна автомата в ръцете на Латъмор. — Не се бой, няма да ти направи нищо. Освен ако не си от другия край на цевта.

Латъмор несръчно го взе.

— Доста е голям.

— Тежи около три кила и половина. Стреля с деветмилиметрови куршуми.

— Хmmm...

— Казвам ти, ако онова момче в Ръби Ридж^[2] стреляше с такъв автомат, земята щеше да се избави от още поне двацет феберейски педала. Гърми с петстотин и петдесет патрона в минута.

Латъмор му подаде оръжието обратно.

— Търся нещо по-леко.

Другият прибра автомата в сака, порови вътре, извади две пластмасови кутии, постави ги върху кофата и ги отвори внимателно — като бижутер, показващ най-ценната си стока.

— Първо, имаш мини узи със сгъваем метален приклад. Стреля със скорост деветстотин и петдесет изстрела в минута, най-доброто оръжие, което са създавали евреите. — Мъжът посочи другата кутия. — А тук имаш миниатюрен „Хеклер & Кох“ MP5 — малко по-бавен, но също толкова гаден. За нула време може да реши проблема с негрите в Денвър.

Латъмор гледаше оръжията и търкаше устните си с трепереща ръка. После извади узито и го насочи нагоре.

Дарил гледаше като хипнотизиран как баща му изпитва автоматите. Това бе лошо, много лошо. Цялата тази потайност, фалшивите имена и документи, шпионските игри, които трябваше да играят двамата с Тими — това не беше всичко. Семейството им се намираше в истинска опасност и той носеше цялата вина. Но онова, което го ужасяваше най-много, бе поведението на баща му, изцъклените му очи, треперещата ръка, с която стискаше оръжието.

Стискаше го толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели.

[1] Мики Чарлз Мантъл (1931–1995), Хенри Луис Аарън (р. 1934) — американски бейзболисти. — Б.пр. ↑

[2] Инцидент в северната част на Айдахо през 1992 г., в който при престрелка между агенти на ФБР и заподозрени загиват трима невинни. — Б.пр. ↑

21.

ОГНЕНИ КЪЛБА

Започва във въздуха като тихо бръмчене. Като огромна оса. После се усилва. И продължава да се усилва. Скоро се разтърсва цялото оризище, цялата проклетата долина на река Ла То. Джуниър поглежда към небето и вижда източника на звука: два огромни F-100, спускащи се за атака.

Той се опитва да избяга с пълзене, но въздухът около него внезапно избухва.

Самолетите изревават над него, небето се разцепва, грохотът пръсва черепа му. Джуниър заляга в калта. Двата F-100 се разделят над джунглата. Пипала от бяла пара се вият надолу към дърветата на триста метра от него, после напалмът изригва в огнена стена.

Нощта се превръща в ден.

Джуниър скрива с длан лицето си от топлината. В сенките на пет метра от него е другият снайперист Спайдър Баумгартън. Горещината е толкова силна, че сякаш опърля веждите на Джуниър. Той усеща миризмата на горящи растения. Като от готварска печка. Като загаряща мазнина. Не може да си поеме дъх.

Но става нещо още по-ужасно, нещо невъобразимо по-ужасно.

На триста метра от себе си зърва движение.

Джуниър се взира през мъглата, но без успех. Доближава око до оптичния мерник. И вижда най-удивителната гледка през живота си: от едно от дърветата се изсипват огнени кълба. От тях се носи оглушителен писък.

Джуниър мъчително преглъща.

Огнените кълба не са огнени кълба.

Огнените кълба са деца.

Огнените кълба са горящи деца.

— Убий ги! Сложи край на мъките им! — забива се в тъпанчетата му обезумелият глас на Спайдър.

Джуниър отново доближава око до мерника и започва да стреля, да стреля, да стреля...

... докато патроните му не свършват, гърлото му не пресипва от викане и очите му не залютяват от дим и сълзи.

И продължава да стреля дълго след като разумът му се е скъсал като опънат ластик, за да не чува ужасните писъци.

Но те не спират.

Никога.

Дори в сънищата му.

Джуниър потръпна и промълви:

— Стига вече, стига си мислил за това.

Отърси се от спомените и избърса уста с опакото на ръката си, загледан в прашната телефонна кабина. Докато чакаше Шарлот да свърши разговорите си, Джуниър се опитваше да се съсредоточи. Брулеше го горещ южен вятър и му навяваше спомени за Виетнам. На стотина метра от него се издигаше бетонен надлез, по който от време на време профучаваха коли. На тази самотна пресечка се чувстваше прекалено на открито, задействаше се някогашният му снайперистки инстинкт и му се искаше да се махне колкото се може по-скоро. Но Шарлот бе категорична, че трябва да спрат.

Виждаше пищното ѝ тяло в стъклената кабина. Все още облечена в мръсния си сукман, Шарлот стоеше прегърбена над телефона. Беше вътре вече над десет минути, набираше номера като побъркана и измъченото ѝ изражение показваше, че не е постигнала нищо. Ала преди няколко километра, докато стискаше онази монета и се мяташе на седалката в ясновидски пристъп, бе видяла нещо. Гледката уплаши Джуниър. Шарлот бе влязла в главата на Латъмор и беше научила имена, места и адреси. Но сега ѝ бе трудно да установи точното му местонахождение.

Джуниър извърна очи и огледа напукания бетонен паркинг.

Намираха се в края на изоставена бензиностанция. Колонките бяха демонтирани, надписът беше целият надупчен. Типична крайпътна развалина като безброй други в този селскостопански район. В пукнатините на бетона растяха бурени, вятърът свиреше в пустата сграда.

Вратата на телефонната кабина се отвори и стресна Джуниър.

— За малко, Джуни, но пак не успях да открия нищо — с прегракнал от напрежение глас каза Шарлот.

Той се обърна към нея. Тя стоеше под слънчевите лъчи и с присвити очи се взираше на запад.

— Как се казваше оная кръчма? — попита Джуниър.

— „Пакардс“.

— „Пакардс“, да. Опита ли в Аспън?

— Да, също в Естийз Парк, Боулдър... Опитах в Денвър, Форт Колинс... Джуни, опитах във всички градове в Скалистите планини. В телефонните указатели има десетки хора на име Стафорд.

— Но никой не живее близо до бар на име „Пакардс“, така ли?

— Не. — Шарлот продължаваше да гледа към хоризонта и Джуниър виждаше, че тя кипи от нервна енергия.

Вятърът рошеше косата ѝ, зъбите ѝ бяха стиснати. Беше чула имената по време на последното си видение. Очевидно сега Латьмор се наричаше „Стафорд“. Но вълшебната думичка бе „Пакардс“.

Отчаяно му се искаше да я окуражи. Съзнаваше, че единствената му грижа е да закриля Шарлот и че не му пука за живота на поредния нещастен счетоводител, издрънкарал на ченгетата някой мафиотски бос. За съжаление сега и двамата бяха безвъзвратно свързани с тази история. Джуниър беше убил мафиот, Шарлот бе откраднала тяхната вълшебна монета, а мафията не се отнасяше мило с хора, извършили такива неща. Раната под бинта на корема му внезапно започна да пари. Превръзката навярно трябваше да се смени.

— Може да не си разбрала вярно името — без да обръща внимание на болката, каза той.

— Не, Джуни... по дяволите, не! Усетих го съвсем ясно — „Пакардс“ е.

Джуниър се замисли за миг.

— Какво каза за Скалистите планини?

— Надписът гласеше „Най-добрата скара в Скалистите планини“.

Той сбърчи лице от паренето в корема си.

— А обади ли се в парка?

— В кой парк?

— Щатският парк „Скалисти планини“.

Шарлот загриза нокътя на показалеца си.

— Май че е национален парк.

— Защо не поискаш номера от денвърското бюро справки?

Тя се върна в кабината и остави вратата отворена, за да може Джуниър да чува. Той се облегна на прага. Чувстваше се така, сякаш е изял цяла чиния с огнено люти мексикански чушлета, които прогаряха дупка в корема му...

— Паркът ли е? — нервно попита Шарлот. — Да, опитвам се да открия един бар във вашия район, казва се „Пакардс“... — Тя произнесе името по букви, после изчака главният надзирател да попита колегите си дали някой знае за такова заведение. — Да, слушам ви — след няколко безкрайни минути каза Шарлот.

Очите ѝ внезапно се разшириха и тя щракна с пръсти към Джуниър.

— Един момент, моля, да взема нещо за писане.

Джуниър извади от джоба на ризата си химикалка и стара квитанция и ѝ ги подаде.

— Добре, казвайте. Ясно, записах — магистрала четирийсет от юг, трийсет и четири от север — разбрах, благодаря ви, много ви благодаря.

Тя затвори, после набра друг номер. Свърза се с бюро справки, попита дали в указателя на Гранд Лейк има човек на име Стафорд, изслуша отговора и затвори.

Когато излезе от кабината, очите ѝ блуждаеха надалеч.

— Е? — попита Джуниър.

— Точно на юг от националния парк имало градче на име Гранд Лейк — тихо отвърна тя и развълнувано го погледна. — Там се намирала онази кръчма, „Пакардс“. В указателя няма Стафорд, но имам силно предчувствие, че е там. — Шарлот погледна към колата. — Хайде, Джуни.

Джуниър остана за миг до кабината... после тръгна след нея.

Нямаше намерение да оспорва нейните предчувствия.

22.

УРОК ПО СТРЕЛБА

Под един запуснат виадукт на по-малко от сто километра западно от телефонната кабина, в която Шарлот за пръв път чу за Гранд Лейк, бе паркиран златистокафяв линкълн. Двигателят тихо бръмчеше и аварийните светлини мигаха. На около три метра зад него беше поставен оранжев триъгълник, а около задната гума бяха разхвърляни инструменти. Но всичко това беше за заблуда на подозрителните. Гумата не бе спукана, нямаше никакви повреди. Всъщност автомобилът беше готов да потегли всеки момент.

Вътре седеше Конрад Хорган и притискаше до ухото си клетъчен телефон. Дъвчеше дъвката си толкова бързо и енергично, че сякаш имаше в устата си тиктакащ часовник. Жилест мъж на неопределена възраст с гарвановочерна, намазана с гел и сресана назад коса, облечен в лилаво копринено яке, Конрад Д. Хорган имаше много занаяти, някои от които владееше до съвършенство. Можеше да разглоби и сглоби всеки американски двигател, да отвори почти всеки сейф и да проникне в повечето фирмени компютърни мрежи в света. Освен това можеше в продължение на стотици километри да следи някого, без да го забележат.

Тъкмо затова в момента изпълняваше поставената му от Хатън задача.

— Дръж си очите на четири, Кони — надвика прашенето в слушалката мъжки глас. Беше Рондо, обаждаше се от буса на неколкостотин километра оттам.

— Заел съм позиция, шефе — отвърна Хорган. Харесваше Дебелия. Двамата ходеха в казино „Емпрес“ винаги, когато Конрад пристигаше в Чикаго. — Повярвай ми — прибави той, — ако минат оттук, ще ги засека.

— Откога си там?

Хорган си погледна часовника.

— Нямам представа. Някъде от около осем сутринта.

— Добре. Продължавай да наблюдаваш пътя. Скоро трябва да минат покрай теб.

— Ясно, шефе.

Последва изщракване и връзката прекъсна.

Хорган продължи да наблюдава пътя и да дъвче дъвката си.

— Приближават се, Джуни, усещам го.

— Вярвам ти, малката — отвърна Джуниър и рязко зави по изходната рампа.

Бяха се отбили в крайпътен търговски комплекс, за да изпразнят мехурите си и да наляят бензин. Освен това си взеха по чаша отвратително кафе и сандвичи с пуешко месо и купиха още едно шишенце тилол. Когато се върнаха в колата, излапаха сандвичите като изгладнели улични кучета — странно добър апетит за хора, подложени на стрес и недоспиване — после изпиха таблетките с кафето. Още по-странно беше, че на Джуниър му се прияде сладко. Бе готов да даде левия си тестис за „Туинки“, „Сникърс“, даже за желирани бонбонки. Винаги, когато беше нервен, започваше да се тъпче с боклуци.

Стигнаха до края на рампата, завиха на юг и поеха по тесен черен път. Джуниър усещаше паниката на Шарлот като остра миризма в колата.

— Преди да продължим, искам да направя нещо — каза той и нервно погледна към огледалото.

Следобедното слънце блестеше през задния прозорец на шевролета, задните гуми вдигаха облаци прах. Джуниър се чувстваше изложен на открито, кожата на тила му бе настръхнала и паренето в корема му се усилваше. На този път бяха много уязвими, но той се опитваше да не мисли за това.

Преди да се върнат на междущатската магистрала, трябваше да се увери в нещо.

Минута по-късно Джуниър спря пред могъщ клен.

— Ела с мен — каза той, слезе от колата и заобиколи зад багажника. Вдигна капака и извади изпод резервната гума 22-калибровия си пистолет. — Преди да продължим — поясни Джуниър, — ще ти дам урок по стрелба.

Шарлот хвърли поглед през рамо и стисна юмруци.

— По дяволите, Джуни, нямаме време за това.

— Трябва да намерим време.

— Знаеш какво е отношението ми към...

— Категоричен съм, малката. — Той я хвана за ръка и я поведе към дървото.

Кленът бе поне на два века, толкова огромен, че корените му сякаш стигаха до съседния окръг. Издигаше се край черния път и хвърляше сянка най-малко на половин акър. На петдесетина метра от него имаше двойна ограда, която се виеше по склона към далечните фермерски сгради. Под дървото миришеше на листа и тор и беше тихо като в черква. Джуниър намери до дънера празна консервена кутия и я постави на един пън до оградата.

После се върна и подаде ругера на Шарлот.

— Моля те, Джуниър... — Тя хвана оръжието така, като че ли е измазано в изпражнения.

— Просто малък урок — каза той и застана зад нея. — За да знаеш да стреляш, ако се наложи.

— Те се приближават с всяка секунда...

— Ще тръгнем веднага щом свършим. Искam само да те науча да се защитаваш.

После ѝ показва как да държи оръжието, да зарежда пълнителя и да вкарва патрон в затвора. Ругерът не бе най-малкият пистолет на света, но не тежеше много и с него се стреляше лесно. Изглеждаше тъкмо като за Шарлот. Накрая я научи да сваля предпазителя и да се прицелва.

— Хайде, миличка — каза ѝ той. — Убий оная тенекия.

Шарлот се прицели и стреля.

Куршумът отлетя високо над царевицата.

Гърмежът я накара да ахне, после тя запремигва и Джуниър усети, че по гърба го ползват тръпки. Не от изстрела — бе прекарал голяма част от ранните си години на стрелбищата — а от нещо в очите на Шарлот, което го изненада. Ако трябваше да го обясни, нямаше да открие подходящи думи. Беше едва доловимо и мимолетно, дори се колебаеше дали не си го е въобразил.

Но, по дяволите... макар и за миг, Джуниър наистина го бе зърнал на лицето ѝ.

Веднъж беше виждал такова изражение — в средата на седемдесетте години в дните след уволняването си. Импулсивно бе решил да обиколи Европа с мотоциклет в безуспешен опит да преоткрие в себе си някакъв романтичен Уолт-Уитманов образ на поет скитник. Ала единственото, което откри, бяха безброй претъпкани хипарски общезития, пълни с изгубени души, наивно търсещи истинското си аз. Едно от най-ужасните места се намираше на река Ебро в Испания, недалеч от Барселона. Именно там, в един мръсен пансион, Джуниър видя младо андалуско момиче със същото изражение като на Шарлот Викърс — смесица от пълно отчаяние и ужас.

След първата инжекция хероин.

— Стреляй пак, малката — каза Джуниър. — Опитай да се отпуснеш.

— Пистолетът подскача — отвърна тя, прицели се и стисна зъби.

— Знам. Просто се отпусни.

Шарлот отново стреля и после още веднъж, и още веднъж. Куршумите всеки път отлитаха над пустите царевични поля надалеч от целта. С всеки следващ изстрел лицето на Шарлот все повече се напрягаше, като недовършена мраморна скулптура, постепенно придобиваща нов облик. На четвъртия опит най-после улучи. Кутията отхвърча на десетина метра във въздуха.

От царевицата внезапно се издигна ято черни гарвани.

Джуниър погледна натам и забеляза нещо в основата на един от телефонните стълбове, нещо, което до този момент не беше виждал.

Той отиде при него.

Беше високо поне метър и половина. Някой доста си бе поиграл, за да го направи. Ръцете, краката и тялото бяха съвършено оформени. Главата като че ли беше от стара баскетболна топка, разкъсана на половина и увенчана със сламена шапка.

На краката му дори имаше чифт стари обувки.

— Какво има, мили? — Шарлот се приближи до Джуниър и двамата застанаха пред плашилото.

— Хрумна ми една идея — накрая отвърна той. — Мисля, че това е единственият начин да стигнеш до Колорадо невредима. — Джуниър я погледна. — Но няма да ти хареса.

23.

ДОБРИТЕ МОМИЧЕТА НЕ ИЗБУХВАТ

Шофираше хиропрактикът. В момента минаваха по моста над река Плат.

Дигър Мусолино беше отзад при Дебелия. Вече започваше да се ядосва — ни вест, ни кост от хората им в района — а когато се ядосаше, не го свърташе на едно място. В момента нервно ровеше в натрупаните една върху друга кутии, захапал цигара.

В първите две кутии имаше чисто нови полуавтоматични пистолети „Кимбър“ с лазерни мерници. В третата откри 40-калиброви патрони с кухи върхове. Нямаше намерение да ги използва, но кой знае защо, започваше да му се струва, че е възможно да срещнат повече съпротива от оня Патрик, отколкото очакваше отначало.

— Мамка му, за какво ти е всичко това? — Рондо Хатън седеше на резервната гума и поглъщаше пакет с малки захаросани понички.

— След онова, което направи гаджето на ясновидката в къщата ѝ, няма да поемам повече рискове — отвърна Дигър и погледна към предната част на буса.

Лу Сейнт Луис спокойно седеше зад волана. Приличаше на добродушен дребен шофьор на автобус на неделно училище от провинциален район. Кой би могъл да се досети на какво са способни тези негови изящни ръце?

Бусът пътуваше по I-80 към Омаха, навярно на тридесетина километра от града, и теренът започваше да се променя. Полетата се заместваха от предградия, промишлени паркове и електростанции. Хиропрактикът караше с около сто и десет километра в час. Слънчевите лъчи блестяха през предния прозорец и осветяваха пращинките и цигарения дим в купето. Вътре започваше да мирише на пушена съомга и пот.

Дигър нямаше търпение да свърши с тази проклета работа.

— Защо хората ти още не се обаждат? — внезапно попита той Дебелия. — Какво правят, мамка му?

Рондо Хатън сви рамене и облиза пръстите си.

— Ония двамата може да са се качили на самолет. Нямам представа.

— Пратихме хора на всички летища чак до Тихия океан! — Дигър гневно хвърли цигарата си на пода и я стъпка.

— Ще ги открием — каза детективът.

Другият мъж се върна към оръжията си и извади най-долната кутия. Вътре имаше пушка „Браунинг“ с черен лъскав приклад, подходяща за лов на хищници. Той отвори капачето в единия край на кутията и провери двете 22-калиброви титаниеви упойващи стрелички.

От дъното на буса запращя скенерът на полицейските честоти. Говореха нещо за катастрофа с три автомобила на магистрала 29.

— И за какво ни е целият този боклук? — попита Дигър и посочи електронното оборудване на Дебелия, поставено в щайга от праскови. Купчина черни части. Най-отгоре бе скенерът, свързан с литиева батерия.

Рондо задъвка нова поничка.

— Тоя скенер е направо безценен — отвърна той и облиза захарта от устните си. — Позволява ни да чуваме какво става на стотици километри оттук.

— Голяма работа.

— Просто казвам, че може да ни отведе при обекта — изсумтя детективът.

Дигър вече не го слушаше.

А трябваше. Трябваше да му обръща повече внимание.

Дебелия имаше право за скенера.

— Това е лудост, Джуни.

— Знам, повярвай ми, знам.

— Никога няма да го направя.

— Не ни остава друг избор, малката. Това е най-добрият начин да стигнеш до Колорадо.

— Няма да се получи.

— Да имаш по-добра идея?

Шарлот се замисли.

Тя седеше на предната дясна седалка на шевролета и държеше в скута си ножица. Внезапно ѝ стана горещо и стомахът ѝ се сви.

Искаше ѝ се да закрепци, но знаеше, че трябва да се овладее. „Добрите момичета не избухват, добрите момичета сдържат гнева си, добрите момичета са кротки.“ Кой я беше научил на това? Майка ѝ? Баща ѝ? Хлапетата от квартала?

Шарлот погледна ножицата, която мътно блестеше на слънцето. Джуниър я бе намерил в кутия с рибарски принадлежности в багажника. Какъв късмет, че пътуваха с шевролета! Очевидно преди време Джуниър беше ходил за риба и после просто бе забравил за кутията. Той твърдеше, че такава била Божията воля, ала Шарлот смяташе, че по-скоро е акт на отчаяние. Нямаше начин да си отреже косата с това нещо.

Тя облиза устни, преглътна киселата си слюнка и се приготви за връхлитащата буря.

Пътуваха по магистрала 34 в покрайнините на Омаха и голият терен започваше да прилича на нагънато одеяло. На хоризонта като огромни тъмни острови се издигаха високи скали. Това бяха свещените хълмове, на които се бяха събирали всички племена от прерията. Това бяха монолитите, посрещнали Франсиско Васкес през петнадесети век, и при всякакви други обстоятелства Шарлот щеше да се възхити на гледката. Но днес те излъчваха опасност, шепнеха предупреждения в далечната омара: не се приближавай, прекалено много непознати, прекалено много тъмни улички, претъпкани сгради, любопитни погледи...

Тя отрязва бинта на ръката си, свали превръзката и сви пръсти. Чувстваше ги още по-вцепенени — сякаш ги бе потопила в лепило. Но болката и паренето бяха отслабнали. И пръстите ѝ не бяха толкова подути.

— Добре ли си? — нервно попита Джуниър.

Шарлот виждаше, че е не по-малко напрегнат от нея.

— Съжалявам, но няма да го направя, Джуни. Няма.

— Налага се.

Шарлот ядосано се обърна към него.

— Така ли ще я караме? Цар Джуни нарежда на жена си какво да прави, а?

Той я стрелна с поглед.

— Да, точно така.

Тя разтърка очи.

— Защо мъжете са такива задници?

Джуниър се подсмихна.

— Това ми харесва.

— Можеш да се майтапиш колкото си щеш, Джуни, но наистина е така! Всички мъже обичат да си играят с пушки, да си играят с живота на хората! — Гневът се надигна в гърдите ѝ и тя едва успя да го овладее. — Няма значение, че първо дойде оная жена. Мъже са започнали всичко това, мъже, с техните мръсни игрички... и с техните скапани... по дяволите! — Шарлот хвърли ножицата на пода в краката на Джуниър. — Няма да си отрежа косата заради ония копелета!

Шарлот затвори очи и се опита да се овладее.

— Трябва да го направиш, миличка — съвсем тихо каза Джуниър. — Това е единственият начин да успееш.

Тя погледна момчешкото му лице, очите му, заобиколени от фини бръчици. От последните му думи я побиха тръпки. После ѝ хрумна точно защо не иска да се съгласи с тази безумна идея. Заради Джуниър, заради чувствата, които бе изпитала при докосването си до него. И най-вече заради любовта му. Той беше отприщил в нея нещо повече от страст — бе отключил скрита част от душата ѝ. Ала наред с любовта оттам бяха бликнали отдавна потисканите емоции, отдавна сдържаната мъка, изгарящата ярост.

Шарлот въздъхна.

— Добре, дай ми тая проклета ножица.

24. ЖЕЛЯЗНА ВЪЛНА

Полицай Джин Брааксма работеше в щатската полиция на Небраска повече от деветнадесет години — всъщност следващото лято щяха да станат двадесет и с нетърпение очакваше да излезе в пенсия — но през цялото това време никога не бе виждал някой толкова нагло да изпревари патрулна кола с двадесет километра над ограничението на скоростта.

— Леле боже! — възкликна той и едва не изпусна стиропорената си чаша с кафе.

Малкият шевролет просто беше профучал покрай него. Джин Брааксма дори можеше да се закълне, че точно в този момент шофьорът е настъпил педала, опасно лъкатушейки между платната. Определено случай 601 (безразсъдно шофиране), както може би и 002 (шофиране под влияние на алкохол или наркотици). Полицай Брааксма хвърли поглед към радара си.

На екрана светеха цифрите, показващи последната засечена скорост.

136 км/ч.

Брааксма превключи на скорост и се стрелна напред.

След по-малко от минута скъси разстоянието на около четиристотин метра и продължаваше да го скъсява.

Той включи сигналната лампа и се залепи за шевролета, като полагаше всички усилия да не се усмихва, дори мъничко. Следващите няколко секунди винаги бяха най-сладките. В този момент нарушителите внезапно виждаха, че играта е свършила. Те неизбежно поглеждаха към огледалото, раменете им увисваха, на лицата им се изписваше унило изражение. Това беше едно от малкото неща в неговата професия, които му доставяха удоволствие. И скоро щеше отново да му се наслади.

Обаче се случи нещо странно.

Полицай Брааксма запремигва и избърса праха от очите си. Струваше му се, че халюцинира. Тия задници не само че не

намаляваха, а изобщо не реагираха. Всъщност като че ли още повече увеличаваха скоростта. Той погледна спидометъра и видя, че стрелката приближава сто и петдесет километра. Стомахът му нервно се сви. През деветнадесетте години всеотдайна служба това му се случваше за пръв път.

Брааксма се вгледа в двамата, които пътуваха в зеления шевролет. Не можеше да види добре лицата им, но изглеждаха на около четиридесет. Мъжът, който шофираше, бе малко по-възрастен и носеше избеляла работна риза. Беше набит, с къдрава сива коса и напрегнато се бе навел над волана. Жената бе едра и малко приличаше на Джанис Джоплин. Тя седеше в същата странна поза, като че ли съсредоточено решаваше кръстословица. Вятърът развяваше буйната ѝ коса.

Господи, как мразеше хипитата.

Той настъпи педала и плътно се приближи до шевролета.

Изведнъж стоповете на колата отпред светнаха.

— Мамка му! — неволно извика Брааксма.

Нямаше време да натисне спирачки и патрулният автомобил се заби в задната броня на шевролета. Разхвърчаха се парчета пластмаса. Полицаят стисна волана. После внезапно другата кола се откъсна напред като ракета и двигателят ѝ запищя с висок фалцет. Шофьорът протегна ръка през прозореца и му показва среден пръст.

— Копеле! — със стиснати зъби процеди Брааксма и натисна педала до дупка.

Гърбът му се залепи за облегалката и след секунди той отново настигна нарушителите. Сивокосото хипи продължаваше да размахва среден пръст. Брааксма успя да грабне микрофона на високоговорителя, натисна ключа и извика:

— Веднага спрете или ще...

Шевролетът ненадейно зави.

— Хей...

Полицаят едва не си прехапа езика, защото нарушителите бяха пресекли скоростното платно и се носеха по тревистата ивица в средата на магистралата, вдигайки прах и чакъл. Без да се замисля, без да се колебае, дори без да влага други чувства, освен гняв, Брааксма инстинктивно завъртя волана наляво.

Патрулната кола полетя след шевролета.

Гумите заподскачаха над дупки и камъни, двигателят ревеше, шасито скърцаше, четирите тона детройтска стомана разцепваха облаците прах от другата кола. Всичко се случваше толкова бързо, че Брааксма нямаше време да прави нищо друго, освен да стиска волана и да преследва тия двама задници.

— Мамка му...

Уплашените шофьори от насрещното платно набиха спирачки и клаксоните им завиха като диви животни. Брааксма се опита да не изостава от малкия зелен автомобил, но бе все едно да плува срещу желязна вълна. Неочаквано шевролетът рязко зави надясно и полицаят завъртя волана със задавен нечленоразделен гневен вик.

Брааксма върна колата в платното, отби вдясно и спря. Тишината се стовари отгоре му като чук. Няколко секунди той остана неподвижен, като се опитваше да успокои дишането си. Забавната част от работата му вече му се струваше далечен спомен.

Погледна през предното стъкло и видя на хоризонта бледа зелена точица.

— Проклети хипари — измърмори Брааксма, вдигна радиостанцията от пода и натисна бутона за предаване.

25.

ТРИ ИЗЗВЪНЯВАНИЯ

Клетъчният телефон звънеше.

Кони Хорган го взе от дясната седалка.

— Хорган слуша.

— Пипнахме ги! Пипнахме ги тия копелета!

Той едва позна гласа.

— Рондо?

— Чу ли какво казах, Хорган? Пипнахме ги тия гадни копелета!

— Физически ли искаш да кажеш? При вас ли са?

— Не, по дяволите! Искам да кажа, че ги открихме, за бога.

— Страхотно, но...

— Преди няколко минути съобщиха по полицейската радиостанция.

— Страхотно, страхотно. И къде...

— Чухме ченгетата да говорят за някакви побъркани хипари със зелен шевролет.

Хорган рязко изправи гръб.

— И къде са?

— Недалеч от теб, ако не греша — възбудено отвърна Дебелия.

— Знаеш ли на кой километър? — Хорган се намираше на пресечката на междущатска магистрала 80 и шосе 680, близо до предградията на Омаха. Във въздуха силно миришеше на тор и тополи. Жегата, чакането и нервното напрежение го бяха изтощили до крайност.

— Преди минута бяха на I-80 край някакво градче на име Маклеланд. Знаеш ли го?

Хорган превключи на скорост.

— По дяволите, да. В момента съм на по-малко от петнайсет километра оттам.

— Размърдай си задника — ще се срещнем на място.

Кони настъпи педала и линкълнът се понесе напред сред облаци прах, чакъл и въглероден окис.

Осемстотин километра на запад Пол Латъмор се свиваше от страх под слабата светлина.

В килера едва имаше място за прахосмукачката, палтата и зимните ботуши. Миришеше на нафталин. Пол трябваше да се притисне към закачалката, за да има място да долепи слушалката до ухото си. Преди минута се беше вмъкнал тук, за да не го чуе никой. Не искаше Санди да го вижда в такова състояние. Не искаше децата да чуят какво ще направи. Не искаше да плаши никого. Той преглътна страха и срама си и стисна очи.

Първото извънмяване сякаш се проточи цяла вечност.

Пол внезапно потръпна от мълнията в мозъка си — далечен глас, вторичен трус, ехо от някакво излъчване...

(... огосп!...)

... и после нищо, нищо, освен неравномерно пулсиране в челото му и вълна от ледени тръпки по гърба му. През последните два дни постоянно бе така. Мълниите го връхлитаха, когато най-малко ги очакваше. И болката беше невероятна. Но какво бе това? Дали се опитваше да си спомни нещо? Или тумор? А може би нещо необяснимо? Нещо свръхестествено?

В ухото му отекна второто извънмяване.

Устата му пресъхваше, пръстите му изтръпваха, очите му се навлажняваха. Пак започваше да губи кураж. От едно денонощие искаше се свърже с оперативното бюро на ФБР в Денвър, но просто не можеше да го направи. В края на краищата, какво щеше да им каже, за бога? „Ало, обаждат се Пол Стафорд, трябва да всея хаос в цялата ПЗФС, защото имам ясновидски проблясъци“? Смешно. Като че ли федералните щяха да пренасочат средствата, необходими за процедурата на ново преместване, само защото някакъв нервен свидетел получавал послания от Господ.

Разбира се, за колебанието му да се свърже с ФБР имаше и други причини. Новото преместване означаваше отново да преживее най-ужасния си кошмар. Да отпише децата от училище, да хвърли живота им в смут... пак. Почти немислимо. Имаше и още нещо. Точно в този момент преместването можеше да ги изложи на още по-голяма опасност. Само да успееше да събере смелост и да поговори с маршал

Винсънт или специален агент Дженрет. Просто за да свали бремето от гърба си.

На третото извъняване отговори женски глас.

— Федерално бюро за разследване... с кого бихте желали да разговаряте?

Пол затвори.

После стисна клепачи и остана неподвижен за миг, като се мъчеше да не мисли за бедата, която се приближаваше към семейството му.

26. ДЪРЗОСТ

Златистокафявият линкълн летеше напред и оставяше след себе си прашна следа, която се издигаше във въздуха като фронт на буря. Хорган седеше зад волана в херметично затвореното купе. Климатикът беше включен. Той притискаше слушалката между ухото и рамото си и тихо говореше:

— Не се безпокой.

— Намерил си проклетия шевролет и после си го изпуснал, така ли? — разнесе се гласът на Рондо Хатън. — И ми казваш да не се безпокоя?

— Малък проблем край Белвю, нищо сериозно.

— Какъв малък проблем?

— За известно време трябва да са отбили от магистралата.

— С други думи, изгубил си ги.

— Имат само две възможности: или на север, или на юг...

— Мамка му...

— Чакай малко! — изсумтя Хорган. — Остани на телефона, Рондо. Мисля, че улучихме в десетката.

На около половин километър в далечината видя двулентов асфалтов път, навлизащ сред царевичните ниви. Беше самото начало на сезона и след сухата пролет царевицата стигаше едва до глезена. Сред вдиганите от вятъра облаци кафеникав прах бясно фучеше малък зелен шевролет.

— Засякох ги — каза Хорган.

— Майтапиш ме — отвърна Дебелия.

— На около половин километър пред мен. Малък шевролет „Джио“ с цвят на бебешки дрисък.

— Сигурен ли си?

— Казвам ти, те са.

Пауза.

— Дай ми координатите си.

Хорган погледна към насрещното платно, видя километричния стълб, пресметна наум и отговори.

— Отлично — с предрезгавял от напрежение глас каза Дебелия. — Наблизо сме, може би на около осем километра. Господи. — Разнесе се далечен шепот, докато детективът обясняваше на другите в буса какво става. — Идваме от север, Кони, по магистрала трийсет и четири.

Хорган стисна мобифона по-силно.

— Какво да правя?

— Опитай се да ги пресрещнеш от юг.

Кони се замисли за миг за тежката артилерия, която носеше на задната седалка, увита в хавлиени кърпи. Имаше пушка с дванадесет патрона, 9-милиметров автомат „Лама“ и шест кутии патрони с кухи върхове.

— Ако имам възможност, искаш ли да ги очистя? — попита той.

— Не, не, не, за бога, не. Виж, кучката им трябва жива. Разбираш ли?

— Да.

— Просто ще ги пипнем и веднага се махаме оттук. Ясно ли е?

— Естествено. Както кажеш.

— Не прекъсвай връзката, докато не дойдем, и ни дръж в течение.

— Естествено — отвърна Хорган и остави мобифона на дясната седалка.

Вгледа се в маранята над пътя. Постепенно настигаше шевролета — беше скъсил разстоянието до стотина метра и виждаше изкривената му задна броня. Вътре седяха двама души. Като че ли шофираше мъжът. Широките му рамене бяха приведени над волана, вятърът развяваше дългата му сива коса. Фигурата до него трябваше да е оная ясновидка. Кони увеличи скоростта и зачака да стигне до отбивка. Трябваше да ги изпревари, за да им пресече пътя. Той хвърли поглед назад към шевролета.

Мъжът бе свалил прозореца и размахваше лявата си ръка навън.

— Скапаняк! — изсумтя Хорган. Копелето му показваше среден пръст — среден пръст, за бога!

Той настъпи газта до дупка.

Шевролетът направи рязък завой надясно и заподскача по царевичната нива.

И в този момент нещата започнаха да се развиват скорострелно.

ПРЕДСМЪРТНИ МЪКИ

Шевролетът се превърна в необязден мустанг, който препускаше през царевицата и вдигаше прах и буци пръст. Привел рамене, Джуниър здраво стискаше волана. Жилите на шията му се бяха издули, по челото му се стичаха капки пот. Той си мърмореше под нос, по-скоро на себе си, отколкото на Шарлот.

— Ще се оправим... ще успеем... не се тревожи, не се тревожи...

Земята не беше такава, каквато очакваше — не мека, богатата почва, а нещо като натрошени бетонни парчета, които разтърсваха малкия автомобил и заплашваха да го разбият на части. Ала Джуниър продължаваше да се носи напред сред бурени и царевични стъбла. Не откъсваше очи от далечния хоризонт и не обръщаше внимание на златистокафявия линкълн, който плътно го следваше.

Наляво зърна движение.

Успя да хвърли поглед през прозореца и видя безкрайни електрически кабели, прорязващи синьото небе, ниски хълмове, стари тополи и кафяви ниви с ранна царевица. Миришеше на стара съхнеща тор. Пейзаж почти като от картинка. Почти. Идилията нарушаваше единствено далечният тътенещ облак прах — втори автомобил се приближаваше от север. Джуниър едва го различаваше в маранята на около осемстотин метра разстояние.

Голям бус.

— Гангстерите пристигат! — надвика рева той.

Шарлот не отговори.

Джуниър натисна педала докрай и усети, че задните гуми захапват пръстта. Колата се разтърси и запиця като ранено животно. Малкият ѝ четирицилиндров двигател отчаяно ревеше, жалките ѝ седемдесет и пет коня се гърчеха в предсмъртни мъки, но вече нямаше значение, нямаше значение, защото планът на Джуниър беше успял. Прашният облак от север се приближаваше, линкълнът също, и той се чувстваше като плъх, попаднал в капан.

— Започваме! — извика Джуниър. Боеен вик, който означаваше: „Втората фаза от плана“.

Той рязко зави надясно.

Шевролетът се вряза в ограда от бодлива тел. Коловете се изтръгнаха от земята и се блъснаха в предното стъкло и покрива на автомобила. Джуниър стремглаво се спусна надолу по склона, профуча през някаква орехова горичка, като одраска боята в дебелиите стволоче, и стигна до сухо дере. Зави на север и натисна газта. Колата се тресеше толкова силно, че Джуниър не можеше да се съсредоточи. Усещаше тракането на зъбите си в черепа си. Шарлот се беше свила на пода и той се опита да се пресегне и да я издърпа на седалката. Ала в следващия миг вдигна поглед, видя изход от дерето — естествена рампа от диви храсти на западния склон — и рязко завъртя волана.

Шевролетът се заби в листака.

За да попадне точно на мушката на врага.

28. ФОЙЕРВЕРКИ

— Мамка му! Ето го! — Дигър Мусолино се наведе от прозореца, стиснал пушката. Бусът рязко наби спирачки. Той политна напред, удари челото си в страничното огледало и замаяно запремигва. Шевролетът току-що се беше забил в стена от диви храсти на петнадесетина метра от тях.

Двата автомобиля останаха неподвижни сред облаци прах.

После звукът на прегрял двигател откъсна Дигър от мигновения унес...

... защото шевролетът превключи на задна...

... и бавно се изтегли от хресталака.

— Гадни копелета — изсумтя Мусолино и зареди упойващата стреличка. Нервите му бяха опънати до крайност, тилът и ръцете му бяха настръхнали. Бе му писнало да преследва тия проклети идиоти. Ужасно му се искаше да сложи край на всичко това. Беше пъхнал двата полуавтоматични пистолета под колана си от двете страни на голямото си шкембе и нямаше да се поколебае да ги използва. Ала в момента имаше една-единствена цел и знаеше, че всичко зависи от точността му. — Давай, Лу! Давай!

Лу Сейнт Луис, който не бе професионален шофьор, но имаше достатъчно голям опит, незабавно превключи на скорост и настъпи педала. Бусът подскочи и полетя напред към шевролета. Дебелия се опитваше да запази равновесие отзад и полагаше усилия да не изглежда прекалено възбуден.

— Предполагам, че искате да се приближите колкото се може повече, нали? — надвика рева и вибрациите хиропрактикът.

— Точно така, докторе. Ти само давай напред, аз ще свърша останалото.

Шевролетът бясно се носеше назад. Дигър задържа пушката между коленете си, извади пистолетите, зареди ги и се приготви за стрелба. Разстоянието бързо се скъсяваше — четиридесет и пет метра, четиридесет, тридесет — и Мусолино вдигна оръжията. Двадесет и пет

метра, двадесет, десет: Дигър се наведе през прозореца, затаи дъх, прицели се...

... и откри огън.

Гърмежите бяха оглушителни. Около предната броня на шевролета избухнаха фойерверки. Един от куршумите — четвъртият или петият — улучи предната лява гума.

— Елате ми, елате ми, пиленца — измърмори под нос Дигър, пусна пистолетите на пода, вдигна пушката и долепи око до оптичния мерник. Бусът се приближи на сантиметри до шевролета, който продължаваше да лъкатуши назад, като изпускаше облаци дим.

В окуляра се очерта лицето на Шарлот Викърс.

Окото на Дигър внезапно се разшири като лъскав сребърен долар.

29.

КРАЙ НА ВРЪЗКАТА

Джуниър не можеше да направи нищо. Прегрелият двигател виеше и се давеше, миришеше на горящо масло, автомобилът вече не се подчиняваше на волана. Ушите на Джуниър безмилостно пищяха, виеше му се свят. Големият бус ги върхлиташе като огненишац дракон, от страничния прозорец проблясваха изстрели, в пръстта се забиваха куршуми. Той искаше тъкмо това.

Планът му действаше.

След половин секунда щеше да започне третата фаза и Джуниър, без да се колебае, се пресегна през Шарлот и натисна бутона на жабката. Вратичката падна надолу. Вътре беше хромираният автоматичен „Зиг Зауер“. Стиснал с една ръка волана, той извади пистолета и свали предпазителя, като местеше поглед между напуканото стъкло и нивата зад тях. После дълбоко си пое дъх.

Прицели се в буса и стреля.

Оръжието дрезгаво започна да лае и заподскача в дланта му. На предното стъкло разцъфнаха едрокалибрени дупки. Нямаше намерение да улучи никого — просто искаше да отвлече вниманието, докато се приготви за последната маневра. След секунди „Зиг Зауер“-ът защрака на сухо. Осемте патрона бяха изстреляни и Джуниър хвърли пистолета, защото бе горещ като ютия. Моментът беше настъпил.

Той едновременно направи две неща: завъртя волана и превключи на първа предавка.

Събитията се развиваха толкова бързо, че умът му почти нямаше време да ги регистрира, защото шевролетът внезапно се завъртя и за миг светът стана течен, слънчевите лъчи, шумът и миризмата на кравешки тор се сляха в калейдоскоп и гравитацията всмука Джуниър към вратата. Под шасито се разнесе гърмеж като от пистолетен изстрел, трансмисията избухна и предавките затракаха като картечница. Колата се плъзна по пръстта, проряза стената от храсти и се спусна към дерето. Джуниър отчаяно се пресегна към Шарлот...

... защото шевролетът се преобръщаше по скалистия склон. Той нададе задавен вик, светът се завъртя, покривът се блъсна в земята, колелата бясно се удариха в пръстта, после пак покривът, после колелата, вибрациите разтърсваха малкото купе, слава богу, Джуниър беше с предпазен колан...

... но не и Шарлот и дясната врата се отвори...

... тя изхвърча навън...

... и накрая автомобилът спря сред бурените на дъното на дерето. Възцари се тишина.

Джуниър се чувстваше така, сякаш са го прегазили слонове. Коланът се вливаше в мокрия му от кръв корем. Ушите му ужасно пищяха. Бусът спря някъде в далечината. Той успя да откопчае колана и отвори вратата.

Измъкна се навън и застана на четири крака.

Къде беше Шарлот?

Джуниър изпълзя зад смачкания шевролет и я видя да лежи по гръб на склона с разперени ръце и крака. Изглеждаше абсолютно спокойна в замръзналата си неподвижност и той се усмихна. Планът му бе успял, по дяволите! През последните осемдесетина километра от пътя се беше преструвал, че нещото до него е Шарлот Викърс — с памучен сукман, човешка коса и лице от гумена топка.

От нивата зад него се разнесе шум — блъскане на автомобилни врати, зареждане на автоматични оръжия — и той за последен път хвърли поглед към проснатото тяло.

Това бе просто плашило, същото плашило, което бяха открили до стария клен.

Плашило с еспадрили и лъскава къдрава коса.

ЧАСТ III

БУРЯТА

*„Не можем да живеем, скърбим и умрем
заради друг, защото страданието е прекалено
ценно, за да бъде споделено.“*

Едуард Далбърг^[1],
„Защото бях от плът“

30. ПРЕГРИЗАНИЯТ КРАК

Приблизително по същото време, по което Джуниър се преобръщаше със смачкания си шевролет, Шарлот тичаше по един тесен напукан тротоар край Москито Ривър на няколко километра южно от Кансъл Блъфс.

— Чакайте! Чакайте! — с всички сили извика тя, докато обляна в пот и с разтуптяно сърце заобикаляше гипсовите саксии с фиданки, останали от изоставен проект за възстановяване на предградието. В далечината виждаше пресечката, която трептеше сред топлинните вълни като мираж, мръсната малка бензиностанция и редиците ниски тухлени сгради. Офисът на „Грейхаунд“ се намираше в последната от южната страна. На автобусната спирка нямаше нищо друго, освен крайпътен дървен навес.

Автобусът потегляше.

— Чакайте! Моля ви! — Тя размаха бинтованата си ръка, притиснала към себе си омазнената раница, която сякаш тежеше петдесет килограма. В нея бяха пакетчета шоколадови закуски, пуловер, фенерче, боеприпаси и полуавтоматичният двадесет и два калибров „Ругер“, който ѝ беше дал Джуниър.

Шарлот се чувстваше като терористка и навярно приличаше на такава с късо подстриганата си коса, зачервено лице и изпълнени с паника очи. Носеше чисто нови дрехи: блуза с остро деколте, плисирана пола, плътен чорапогащник и дънково яке, набързо купени с кредитната карта на Джуниър от магазин една пряка на север от автогарата. Но за съжаление бе изгубила прекалено много време в мерене на якета.

И сега автобусът заминаваше без нея...

— Хей! — Тя тичаше по асфалта и отчаяно махаше с ръце, докато се давеше в облака от изгорели газове, излизаци от ауспуха на рейса. Той потегли към улицата, но Шарлот бързо скъсяваше разстоянието. Раницата подскачаше и се удряше в хълбока ѝ, по гърба ѝ се стичаха струйки пот.

Автобусът рязко удари спирачки.

Задъхана, Шарлот се втурна към вратата, извади билета от джоба си и го размаха. Вратата се отвори навътре. Шофьорът, слаб чернокож мъж в сива униформа и с дебели очила, не каза нито дума, а с привично движение протегна ръка за билета.

— Благодаря ви, много ви благодаря — едва успя да промълви тя.

Чернокожият взе билета ѝ, нервно кимна и затвори вратата.

Автобусът потегли пак, а Шарлот тръгна по тясната пътека към последното свободно място отзад. Ръката я болеше от стискането на раницата, тъпа болка пробуждаше кръста ѝ. Имаше много пътници — фермерски семейства, сезонни работници, моряци в отпуска и местни жители с всевъзможен ръст, форма и цвят. Миришеше на застоял афършейв и стара тапицерия. Багажът над седалките постоянно скърцаше и се местеше.

Тя се настани на празното място до тоалетната и остави раницата на пода.

Трябваше ѝ известно време да се успокои. Нервите ѝ бяха опънати до крайност, в мозъка ѝ пращеше статично електричество. Само преди час Джуниър я беше оставил на крайпътния комплекс край магистрала 29 и оттам Шарлот бе взела такси до най-близката автогара. Струваше ѝ се преди цяла вечност. Оттогава бе затворила екстрасензорните си пътища и напълно беше изолирала ума си. Сякаш вече не съществуваше. Като животно, попаднало в капан и прегризало крака си, за да избяга. Тя бе прегризала своя в мига, в който остави Джуниър.

Накрая успя да погледна през прозореца.

Ала дори не забеляза, че автобусът пресича междущатската граница и навлиза в Небраска.

— Идват скапаните момчета в синьо — кимна към далечината Дигър Мусолино.

Над асфалтовия път на около километър и половина се вдигаше облак прах, в който проблясваха синьо-червени светлини. Три, може би четири автомобила. Няколко щатски ченгета, линейка, навярно и затворническа кола. Вятърът донасяше вой на сирени.

— Винаги с един ден закъснение и един долар по-малко — кисело прибави той.

Крачеха обратно към буса с енергичната дързост, типична за гангстерите след извършване на престъпление. Хорган и Дебелия току-що бяха измъкнали гаджето на ясновидката от дерето и го влачеха като чувал с тор нагоре по склона, опрели пистолети в гърба му. Местните селяндури сигурно бяха чули стрелбата и бяха повикали полицията, но това нямаше значение. Мафиотите действаха така. Не бързаха, не криеха лицата си, не извърщаха очи — просто си вършеха работата. Свидетелите не ги интересуваха. А и освен това нямаше да се намеси никой фермер, който имаше дори капчица здрав разум.

— Тук е моментът да кажа, че това няма да ви се размине — хрипливо каза набитият мъж. Ризата му бе подгизнала от кръв, къдравата му сива коса лепнеше по лицето му. На пръв поглед нямаше сериозни наранявания, но силно куцаше.

— Ако бях на твоето място, щях да си затварям устата — отвърна Дигър. Беше му писнало да се занимава с тоя скапаняк, малкия му шевролет и номерата му с разни плашила.

— Просто се опитвам да завържа разговор — като полагаше всички усилия да не се усмихне, рече Джуниър Патрик.

— После ще имаш достатъчно време да приказваш — обеща му Мусолино.

— Нямам търпение.

Стигнаха до буса, спрял на нивата с работещ двигател и отворена задна врата. Хорган и Рондо блъснаха Джуниър вътре и той се просна на пода.

— Имате много неприятна цицина на главата — тихо каза някой от вътрешността на колата.

Джуниър се завъртя към дребния мъж в евтин костюм.

— Не се безпокойте — прибави хиропрактикът и златният му зъб проблесна в сумрака. — Ще се погрижа да забравите за нея.

[1] Едуард Далбърг (1900–1977) — американски писател. — Б.пр. ↑

31. ПРОМЯНАТА

Шарлот седеше в дъното на огромната метална консервена кутия с всички други сардини, обгърната от остра миризма на тела и изпълнена със смут и угризения, докато магистралата вибрираше под нея и дупките отмерваха времето. Времето по „Грейхаунд“. Онова еднообразно, безцветно, безкрайно време, което тече само в такива автобуси. С увиснали рамене и опряно на тъмния прозорец лице, Шарлот гледаше океана от царевица, без всъщност да вижда нищо.

„Съсредоточи се върху мястото... Гранд Лейк, Колорадо... «Пакардс»...“

Затворила очи, тя галеше ръбовете на сребърния долар и се опитваше да улови образи на трептящия екран в главата си. Пътен знак, характерна особеност, каквото и да е. Край нея профучаваха гигантски гранитни скали — навярно Пол се беше върнал в колата си — и студеният вятър брулеше призрачното ѝ лице. Имаше деца. Две момченца тичаха през гората зад къщата. За миг зърна навес за дърва с купчина цепеници. Слънчевите лъчи се процеждаха през процепите в стените. От кухнята се носеше апетитно ухание, през прозореца се наведе жена, откъм гората се разнесоха гласове.

Нищо, което да ѝ подсказва адреса.

Шарлот въздъхна и за момент прекъсна веригата.

На пода в краката ѝ лежеше мръсната раница на Джуниър. Пистолетът излъчваше топлина като туптящо сърце. С него ставаше нещо странно. Шарлот мразеше оръжията и се ужасяваше от тях. Но това бе различно. Може би защото принадлежеше на Джуниър. Може би защото молекулите на дръжката му бяха попили неговата доброта.

Тя потръпна, извърна очи и отново погледна през прозореца, за да проясни ума си.

За миг зърна отражението си в стъклото. Изглеждаше ужасно, с изпито лице и потънали в черни кръгове очи. Копнееше да си сложи очна линия, малко руж и светло червило. После мислено се изруга, че мисли за такива неща, докато мафиотите навярно обстрелват Джуниър.

Какво ѝ ставаше? Шарлот се намръщи на отражението си. Импровизираната ѝ прическа беше истинска катастрофа — не само че ръката ѝ бе треперила, но дупките и неравностите по магистралата също не ѝ бяха помогнали много — и сега тя приличаше на пациент, подложен на химиотерапия. Предишните ѝ буйни къдрици се бяха превърнали в ливада, опоскана от крави. Дълбоко в себе си съзнаваше, че е пожертвала косата си, за да оцелее, и че дори изглежда модерно — навярно имаше малко пънкарски вид, но все пак модерен — ала това не я утешаваше. Чувстваше се като играчка в чужди ръце.

Имаше още нещо, което я разяждаше отвътре като рак, и тя не можеше точно да го определи. Навярно гняв, че е била принудена да се отдели от Джуниър — от мъжа, в когото бе лудо влюбена, от единствения човек на света, на когото безпрекословно вярваше. Имаше голяма вероятност да го заплашва смъртна опасност. А може би това беше ужасът, който се гърчеше в нея и ѝ казваше, че е допуснала непоправима грешка, страхът, който я смазваше.

А може би бе нещо по-дълбоко, по-сложно и заплетено...

— Здравсти!

Гласът почти я накара да подскочи. Тя се обърна към пътеката и видя малко чернокожо момиченце, което стоеше до седалката ѝ.

— Здравей, миличко — каза Шарлот. — Как си?

— Аз съм на седем и половина! — весело отвърна детето. Двете опашчици на главата му бяха завързани със стари сини панделки, от носа му се стичаха сополи. Рокличката му бе дрипава и лекъосана и бедността просто струеше от очите му. Под мишницата си стискаше парцалива кукла.

— Ами че ти си почти голяма — усмихна се Шарлот. — Как се казваш, миличка?

— Шонти Уотърс.

— Много хубаво име, Шонти. Аз съм Шарлот. Как се казва приятелката ти?

Момиченцето замислено погледна куклата.

— Истинското ѝ име е Шанис, обаче брат ми и неговият приятел ѝ викат „Тъпа кучка“.

Шарлот усети странно парене под лъжичката.

— Повече ми харесва Шанис.

Детето мълчаливо сведе очи към пода.

— Ела тук, миличка — рече Шарлот и Шонти пристъпи към нея.

Шарлот извади от джоба на гърдите си тампон марля, останал от последната смяна на превръзката ѝ, и избърса сополите от носа на момиченцето. Ръцете ѝ конвулсивно трепереха. Особено дясната. Опита се да я спре, но не успя.

— Ето, Шонти, така е много по-добре.

Детето кимна и цъкна с език.

После избяга.

Шарлот го проследи с поглед. Повечето от пътниците дремеха. Точно зад шофьора седеше едра чернокожа жена в кафява униформа и когато Шонти се приближи, тя протегна ръка.

— Къде беше? — строго попита негърката, стисна момиченцето за китката и го дръпна на седалката. Шонти замрънка за някаква госпожа отзад и за тоалетната, но майката само я шляпна по дупето. — Няма да изчезваш така, без да ми казваш къде отиваш.

Шарлот се обърна към прозореца.

Автобусът пътуваше по I-80 с над сто километра в час. От двете страни на магистралата се вълнуваше океан от див златник и пшеница. Еднообразието бе почти хипнотизиращо. Безкрайна ограда пазеше посевите, електрическите кабели бавно се поклащаха между стълбовете. Шарлот усещаше, че нещо в нея се променя и че пейзажът навън само ускорява процеса. До щатската граница на Колорадо оставаха около пет часа, до Скалистите планини — още четири.

Тя отново погледна към предната част на автобуса.

Момиченцето лежеше в скута на майка си и си тананикаше. Шарлот се усмихна и си помисли, че ще е чудесно да има дете. В някой друг живот, може би.

В друга вселена.

В частен гараж до писта „В“ на общинското летище в Линкълн, Небраска, ги очакваше друга кола, този път каравана. Бяха я докарали двама от хората на семейство Романи, което управляваше планинските щати. Беше истинска красавица — шевролет G 3500 RV с превъзходен двигател. Вътре имаше всичко: походни легла за шестима, зареден хладилник, печка, съдомиялна машина, микровълнова фурна, компютър, сателитна телевизия, видеокасетофон с цяла библиотека

порнокасети и бар с всевъзможен алкохол от „Чивас Регал“ до „Дом Периньон“. И шкафове, пълни с кутии черен хайвер, скъпи италиански деликатеси, дори кутии с любимата марка европейски цигари на Дигър. И всичко това подарък на Големия Джон Фабионе от босовете на фамилия Романи. Това бе и най-добрият начин да се слоят с нормалния поток по междуцатската магистрала.

Прехвърлянето стана бързо и експедитивно.

Пристигнаха по магистрала 2 от юг и влязоха в летището без много шум. Насочиха се към редица складове край най-отдалечената писта. Докато заобикаляха, от летището излетя Боинг 727 и шумът им осигури допълнително прикритие.

В гаража ги очакваше едно от момчетата на Романи. Дигър и Рондо бързо поведоха Джуниър. Хиропрактикът безмълвно ги последва. Гангстерът от клана Романи подаде на Дигър ключовете и кимна за сбогом. Мусолино настани другите отзад и седна зад волана.

Миг по-късно запали двигателя и превключи на скорост.

Всичко това отне не повече от пет минути.

32. ЗДРАЧ

— Не отиваш на почивка, а?

— Толкова ли е очевидно?

Чернокожата жена посочи раницата в краката на Шарлот.

— Не си се облякла като за почивка и постоянно поглеждаш към това нещо, като че ли всеки момент ще му пораснат крака и ще избяга. Да не споменавам, че откакто седна тук, не си престанала да кършиш ръце и да мислиш за други неща.

Внезапно очите на Шарлот пламнаха. Почувства се така, сякаш гърдите ѝ ще се пръснат.

В здрача навън вече се виждаха предградията на Киърни. Поредната водонапорна кула с нарисувано на стената весело лице, поредният къмпинг, поредното пусто гимназиално игрище. Нощта се спускаше като погребален саван, захлаждаше се, сенките се удължаваха. Чак до хоризонта се простираха промишлени сгради и асфалтови пътища. Сиукските воители, покритите конски фургони и „Пони Експрес“ бяха изчезнали заедно с кринолина. И все пак Шарлот се чувстваше така, сякаш е в машина на времето и задушният въздух и монотонното гърлено бръмчене на автобуса я връщаха в по-примитивна епоха, епоха на свободни небеса, огромни пространства и битки на живот и смърт сред житните ниви. Може би тъкмо затова получаваше тези сигнали от монетата, телеграми от ума на Латъмър, пристъпи на параноични проблясъци. И колкото по-на запад отиваше, толкова по-силни ставаха емоциите, толкова повече се опъваха нервите ѝ. Тялото ѝ вибрираше от съдържана енергия, странният рак в нея пареше повече от всякога. Ужасно ѝ се искаше Джуниър да е тук. Имаше нужда от приятел, от помощ, от истинско чудо.

Може би тъкмо затова отиде в предната част на автобуса и седна до майката на момиченцето.

— В беда съм... искам да кажа... направих нещо ужасно.

— Успокой се, мила, всичко е наред.

— Отивам някъде, опитвам се да уредя един въпрос.

— Чудесно.

— Може би дори да спася човешки живот, но всичко е... всичко е пълна каша.

— Звучи сложно.

— Нямах си и представа.

— Опитай да ми обясниш.

Шарлот мъчително преглътна.

— Няколко души са в смъртна опасност заради мен, даже мъжът, когото обичам, неговият живот също е в опасност заради мен, заради моята... глупост!

— Спокойно, мила — каза негърката. — Едно нещо съм научила през живота си: никой не е толкова глупав, колкото си мисли... нито толкова умен.

Едрата чернокожа жена се закиска и цялото ѝ тяло започна да се тресе. Страхотна гледка. Натъпкана в кафявата си униформа, чиито копчета почти щяха да се скъсат от огромните ѝ гърди, Мейвис Уотърс имаше невероятно майчински вид. Стиснало колана на кобура ѝ, момиченцето спеше сгъшено в скута ѝ. Мейвис изглеждаше така, сякаш ако се сблъска с престъпник, ще се колебае дали да го застреля, дали да го напляска по дупето за това, че е бил лошо момче, или просто да му обещае вкусна домашна храна, ако се поправи.

Шарлот погледна бинтованата си ръка. Колко време бе минало, откакто я бе пхнала в пламъците на бойлера? Малко повече от двадесет и четири часа? Струваха ѝ се години. Пръстите ѝ все още пареха. Тя стисна сребърния долар.

По време на разговора с Мейвис Шарлот галеше монетата и попиваше последната екстрасензорна искрица. Но през последния час сигналите все повече отслабваха. С Латъмор ставаше нещо, усещаше го по вибриращите ръбове на долара. Започваше да изпада в паника. Щом Латъмор се страхуваше и се беше въоръжил до зъби, навярно вече знаеше, че мафиотите са по петите му. Може вече да бе избягал. Може би Шарлот неволно му беше пратила предупреждение. Никога не бе опитвала да излъчва мисли към друг човек. Само приемаше, поглъщаше, душеше като хрътка. Ала имаше вероятност да е пращала емоции към умовете на клиентите си, без да го съзнава.

А може Латъмор просто да беше нервен по природа.

Тя затвори очи.

— Съжалявам... просто... не мога да повярвам, че е истина.

Мейвис сигурно бе усетила болката и объркването ѝ, защото се наведе към нея и я прегърна.

— Просто си поплачи, миличка — тихо каза тя и я притисна към себе си.

И Шарлот се разплака.

Не беше точно вой на оплаквачка, дори не се чу над бръмченето на автобуса. Тя простена и възелът в гърдите ѝ се развърза, раменете ѝ се разлюляха, тялото ѝ се разтърси, сълзите потекоха по лицето ѝ и закапаха по тапицерията на седалката. Усети погледите на неколцина от пътниците в тила си, ала нямаше какво да направи. Трепереше като уплашено врабче. Мейвис я потупваше по гърба и я галеше по раменете и главата.

Монетата се изплъзна от пръстите ѝ, претърколи се по скута ѝ и издрънча на пода. Чернокожата жена инстинктивно се пресегна да я вдигне.

— Всичко е наред, аз ще я взема — каза Шарлот и се наведе.

Двете жени едновременно докоснаха сребърния долар.

От метала прескочи искра.

— Какво стана? — Мейвис рязко се отдръпна, сякаш монетата я беше ухапала. Тя се облегна назад и заразтрива пухкавата си длан, премигна и преглътна.

Сърцето ѝ отново се разтуптя. Лекарят я бе предупредил за сърдечното ѝ заболяване и ѝ беше забранил да яде пай с батати, пържоли и сандвичи с пикантно сирене, но Мейвис предпочиташе да умре млада и с широка усмивка на лице, отколкото да се тревожи за холестерол, удари и инфаркти. Ала в момента, в който докосна монетата, тя усети нещо повече от обикновено прескачане на сърцето. По-скоро приличаше на електрически удар, може би дори на нещо свръхестествено, преминало през ума ѝ за няколко секунди, глас, отекнал в ушите ѝ, сякаш по високоговорител: „Всичко е заради мен!“. И после: „Убит в Гранд Лейк!“. Следваше нещо като „Латъмор и цялото му семейство!“ — и накрая само неразбираеми думи.

— Моля? — Шарлот избърса очи и прибра монетата в джоба на блузата си. Изглеждаше изцедена като пране, минало през центрофуга и простряно да съхне.

— Току-що каза нещо — рече Мейвис.

— Кога?

— Току-що.

Бялата жена смаяно я погледна.

— Не разбирам...

— Чух те — настоя Мейвис. — Нещо за Гранд Лейк. И за някой си Латъмор.

Последва мълчание.

Шарлот просто я гледаше и Мейвис изпита съчувствие към тази нещастна жена. Със зачервените си очи, с късо подстриганата си коса и трепереща брадичка, тя приличаше на изгубено момиченце. Който и да беше този Латъмор, явно от самото му име я побиваха тръпки. Искаше ѝ се да я прегърне, да ѝ каже, че всичко е наред, да я успокои, но измъченото лице на Шарлот показваше, че не може да бъде утешена.

— Нищо не съм казвала — накрая промълви тя.

— Е, сигурно ми се е причуло — сви рамене Мейвис.

— Кълна се, че не съм казвала нищо.

Мейвис кимна.

— Извинявай, миличка, не исках да...

— Трябва да вървя — внезапно я прекъсна Шарлот и вдигна раницата си от пода.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Много мило от твоя страна, че поговори с мен — каза Шарлот, изправи се, олюля се и притисна раницата към себе си така, като че ли от нея зависеше животът ѝ. Очите ѝ панически пламтяха. Тя неуверено закрачи по пътеката с малко треперливите движения на човек, чиито мисли са в хаос. На няколко пъти се блъсна в седалките, извини се на хората и се върна на мястото си.

Мейвис я проследи с поглед, после усети, че някой я дърпа за ревера.

— Мамо? — Малката Шонти се бе събудила и я наблюдаваше.

— Всичко е наред, миличко — прошепна Мейвис. — Заспивай.

— Защо е тъжна тази лелка?

— Моля?

— Защо е тъжна?

Мейвис се замисли. Спомни си електрическите искри, прескочили от сребърния долар, гласа, изкънтял в главата ѝ като от

другия край на пропаст. Веднъж беше чула гласа на Исус, докато пееше химни в черквата — поне й се бе сторило, че го чува — но никога не беше преживявала такова нещо. Ставаше дума за убийство, за човек на име Латъмор и за Гранд Лейк, каквото и да бе това. Мейвис погали детето по гърба.

— Тя е в беда, миличка. Заспивай.

33.

НЕРВНИ ВЪЗЛИ

— Отпуснете се, господине, моля ви — каза на мъжа върху масата за масаж хиропрактикът. Застланият с килим под вибрираше от двигателя. — Няма смисъл да се напрягате, уверявам ви.

— Послушай доктора — обади се от стола си в другия край на купето Дигър Мусолино.

Шофираше Рондо, така че Дигър да може да присъства на „сеанса“.

— Слушам го — измърмори сивокосият, притиснал лице към облегалката за главата. — Повярвай ми, слушам го.

Последва неловко мълчание.

Автомобилът леко се поклащаше — носеха се по потъналата в мрак междущатска магистрала. От време на време през прозорчето се процеждаше светлината на неонова реклама или пътна лампа. Вътре беше тясно, макар и не толкова, колкото в буса — може би седемнадесет-осемнадесет квадратни метра. Покрай стените от двете страни имаше сгънати походни легла. Миришеше на гума и белите флуоресцентни лампи силно блестяха.

Масата за масаж се намираше в средата на купето и сивокосият беше завързан по корем.

Лу Сейнт Луис мразеше да работи в такива условия. Стандартът му бе прекалено висок. Още в Югоизточната школа по хиропрактика в Канзас Сити той беше истински професионалист, което безкрайно радваше майка му, възпитана като строга мормонка. И години по-късно, след като го изключиха от Американското дружество на хиропрактиците поради многобройни обвинения в сексуален тормоз на пациентки, той бе свикнал да работи в съвсем различна обстановка. Ако беше в апартамента си, където провеждаше много от тези „сеанси“ за мафията, Сейнт Луис използваше маса на колела, галваничен генератор, дори игли за акупунктура. Но истинските професионалисти бяха способни да работят с каквито инструменти разполагат и Лу бе готов за нов сеанс.

— Преди да започнем — меко каза той на сивокосия, — искате ли да споделите нещо с господин Мусолино?

— Вече ви казах. Тя не знае къде е Латъмор, уплашена е и бяга от вас.

— Просто не ти вярвам, Патрик — изсумтя Дигър.

— Можете да ме мъчите колкото щете, но това няма да промени фактите.

Отново последва напрегнато мълчание.

Мусолино дръпна от цигарата си и изпусна облак дим.

— Имаш последна възможност да избегнеш нещо много неприятно. Само трябва да ни кажеш къде в Колорадо живее тоя тип. Ще си направиш голяма услуга.

— Казах ви всичко, не знам нищо повече.

— Добре, Патрик. — Дигър угаси фасата си. — Наистина съжалявам... но ти ни поставяш в затруднено положение.

Той кимна на хиропрактика.

— Давай, докторе.

— Добре — каза Лу, — да започнем с диагнозата. — Той изсипа масло за масаж върху опитните си длани. — Като ви гледах как ходите, забелязах, че леко накуцвате. Едва забележимо, но все пак накуцвате. Това ме кара да смятам, че единият ви крак е малко по-къс от другия. Така ли е, господине?

Мълчание.

Дигър рязко скочи от стола си, хвърли се към масата и сграбчи Джуниър за шията.

— Отговори му! Отговори му, педал скапан!

— Да, да, точно така, да, вярно е — изпъшка Джуниър.

Мафиотът го пусна. Лицето му бе зачервено и мина известно време, докато се овладее. После се върна на мястото си. На масичката до него имаше бутилка „Чивас Регал“. Той си наля два пръста в картонена чаша и отпи.

Лу кимна.

— Добре... предполагам, че единият ви крак е малко по-къс от другия, което може да е довело до известно изкривяване на гръбначния стълб. — Той остави шишето с масло на плота до себе си и отиде при масата. Сивокосият беше труден пациент, мускулист и с много подкожна мазнина. Бяха му съблекли памучната риза и панталоните и

сега лежеше само по боксерки. Хиропрактикът погледна луничавия му гръб като диригент, който проверява оркестъра си. — В резултат е възможно в по-дълбоките мускули да са се появили нервни възли.

Той натисна с пръст месестата част на бедрото на Джуниър.

— Ооххх... Ооххх! — извика сивокосият и стисна клепачи.

За Лу той бе невероятно красив, като загряваща първа цигулка, от която скоро ще се разлее вълшебна музика. Но в момента той само я настройваше.

Сейнт Луис повдигна пръста си.

— Виждате ли какво искам да кажа? На това място изпитвате много силна болка. — Той се обърна към плота зад себе си, сложи си гумени ръкавици и взе Т-образния си лост — лакирана дървена пръчка с гумен накрайник. Физиотерапевтите използваха този инструмент за раздвижване на напрегнати мускули. — Човек с вашия ръст и на вашата възраст често получава ишиас — спокойно продължи обясненията си Лу. — Среща се при по-възрастни мъже, които си въобразяват, че са първокласни спортисти. Ишиасът се появява тогава, когато бедрените мускули притиснат седалищния нерв. — Хиропрактикът прокара палец по опашната кост на Джуниър. — Точно тук... виждате ли? Усещате ли го?

— Да — промълви сивокосият.

— Ако позволите, един последен въпрос, господине. Бихте ли ни казали къде в Колорадо живее семейство Латъмор?

Джуниър не отговори.

— Оооххх!

Викът се изтръгна от гърдите на Джуниър абсолютно неволно, сякаш централната му нервна система бе пратила сигнал до гласните му струни и той не можеше да направи нищо друго, освен да изпусне въздуха от дробовете си като парен локомотив.

Нещо проникна в ректума му.

Джуниър прехапа езика си, очите му изхвъркнаха от орбитите си, устата му се напълни със солена кръв и той едва потисна желанието си да закрещи. Искаше му се да разкъса цялата кола със зъби. Твърдият гумен предмет навлизаше все по-навътре, тазът му гореше и мозъкът му се пръсваше. Още малко и щеше да изгуби съзнание. Върна се в дните си в католическото училище, когато монахините го заключваха в тъмното мазе и го биеха с гумени маркучи.

— Ще направим малка корекция на сакрума ви — каза отвратителният дребен човек с пръчката. — Ще разбудим този феморален нерв, в който е домът на чистата болка.

— Моля ви... — започна Джуниър.

Пръчката проникна навътре в него.

— Оооххх!

Избухна пожар и той изрева. Пред очите му пламна яркооранжева светлина. Сякаш през кръста го бе прегазил камион, сякаш в таза му експлодираше коктейл Молотов и той закрещя, закрещя на дребния човек да престане, ала пръчката продължаваше да се движи и огънят се разливаше по краката, ръцете, шията и тила му. Джуниър се разплака като дете и се опита да мисли за нещо приятно, за сладка царица, коледна пуйка, за кучето си Джипси и за пластмасовото си бѐги, за щатския панаир в Охайо, ямахата на брат си и парата на наденичките, но нищо не спираше болката.

Пръчката продължаваше да се движи.

Той се опита да мисли за единственото останало нещо, за най-хубавото, за сладкия аромат на Шарлот, за буйната ѝ тъмна коса, за влажния блясък на устните ѝ.

Единствената му надежда за бягство.

34. ТЪПА БРАДВА

Автобусът пресече щатската граница на Колорадо малко след полунощ.

Шарлот седеше отзад, гризеше си ноктите и гледаше през тъмното стъкло към обсидиановочерните прерии навън. Пътуваха по междущатска магистрала 76, пуст четирилентов път, който навлизаше в щата откъм североизточния му ъгъл, минаваше през Стърлинг и Форт Морган и стигаше до Денвър. Тук-там сред голата равнина бяха пръснати скотовъдни ферми и водохранилища. Светеха само далечните рафинерии и радиокули, чиито самотни светлинни мигаха в нощното небе. На западния хоризонт едва се очертаваха силуетите на планините.

През последните два часа спираха на няколко пъти и автобусът се беше изпразнил. Шарлот никога не се бе чувствала толкова самотна. Никога. Постоянно мислеше за Джуниър. Нямахте да си прости, че го е изоставила. Изпитваше нужда да поговори с някого. С когото и да е. Дори с Мейвис и нейното малко момиченце, но двете бяха слезли в Огалала. Шонти тъжно ѝ махна на слизане, а майка ѝ тревожно погледна към Шарлот. Мейвис Уотърс беше усетила нещо от монетата, Шарлот вече не се съмняваше в това. Чернокожата жена навярно притежаваше малко от „дарбата“, без изобщо да подозира, но и малко бе достатъчно. И сега знаеше името на града. Гранд Лейк.

Прониза я остра болка в челото. Вече беше изпила шестнадесет таблетки тилебол, ала главоболието продължаваше да я измъчва. Сякаш постоянно се намираще в състояние на екстрасензорно претоварване, като телевизор между две застъпващи се станции. На екрана в главата ѝ пращяха различни образи и усещания. Планински пътища, потънали в мрак, черни силуети на дървета и прозорци, прозорци, прозорци навсякъде, някои напукани, други замазани с боя, трети със стари, изгнили черचेвета.

Защо прозорци?

Тя погледна навън и видя зелена табела, на която пишеше „Стърлинг 48, Форт Морган 113“.

С помощта на картата на Скалистите планини Шарлот бързо пресметна оставащото разстояние. До Естийз Парк имаше още поне три часа и шест до Гранд Лейк. Щеше да пристигне някъде по разсъмване. Възнамеряваше да наеме кола в Естийз, после да заобиколи парка до планинското градче Гранд Лейк. Щеше да попита за семейство „Стафорд“ в „Пакардс“. Всичко изглеждаше толкова просто, чисто и лесно. Ала дълбоко в себе си Шарлот знаеше, че изобщо няма да е така. И тази мисъл караше пулса ѝ да се ускорява и устата ѝ да пресъхва. Имаше нужда от сън, но едва ли щеше да заспи. Във вените ѝ течеше толкова много адреналин, че не можеше да се удържи да не гризе ноктите си.

Тя се наведе и дръпна ципа на сака.

Пистолетът бе увит в салфетките, които беше купила от бензиностанцията в Маратон, Айова. Шарлот го взе и стисна дръжката му...

... по жилите ѝ плъзна електрически ток...

(... пламъци...)

... тя рязко си пое дъх, сякаш в лицето ѝ бяха блиснали студена вода...

(... на двеста метра напред виждам напалмът да всмуква небето в зейналата си паст, самолетите се отдалечават над жълто-зеления хоризонт...)

... образът нахлу в главата ѝ и тя се задъха...

(... по корем в калта, треперя като мокър плъх, по лицето ми се стичат сълзи и сополи, безпомощно гледам адската сцена през оптичния мерник за нощна стрелба, малките огнени кълба, които се търкалят по земята, после разбирам, че са цивилни, че са деца, по дяволите тези кошмарни фойерверки, огнените кълба са горящи южновietнамски деца, които умират, и трябва да направим нещо, те умират, умират, умират...)

— Аххх! — внезапно ахна Шарлот и изпусна пистолета на пода.

Оръжието глухо издрънча и тя рязко се отпусна назад. Ужасът продължаваше да разцепва черепа ѝ като тъпа брадва. Обливаха я вълни от емоции, чувства, които не би трябвало да изпитва, усещане, че не постъпва правилно, че насилието разкъсва човешката раса.

— Мили боже — промълви Шарлот.

Предпазливо взе пистолета. В дръжката, изглежда, нямаше повече енергия. Като се криеше зад предната облегалка, Шарлот надзърна към шофьора, прегърбен над волана и потънал в хипнотичния транс на магистралата. После отново погледна към оръжието, извади един от пълнителите и провери дали патроните са заредени правилно. Накрая върна ругера в раницата.

Нова мълния разцепи челото ѝ и се спусна към слепоочията ѝ. Беше като някакво ехо, като вик. Може би от Джуниър? Още един спомен от Виетнам, попил в пистолета?

В този момент ѝ хрумна нещо.

Да прати мисли.

Съобщение.

Тя затвори очи и задиша бавно и дълбоко. Вдишване през носа, издишване през устата, вдишване през носа, издишване през устата. Представи си, че слънцето затопля темето ѝ, после лицето, шията и гърдите ѝ. Тялото ѝ се отпускаше. Бе научила този метод преди години, когато започна да търси изчезнали хора, но сега щеше да го използва със съвсем друга цел.

Шарлот никога не се беше опитвала да праща мисли, ала в отчаянието си бе готова да опита всичко. Представи си, че се превръща в нещо ново. Нещо гладко, аеродинамично и всесилно.

Представи си, че се превръща в самонасочваща се ракета.

Въоръжи се с една-единствена мисъл, проста като предчувствие.

Представи си думите.

И ги изстреля на запад.

35. КУКЛА НА КОНЦИ

Когато започна, бяха в дневната. Беше вечер и вятърът клатеше електрическите кабели навън. Биеха се, окъпани от силната светлина на лампата. Момчетата се бяха свили до стълбището и ужасено наблюдаваха родителите си. Санди току-що бе ударила шамар на Пол, защото я беше излъгал за контрабандното оръжие, и той ѝ изкрещя:

— Само се опитвам да правя каквото трябва!

И после се започна.

Тя не можеше да повярва на очите си. Съпругът ѝ отметна глава назад, сякаш дърпан от невидими конци.

— Пол? Какво има?

— Не... — Сякаш нещо бе заседнало в гърлото му и го караше да се задъхва. Той вдигна ръце и се опита да хване нещо.

— Какво има, Пол? Плашиш ме!

— Не зна... — Очите му се изцъклиха и той отскочи към стената. Поставената в рамка снимка на цялото семейство се откачи от пилона и стъклото със звън се разби на пода. Саксията на съседната масичка се преобърна. Пол се прилепи към стената. Зъбите му скърцаха, клепачите му бяха стиснати, сякаш го разтърсваше електрически ток. Той се опита да каже нещо, но лицевите му мускули яростно се напрегнаха. Лицето му представляваше ужасна гледка.

— Татко! — изпищя едно от момчетата — Санди не видя кое — и я откъсна от хипнотичното ѝ вцепенение.

Тя се втурна към Пол и го прегърна през кръста. Кожата му беше гореща.

— Те... иддд... идввв... — Той се мъчеше да изрече думите, лицето му стана алено, вените на шията и слепоочията му се издуха.

— Всичко е наред, мили, тук съм, тук съм — промълви Санди. Чудеше се дали не е получил удар, инфаркт или някакъв пристъп. Познаваше здравословното състояние на мъжа си и често се безпокоеше за високото му кръвно налягане. Той прекаляваше със солта, пиеше прекалено много и след стреса около преместването

представляваше жива бомба с часовников механизъм. Тя винаги го бе карала да прави физически упражнения, да се храни по-разумно, да намали алкохола. Но сега, докато го гледаше как се гърчи до стената, гневът я напусна и я изпълни ужас. Не искаше да го изгуби. Санди все още обичаше това нещастно копеле.

После Пол внезапно се отпусна в ръцете ѝ.

— Мили? — Тя се опита да го разтърси, но тялото му ѝ се изплъзна и се свлече на пода като марионетка с откъснати конци. — Пол! — Санди коленичи до него и повдигна главата му в скута си.

Момчетата се приближиха зад нея.

Пол изглеждаше така, сякаш на главата му се е стоварил роял.

— Вече знам какво е това — прошепна той.

— Какво?

Съпругът ѝ я погледна. Вятърът навън стенеше.

— Те идват.

— Кой идва?

Пол се опита да се изправи. Трябваше му известно време, но накрая успя да стане и се облегна на стената. Коленете му все още трепереваха и той задиша дълбоко, за да се успокои. Очите му възбудено блестяха.

— Не мога да го обясня. Но това са думите, които чувам в главата си от два дни. „Те идват“. И сега знам кои са „те“. Фабионе. Кълна се, сигурен съм — Фабионе идват.

— Пол, за бога, как...

Той я хвана за раменете.

— Незабавно трябва да заминете, Санди.

— Но как...

— Престани да спориш с мен. Вземи момчетата и се махнете оттук. Още тази нощ. Още сега.

Санди го зяпна, прекалено възбудена, за да разбира нещо.

— К-къде?

Пол облиза устни.

— Ами... ще отидеш в ранчото на маршал Винсънт в Дъранго, имам адреса.

— Чакай, чакай, Пол, чакай малко, успокой се. Ще му се обадим. Той каза да му се обаждаме в случай, че се случи нещо. Ще се свържем с хората от Програмата.

Пол поклати глава.

— Не, мила, не! Трябва да отведеш момчетата оттук, веднага!

— Но...

— Чуй ме. Не мога да ти го обясня, но съм сигурен, че идват!

Разбираш ли ме?

В Санди се бореха противоречиви чувства, гърдите ѝ се свиваха.

Тя усети движение до себе си, треперещо рамо на момченце.

— Какво става, татко? — наруши тишината Дарил.

Пол погледна сина си, после вдигна очи към предния прозорец. Ставаше студено за юли. Задаваше се буря. Атмосферата в къщата бе като във влажна пещера — студената влага на Колорадо взимаше своето от Латъморови. Той отиде до прозореца, разтвори ленените завеси и надзърна навън. Накрая се обърна към семейството си.

— Крайно време е веднъж завинаги да сложа край на това.

36. СЪСИПНИКЪТ

Времето в този район на Скалистите планини винаги беше капризно като необязден кон. Силни ветрове, чести бури и рядък студен въздух, в който слънцето изглеждаше по-голямо. Хората, които живеяха в хладните сини сенки на Биг Томпсън Каниън на височина две хиляди и триста метра, отлично познаваха този постоянно променящ се климат. През лятото слънцето бързо се издигаше над равнините на изток, изсушаваше росата и хвърляше в клисурите дълги сенки. Въздухът ставаше кристалночист и ухаеше на бор и диви цветя. Но още преди пладне над върха на Лонг Пийк на запад започваха да се събират първите облаци. По обед сивото небе се спускаше ниско над ливадите и градовете и заваляваше дъжд. Местните можеха да си сверяват часовника по него.

Много рядко обаче се случваше микроклиматът да се промени.

Метеоролозите наричаха това „летни атмосферни фронтове“, но хората ги знаеха под друго име. Наричаха ги „съсипници“, защото съсипваха туристическия бизнес и попарваха надеждите на хотелиерите. Проваляха лятото и съсипваха икономиката. Обикновено идваха от северозапад с ледниковите ветрове от Британска Колумбия и носеха отвратително ниски температури, силни бури и бързо променящи се атмосферни условия, и не се знаеше колко ще продължат. Дни, седмици или цяло лято.

Такъв съсипник вилнееше в Естийз Парк, когато Шарлот Викърс пристигна по разсъмване в офиса на фирмата за автомобили под наем. Беше уморена от пътя от автогарата и нервите ѝ бяха опънати. Шарлот помоли служителя за възможно най-малката кола и бързо попълни името, адреса и номера на шофьорската си книжка в стандартния формуляр. После се опита да плати с кредитната карта на Джуниър.

— Картата на съпруга ви ли е? — Служителят, надутото дребно конте с тъмночервена плетена жилетка и педантично сресана посребрена коса, я гледаше над половинките си очила.

— Да — с разтуптяно сърце отвърна Шарлот. Вятърът разтърсваше стъклената врата зад нея и ушите ѝ пищяха.

Офисът беше малък, само с два метални стола и автомат за напитки. Миришеше на застояло кафе и парфюм, с който мъжът се опитваше да прикрие киселата си миризма на цигари.

Той отново погледна кредитната карта и сви устни.

— Обикновено искаме два документа за самоличност.

— Аз просто наемам кола, за бога — ядосано отвърна Шарлот.
— Дадох ви номера на шофьорската си книжка.

— Въпреки това трябва да видя валидна шофьорска книжка или друг документ за самоличност.

— Нямам.

Служителят снизходително се усмихна.

— Тогава няма да наемете кола.

— Аз не искам да ми отпуснете заем!

— Госпожо, фирмената политика...

— Фирмената политика ли?! — неочаквано извика тя. Очите ѝ се навлажиха от гняв и мъжът зад плота отстъпи назад, сякаш пред него имаше отровна змия.

— Госпожо...

— Чакайте малко! Чакайте! Къде отиде обикновената учтивост? Къде отиде любезността? Нима няма да помогнете на човек, изпаднал в затруднение?

Тя се задъха. Сърцето ѝ щеше да се пръсне в гърдите ѝ и ѝ се зави свят. Лицето на служителя се бе вкаменило и Шарлот мъчително преглътна. Никога през живота си не беше избухвала на обществено място и сега се уплаши. Всичко около нея се разпадаше.

— Господине — накрая каза тя, — извинявам се... малко съм разстроена.

— Да — студено отвърна той.

Шарлот си пое дъх и се овладя.

— Както вече казах, съпругът ми е закъсал в Гранд Лейк и трябва колкото може по-бързо да отида там. Моля ви, помогнете ми.

Служителят продължаваше ледено да я наблюдава.

— Съжалявам — каза той. — Нищо не мога да направя.

Шарлот кимна, после взе раницата си и портфейла на Джуниър.

И излезе.

Старецът седеше на шезлонг пред бунгалото си на Фиш Крийк Роуд и поправяше някаква лампа. Увит в безброй ризи и оръфани пуловери, той имаше рядка бяла коса и широко сипаничаво лице. Върху вестник пред него бяха подредени частите и старецът го затискаше с крак, за да не го отвее вятърът.

Когато Шарлот се приближи, той вдигна глава и я погледна. Очите му бяха воднисти, но мили.

„Опитай се да не изглеждаш отчаяна... Ако изглеждаш отчаяна, той ще заподозре нещо... Просто се дръж небрежно.“

Докато крачеше по тясната отбивка, Шарлот се мъчеше да успокои мислите си. Порутеното бунгало със саксии на прозорците предполагаше великодушен характер.

— Здравейте — каза тя.

— Добър ден — кимна старият чудак.

— Като че ли се задава отвратителна буря.

— Определено. — Той присви очи под студения вятър. Изражението му не бе негостоприемно, но като че ли я питаше каква работа има тук.

— Съжалявам, че ви безпокоя — започна Шарлот, — но попаднах в страшно затруднение.

— Нима?

— Да, господине. В затруднение съм и трябва колкото може по-скоро да намеря кола. — Тя посочи паркирания пред гаража форд ескорт. Автомобилът беше от края на осемдесетте години, с две врати и в сравнително прилично състояние. Като че ли планинският въздух му се отразяваше добре.

Старецът я погледна, като мигаше и поглаждаше наболата си брада.

— Какво ви трябва? — попита той накрая.

— Колата ви. Ще ви платя. Само за тази нощ. Спешно е. Опитах във фирмата за автомобили под наем, но не искаха да ми дадат кола без шофьорска книжка...

— Нямате ли шофьорска книжка?

— Това е дълга история. Наистина ужасно ми трябва кола. Може да се каже, че е въпрос на живот и смърт. Ще ви платя колкото

поискате.

Той остави лампата.

— Съжалявам, миличка, но не давам тази кола под наем. Нито я продавам.

Щеше да ѝ откаже. Трябваше бързо да направи нещо. Шарлот извади портфейла на Джуниър от раницата, отброи две петдесетачки и пет двадесетачки — почти всичките ѝ пари — и му ги подаде. После извади кредитната карта на Джуниър. Ръцете ѝ се разтрепериха толкова силно, че я изпусна на земята.

Старецът продължаваше да я гледа равнодушно.

— Не мога да ти взема парите, миличка.

Тя вдигна картата.

— Моля ви, вземете кредитната карта в залог. Само за един ден. Обещавам ви, че утре ще върна колата. Моля ви. Умолявам ви.

Старецът сви устни.

— Тая кредитна карта може да е също толкова негодна, колкото моята лампа.

— Погледнете датата, обадете се в банката, ако искате.

— Добре де, добре, не казвам, че не ви вярвам. — Той дълго гледа парите и кредитната карта. После се обърна към форда. Очевидно обмисляше.

Стомахът на Шарлот се сви.

„... моля те, моля те, моля те...“

Старецът въздъхна и кимна към колата.

— Спирачките малко лепнат и трябва да напълните резервоара.

37.

ТЕЛЕФОННИ РАЗГОВОРИ

— Мама му стара! — Дигър Мусолино отскочи и размаха ръце, за да запази равновесие, след като колата леко се наклони на завоя.

Скапанякът на масата за масаж току-що се беше издрайфал. Той скимтеше като сгазено куче, гърчеше се от болка и съдържанието на стомаха му се разливаше по килима, италианските обувки на Дигър и дори по крачола му — и само защото копелето упорито продължаваше да се прави на герой. Предната вечер го бяха оставили на мира за няколко часа, за да си поеме дъх, и сутринта му бяха дали препечена филийка и няколко глътки уиски, обаче тоя тип пак отговаряше на въпросите им с шеги и крещеше името, чина и серийния си номер. Хиропрактикът бе използвал всичките си инструменти и Джуниър Патрик приличаше на катастрофирал автомобил. Но отказваше да им съобщи името на града, в който живееше Латъмор. Към девет сутринта, когато приближаваха предградията на Денвър, Дигър толкова се вбеси, че каза на хиропрактика да го убие, да го убие бавно, да го убие като гадно насекомо.

Но когато Сейнт Луис започна да извива шията на Патрик назад като жилава пуешка кълка, скапанякът одрайфа всичко наоколо.

Дигър мразеше дрехите му да са мръсни. Това само му напомняше, че все още е обикновен войник, човек от средните етажи на западаща фамилия. Сега гледаше полусмлените парченца хляб по скъпите си раирани панталони и гневът го изпълваше като черна вълна. Той разтвори сакото си и извади един от полуавтоматичните пистолети от колана си. После го зареди и се приближи до копелето на масата.

— Отдръпни се, докторе.

— Мисля, че още малко и ще пропее — възрази дребният хиропрактик, като избърса ръце в хавлиена кърпа и загрижено сбърчи вежди при вида на оръжието. — Ако ми дадете още мъничко...

— Дръпни се! — Дигър насочи пистолета към главата на Джуниър.

— Сигурен съм, че...

— Разкарай се, мамицата ти! — изрева Мусолино.

Докторът се подчини.

— Писна ми да се ебаваш с нас — каза Дигър и притисна дулото към черепа на Джуниър. — Погледни ме, скапан идиот... Погледни ме!

Джуниър измърмори нещо.

— Какво? — Дигър вдигна ударника и се приготви да натисне спусъка. — Какво каза, педал мръсен?

— Давай — с подути устни промълви Джуниър.

— Майната ти!

— Давай.

— Погледни ме, копеле! — Мусолино го хвана за косата и дръпна лицето му нагоре, опъна разкъсаните му сухожилия и изместени гръбначни прешлени и погледите им се срещнаха.

В очите на Джуниър нямаше страх. Абсолютно никакъв страх. Само спокойно разбиране, което Дигър незабавно позна. В дългата си кариера на палач на семейство Фабионе няколко пъти беше виждал такова изражение. Срещаше се при два вида хора — пълни социопати и набожни свещеници. Те не се бояха от смъртта. Дигър се усмихна и каза:

— Знаеш ли, да си издръжлив не е чак толкова лошо...

Клетъчният телефон иззвъня.

Мусолино се поколеба.

После свали ударника с палец и прибра пистолета.

— Телефонът те спаси, а, Патрик? — все още треперейки от гняв, сухо рече той и се отдалечи. Мобифонът лежеше на масата до печката сред празни бутилки, опаковки от закуски, преливащи табли и мръсни картонени чинии. Дигър усети странно бодване под лъжичката. Можеше да се обажда или някой от семейство Романи с полезна информация, или самата царица Кучка от Денвър.

Той вдигна телефона и натисна бутона.

— Да.

Писклив глас разцепи пращането.

— Къде сте, по дяволите?

— Госпожице Фортунато?

— Не, майка Тереза. Къде си, по дяволите?

Дигър погледна предната стена. През малкото прозорче се виждаше кабината — месестото рамо на Рондо Хатън, тлъстият му тил и наведеното му над волана шишкаво тяло. Детективът загребваше с шепа от пакета карамелизирани пуканки в скута си и мляскаше като маймуна. Пътуваха на запад по магистрала 76. Намираха се на петнадесетина километра от Денвър и Мусолино виждаше промишлените паркове наоколо и кафявите хълмове, които се простираха до далечните скали. Мразеше този район. Прекалено много природа.

— Почти сме в Денвър — отвърна той. — От Чикаго ли се обаждате?

— Не, не се обаждам от Чикаго — едновременно презрително и възбудено каза Натали Фортунато. — В Денвър съм. Не можех да стоя и да ви чакам със скръстени ръце.

— Вие сте в Денвър! — Стомахът му се сви.

— Открихме я, Дигър. Но не благодарение на теб и твоя гениален доктор.

— Открили сте я? — Мусолино запремигва и пхна пръст под яката си. Не можеше да повярва.

— Точно това казах, Дигър — извади си памука от ушите, за бога!

Дигър онемя. Внезапно ризата на Версаче му стана тясна и сърцето му силно се разтуптя. След цялото търсене на ясновидката и гаджето ѝ, след като се наложи да гледа как Лу Сейнт Луис кълца копелето на кайма, след като оня одрайфа обувките му... трябваше да чуе това от Натали Фортунато. Не можеше да се случи нещо по-гадно. Сега как щеше да впечатли шефа си? Как щеше да се почувства Големия Джон Фабионе, когато научеше, че най-добрите му хора не са успели да открият някаква си нещастна ясновидка?

Как го беше направила тая Фортунато, по дяволите?

Стана толкова лесно...

След всички разговори с кретените по магистралата и Джон Фабионе в Мариън (откъдето старецът следеше преследването като забождаше цветни знаменца на карта), всички срещи с представители на осемте западни фамилии, всички таблетки валиум и чаши водка

„Абсолют“ в стаята ѝ в денвърския хотел „Фор Сизънс“, след всичко това, само с няколко обикновени телефонни обаждания успя да открие ясновидката.

— Дигър? — Натали притискаше клетъчния телефон между рамото и ухото си, докато ровеше в чантата си за цигари. Беше на задната седалка в седан девил, облечена в лилав копринен костюм с панталон, и пътуваше на запад по магистрала 70. Шофьорът бе от групата на Чикионе във Феникс, мъж с каменно лице, изрусена коса и изкуствен загар. Караше като добре смазан ням робот, което ѝ доставяше огромно удоволствие. — Чу ли какво казах? — излая в телефона тя. — Дигър?

След кратко мълчание се разнесе напрегнат глас:

— Да, госпожо.

Натали сви устни. С такива хора, нищо чудно, че баща ѝ беше в затвора. Но тя щеше да се справи с този малък проблем. Натали Фортунато щеше да изсипе огън и жупел върху главите на скапанияците, които бяха прецакали баща ѝ. Щеше да възстанови деликатното равновесие.

— Искам да ни чакаш в град на име Гранд Лейк — каза тя, като извади цигара от сребърната си табакера и я запали. — Разбра ли?

— Гранд Лейк, да, ясно.

— Намира се на сто и петдесетина километра от Денвър. Би трябвало да стигнеш дотам за три часа.

— Ясно.

— Ще се срещнем в един малък бар, наречен „Пакардс“.

— Може ли да ви задам един въпрос?

— Давай, но бързо, Дигър.

— Ако смея да попитам, как успяхте да я откриете?

Замислена за онези телефонни разговори, Натали с наслада дръпна от цигарата и издиша дима.

Всъщност първото чудо направи нейната секретарка Джуди Дандридж.

Рано сутринта Натали чу приглушените стъпки на Джуди в съседния апартамент. Разговаряше с някого по телефона. Няколко минути по-късно тя се втурна в стаята ѝ и вдигна щорите, като дрънкаше нещо за игла в копа сено. Джуди се свързала с няколко фирми за автомобили под наем в различни туристически градове —

Аспън, Телюрид, Дъранго, Крестид Бът, Уинтър Парк — като се представяла за секретарка на частен детектив. В Естийз Парк улучила десетката. Служителят ѝ съобщил, че сутринта някаква жена искала да наеме кола без необходимия документ за самоличност и му вдигнала скандал, защото трябвало да отиде в Гранд Лейк.

Щом чу това, Натали скочи от леглото, облече си халат и целуна Джуди по устните. А след като си поръча кафе от румсървис, реши да се обади на няколко места, преди да се свърже с Дигър и компания. Щом ясновидката се бе опитала да наеме кола в Естийз Парк, за да стигне до Гранд Лейк, и други местни трябваше да са я видели. Натали отново позвъни във фирмата за автомобили под наем и попита коя е най-близката бензиностанция. Получи два адреса: „Кларкс Коноко“ на магистрала 34 и „Шеврън“ на Макгрегър авеню. Телефонира им и някакво хлапе ѝ каза, че току-що упътило жена с форд ескорт до „Пакардс“ в Гранд Лейк.

— Искаш да знаеш как съм я открила, така ли? — накрая рече Натали, загледана през тъмния прозорец на седана.

— Да, госпожо, любопитен съм.

Тя се усмихна.

— Просто и аз съм ясновидка. А сега си размърдай задника!

И затвори.

38. ЗЕЛЕНАТА КАТЕДРАЛА

На Шарлот ѝ трябваха петнадесетина минути, за да прекоси Естийз Парк.

Скрит в сива утринна мъгла, градът все още не се беше събудил. Магазинчетата и тротоарите бяха тихи като музеи. Всичко изглеждаше като сън, призрачна градска диорама, очакваща да се отворят вратите. Но когато Шарлот стигна до покрайнините, евтините туристически атракции се замениха с огромните зелени вълни на пустошта.

Тя вече бе свикнала с форда. Тапицерията беше пропита с миризмите на стареца, смесица от „Олд Спайс“, кафе, тютюн и освежители. Вентилаторът свистеше като чайник, който все не може да закипи. Под седалките подрънкваха изпуснати монети. Но двигателят работеше гладко и тихо. От кола, изминала двеста и петдесетина хиляди километра, не можеше да се иска повече.

Докато стискаше волана, Шарлот видя неканени образи от живота на стареца — върволица от жалки хотелски стаи, пенсиониран продавач, самотен вдовец, опитващ се да се пребори с алкохолизма. Усети, че я облива вълна от скръб. Тя прекъсна веригата. Трябваше да мисли за Пол. Трябваше да се съсредоточи.

Ненадейно в края на гората се появи тъмен силует.

Парковият участък „Фол Ривър“ — малко бунгало с няколко помещения — се намираше на най-северния вход на националния парк „Скалисти планини“. Когато Шарлот спря пред портала, щорите на прозорците бяха спуснати.

Тя свали прозореца.

— Хей, има ли някой?

Не получи отговор. Погледна си часовника и видя, че е девет без две минути. На вратата на участъка пишеше „Работно време — 08:00-18:00 ч.“, но като че ли вътре нямаше жива душа.

Тя натисна клаксона и нервно прехапа долната си устна. Пръстите под бинта пареха. По предното стъкло се стичаха дъждовни

капки. Шарлот вдигна ципа на якето си и включи вентилатора. През последните няколко часа дъждът се бе усилил и духаше леден вятър.

В по-високите части на планината може би валеше сняг.

Нещо в бунгалото се раздвижи и на прозореца се появи тъмна фигура. Щорите се вдигнаха и Шарлот видя млада снажна жена със сламеноруса коса, завързана на опашка.

Шарлот нервно се усмихна.

— Добро утро.

— Добро утро — поздрави я момичето, след като отвори прозореца. Дори в зелената си униформа не изглеждаше на повече от двадесет години. Нямаше грим. Държеше чаша кафе с емблемата на националния парк. — Какво обичате, госпожо?

— Трябва колкото може по-бързо да стигна в Гранд Лейк.

Момичето кимна.

— Ясно. Трябва да обърнете и да продължите по магистрала седем до Реймънд, после по шосе седемдесет и две покрай Сентръл Сити и накрая по четирийсета до Гранд Лейк. Ще ви отнеме пет-шест часа.

Стомахът на Шарлот се сви.

— Момчето в бензиностанцията на „Шеврън“ ми каза, че можело да се мине през парка. По Трейл Роуд, нещо такова.

— Трейл Ридж Роуд — поправи я момичето и отпи от кафето си.

— Минава по водораздела, прекрасна гледка. По него до Гранд Лейк е по-малко от два часа.

— Тъкмо това ми трябва.

Служителката тъжно поклати глава.

— Не, госпожо, не и днес. Повярвайте ми.

— Но момчето каза...

— Момчето щеше да е абсолютно право, ако пътят беше отворен. Днес обаче Трейл Ридж Роуд е затворен. Много съжалявам, госпожо.

Шарлот продължи да хапе устната си, загледана към дървения портал пред нея. В средата имаше малък метален знак „Стоп“. Полазиха я тръпки. Лесно можеше да настъпи педала и да разбие дървената врата, но после? Щяха да я хванат още преди да е стигнала до средата на пътя. А и така щеше да привлече вниманието към себе си.

— Добре, мила, благодаря за упътването — накрая каза тя.

— Съжалявам за неудобството — като духаше кафето си, отвърна момичето.

— Няма нищо — рече Шарлот и превключи на задна.

Отдалечи се от бунгалото и се насочи към шосето, ала когато стигна до стопа на изхода, забеляза тесен асфалтов път, който се виеше по недалечен хълм и свършваше при няколко маси за пикник и две скари. Шарлот импулсивно зави и потегли по него. Малко по-нататък спря и се отпусна назад. Не знаеше какво да прави.

Известно време по-късно — струваше ѝ се, че са минали часове, но всъщност навярно бяха само няколко минути — момичето излезе от бунгалото, облечено в дъждобран, с дървени табелки в ръце, и се скри зад сградата. Шарлот чу затръшване на автомобилна врата и погледна към другия край на пътя. Оттам започваше пътека, която продължаваше на запад покрай входа на парка и потъваше в гората. Беше достатъчно широка за форда. Без да се колебае, тя превключи на скорост и натисна газта.

Автомобилът потегли нагоре по склона. Шарлот затаи дъх. Очакваше момичето всеки момент да се появи и да я спре. Дъждът се усилваше и заглушаваше хрущенето на гумите по чакъла.

Накрая стигна до отсрещната страна на портала и даде малко повече газ. Струваше ѝ се, че влиза в мрачна зелена катедрала. Старите смърчове скриваха сивото небе, температурата рязко падна с няколко градуса. Шарлот включи фаровете. Сърцето ѝ биеше учестено. Тя вдигна очи към огледалото и видя бунгалото да се отдалечава зад нея.

После отново погледна към пътя...

... и се приготви да разбере защо наред лятото са затворили важна артерия като Трейл Ридж Роуд.

39. ЛЕД

Отне ѝ цял час, докато стигне до височина три хиляди метра. Стори ѝ се цяла вечност.

Шарлот стискаше волана толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Превръзката на дясната ѝ ръка се опъна като барабан. Автомобилът пълзеше нагоре в лапавицата едва с тридесет километра в час. В главата ѝ постоянно проблясваха инстинктивни екстрасензорни сигнали. Кой месец беше? Къде се намираше? На Антарктида? Исландия? Тя хвърли поглед към страничния прозорец и видя, че светът свършва само на метър и половина от шосето.

После започваше осемстотинметрова пропаст, потъваща в море от смърчове.

Добре дошла на покрива на света.

След безброй опасни завои все още беше далеч под линията на дърветата, на повече от петнадесет километра от средата на пътя. На височина две хиляди и седемстотин метра мина покрай два елена, на две хиляди и деветстотин метра видя язовец, а веригата на две хиляди деветстотин и петдесет метра я предупреди, че пътят наистина е затворен — верига, която тя без колебание скъса на две с очуканата броня на форда. Лапавицата и мъглата толкова се сгъстиха, че не виждаше нищо.

Шарлот не откъсваше очи от шосето, шестметрово бетонно платно, което изплуваше от небитието. Колата виеше на ниска предавка, двигателят се задъхваше от недостиг на кислород. Паренето в болната ѝ ръка се усили. Тя погледна през страничния прозорец и забеляза, че дърветата са изчезнали и на тяхно място растат само оскъдни храсти. От тук нататък започваше тундра, свят, толкова високо над морското равнище, че фотосинтезата се нарушаваше и можеха да оцелеят само отделни растителни видове. Тук горе беше друга планета. Слава богу, че не виждаше на повече от няколко метра разстояние.

Ако знаеше колко е нависоко, щеше да се подмокри.

Шарлот безуспешно се опита да настрои радиото. Кой знае защо, то винаги ѝ действаше успокоително. А сега тя повече от всякога се нуждаеше от успокоение. От нещо, което да я свърже с цивилизования свят. Затова продължаваше да върти копчетата, назад-напред, назад-напред...

... после вдигна поглед.

Обля я внезапна светлина и мъглата се разкъса като завеса.

Сърцето ѝ спря и тя смаяно зяпна невероятната гледка, разкрила се пред малкия ѝ автомобил — толкова много пространство, толкова огромно, толкова безкрайно сред вълните сребриста светлина. В този момент осъзна, че се е издигнала над облаците, съвсем близо до Господ. В далечината се извисяваха гигантски върхове, чиито назъбени от глетчери склонове имаха цвят на замръзнал живак. Намираше се на три хиляди и шестстотин метра. И Шарлот направи точно това, което инстинктивно би направил всеки човек от края на двадесети век...

Удари спирачки.

Фордът се плъзна по заледения път. Шарлот усети, че сфинктерът ѝ се свива. Жилите ѝ се опънаха като стоманени кабели. Тя се вцепени, дори не успя да извика. Можеше само да гледа с разширени очи как колата се плъзга странично към ръба на скалата.

После полетя надолу.

40. ВОЙ

Човешкият ум може да се затваря в себе си като костенурка в корубата си. Независимо дали се дължи на неврохимична еволюция, на наследствена памет, останала ни от влечугите, или просто на инстинкт за самосъхранение, това обикновено се случва в момент на внезапен стрес и често е като скрита броня, ненадейно обгръщаща човешката душа — като бронирани щори на прозорци на военна база.

Шарлот се криеше в тази крепост, докато фордът се плъзгаше надолу по скалата. Светът се наклони на оста си и тя можеше само с всички сили да се държи за волана. Колата бясно се разтърси и Шарлот нададе вик, но от гърлото ѝ не се изтръгна нито звук.

Задната броня се удари в скалата.

Шарлот се залепи за седалката и пое удара с рамо и ръка. За миг пред очите ѝ избухнаха фойерверки. Последва тишина, абсолютна мъртвешка тишина. Разтреперана, тя се сви на кълбо и неволно скри лицето си в шепи. Силният страничен вятър клатеше автомобила и постепенно разкъсваше мъглата.

След около минута тя успя да се понадигне и се огледа наоколо.

Макар и наклонен под седемдесет-осемдесет градуса, склонът бе висок само около пет метра. След като се беше плъзнал по него, фордът бе паднал до пътя, идващ от отсрещната посока. Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае, че е имала невероятен късмет. Ако беше завъртяла волана на другата страна, колата можеше да поднесе към бездънната пропаст. Шарлот потръпна. Тялото я болеше, виеше ѝ се свят от прилива на адреналин.

Вятърът навън диво виеше.

— Какво направих!

Викът ѝ бе дрезгав от вълнение. Тя се обърна и удари с бинтования си юмрук по прозореца.

— Какво направих! Какво направих! Какво направих! — Шарлот продължаваше да блъска стъклото, докато накрая по него плъзнаха тънки като паяжина пукнатини. Задъхана, тя се отпусна назад и

притисна към себе си болната си ръка. В марлята разцъфваха тъмни петна и Шарлот няколко пъти сви пръсти.

Болката ѝ помогна да дойде на себе си. Тя се наведе надолу, изключи лоста от скорост и завъртя ключа. Двигателят нададе висок вой в редкия въздух. После запали и Шарлот го остави да поработи известно време.

Вятърът отново зарева и разтърси форда, но тя не забеляза. Кипеше от гняв. Вече нищо нямаше да я спре: нито планински бури, нито ураганни ветрове, нито тесни завои, изскачащи от нищото като призрци.

Нито дори първичният ужас, обливащ я като гореща вълна.

Шарлот превключи на скорост и потегли.

Към бурите на западния хоризонт...

... непредсказуеми, също като собственото ѝ бъдеще.

ЧАСТ IV

КУРШУМЪТ

„Подложени на насилие, ние забравяте кои сме...“

Мери Маккарти^[1],
„Напротив“

41.

ПИЛЕ В ЛИСИЧА ДУПКА

Шерифското управление в Гранд Лейк не беше точно Форт Апачи. Помещаваше се в порутена пристройка на стара сива дъсчена сграда зад пощата, в която някога бяха складирали писмата с грешни адреси. Вътрешната обстановка бе още по-скромна. Една-единствена стая с гол дъсчен под, евтини шперплатови паравани, три очукани метални бюра до стените и олющен дървен плот пред вратата. В единия ъгъл имаше автомат за закуски, който не работеше от години, на един от первазите беше поставена саксия с пращен фикус, над кафемашината висеше избелял портрет на губернатор Рой Роумър. До тоалетната в дъното имаше и шкаф за оръжие. Не го бяха отваряли от встъпването в длъжност на Буш.

Пеги Дърмайър стоеше до плота и подреждаше жалби, като прибираще приключените случаи в зелени папки, а откритите — в червени. Висока мършава млада жена с модерна прическа, която приличаше на изкривено суфле от сирене, и розов блузон, тя беше Шийна, царицата на джунглата, защото знаеше всичко за окръг Гранд и неговите жители. Но в момента ставаше нещо, което просто не можеше да проумее.

Рано сутринта се бе обадила оная госпожа от Бринкс — онази от автобуса — и беше казала, че в Гранд Лейк щяло да се случи нещо лошо.

— Според теб какво искаше да каже? — без да откъсва очи от папките невинно попита Пеги и направи балон с дъвката си.

— Кой знае? — отвърна шерифът, който стоеше облегнат на вратата на тоалетната, дъвчеше клечка за зъби и наблюдаваше заместника си, който бе приклеknал до шкафа за оръжие.

Облечен в кафява униформа, шериф Джей Флин бе едър мъж с дебели очила и оредяваща, сресана назад руса коса. Когато говореше, приличаше на петела от едно анимационно филмче, но обикновено казваше адски умни неща. Някога шериф Флин бил опасен тексаски рейнджър, но зрението му отслабнало и пилешките пържоли на жена

му превърнали мускулите му в желе. Сега беше просто стар мърморко, който отбиваше дните до пенсия в това малко затънтено управление. Само че след онзи телефонен разговор сутринта бе нервен като пиле в лисича дупка.

— Какво кроите вие двамата? — попита Пеги, като се обърна и ги погледна.

Заместник-шериф Клод Темпълтън се мъчеше да отключи шкафа за оръжие. Той беше хърбав дребосък с късо подстригана коса и татуировка на лявата предмишница, на която пишеше „Semper fi“^[2], макар никога да не бе служил в армията. Въпреки това Пеги го харесваше. Темпълтън винаги се държеше като истински джентълмен и боготвореше земята, по която стъпваше шериф Флин.

— Просто трябва да сме готови, Пеги — измърмори заместник-шерифът и най-после успя да отвори шкафа.

— За какво са ви тези неща, момчета?

— Не ни тормози, Пеги — без да изплюва клечката за зъби, рече шерифът.

Тя замислено задъвка дъвката си.

— Ще се изпотрепете с тия пушки.

Флин не ѝ обърна внимание.

— Какво имаме, Клод?

Заместникът извади една от пушките.

— Чакай да видя, прилича на „Мосбърг“ с пистолетна дръжка. — Той остави оръжието на пода.

— Има ли пълнители?

— Да, два по осем патрона... — Темпълтън постави до пушката два черни метални пълнителя, — ... и още една пушка, прилича на италианска „МАГ“ дванайсет. — Тя беше по-малка, с дървен приклад и по-широко дуло.

— Ами патрони? — Шерифът продължаваше нервно да чопли зъбите си.

— Има предостатъчно.

Заместникът извади няколко кутии боеприпаси и ги нареди до пушките.

Пеги не можеше да повярва на очите си: две остарели момчета си играеха на войници. Тя се приближи до тях и погледна малкия арсенал на пода. Оръжието и мунициите изглеждаха абсурдно в

мръсния тесен офис. Пеги постави ръце на хълбоците и бясно задъвка дъвката си.

— Жалко за нещастния глупак, който се опита да превиши позволената скорост в този окръг — накрая каза тя.

Последва мълчание.

Пеги вдигна очи и видя, че нито един от двамата шерифи не се усмихва.

Милнър Пас беше огромен ледников проход, осеян с древни скали и оскъдна растителност.

Шарлот бавно мина през него и с тридесетина километра в час започна да се спуска по заледения западен склон на планина Джакстроу. Облаците отново обгърнаха колата. От напрежение я болеше цялото тяло.

Пътуването взимаше своето.

Когато стигна до Фарвю Кърв, вече се здрачаваше и лапавицата премина в силен планински дъжд. Той се стичаше през клоните на тъмните стари борове, оглушително тропаше по тънкия покрив на форда и скриваше всичко наоколо. През вентилатора се процеждаше мирис на гора, студени камъни, гнилоч и животински изпражнения. Всичко това допълнително опъваше нервите ѝ и изпълваше мозъка ѝ с гневно жужене на стършели.

След няколко километра лъкатушене пътят започна да се разширява.

Може би се дължеше на промяната на терена, на гъстата гора, на зачестилите пътни знаци или на по-малката височина — но през последния един километър ушите на Шарлот постоянно пукаха. А може да беше свързано с екстрасензорната близост на семейство Латъмор. Докато се спускаше по виещия се път, дишането ѝ се учести, сърцето ѝ се разтуптя по-силно. Няколко минути по-късно от дясната страна се появи надпис: „Туристически център «Кауничи», участък Гранд Лейк — 400 м“.

Шарлот болезнено прехапа устната си. Това беше. Тя още по-силно стисна волана и бинтованите ѝ пръсти започнаха да парят. Ами ако Латъмор вече бе заминал? Ами ако вече беше мъртъв? Гърлото ѝ бе пресъхнало и едва можеше да преглъща. Не очакваше тази част от

пътуването да е толкова трудна, толкова страшна. Но все още можеха да се объркат много неща. Имаше чувството, че влиза в капан, и се чудеше дали хората на Фортунато я причакват някъде.

От пелената на дъжда пред нея се появи парков участък, малко бунгало от борови дънери, построено между входното и изходното платно. Порталът беше затворен. Без дори да погледне към бунгалото, Шарлот се насочи към изхода.

После спря на калната пресечка.

Облиза напуканите си устни и с разтуптяно сърце впери очи на запад. На около половин километър надолу се виждаше туристическо градче, сгушено сред дърветата до езеро с форма на полумесец. И още преди да си поеме дъх, Шарлот усети пронизваща болка в челото...

(... отекна силен пистолетен изстрел, по снега плисна тъмна струя кръв...)

... и стисна очи, за да прогони неканените усещания.

Превключи на скорост и потегли към градчето, известно като Гранд Лейк.

[1] Мери Терез Маккарти (1912–1989) — американска писателка. — Б.пр. ↑

[2] *Semper fidelis* — винаги верен (лат.). Девиз на американската морска пехота. — Б.пр. ↑

42.

ВИЕТНАМСКАТА СВЕТЛИНА

Джуниър Патрик беше обгърнат в мъгла от болка, яркожълти пламъци забулваха очите му. Долните му крайници бяха парализирани, по гръбнака му сякаш течеше електрически ток. Караваната бе като кораб в бурно море, двигателят ѝ виеше по тесните планински пътища, клатенето заплашваше да преобърне масата за масаж. Ала Джуниър се бореше с копнежа да се предаде, да угасне като пламъче на свещ. Имаше две възможности: да умре или да изпълни най-големия фокус с изчезване след Худини.

Усещаше зад себе си Лошия човек с Пръчката... но някак далечно, защото си спомняше нещо отпреди много години.

... в долината зад Хълм 56, гористо възвишение край безименен приток на река Меконг. Здрачава се. Светлината е различна от всяко друго кътче на света, това е вьетнамската светлина, онова зеленикавожълто сияние, и ти отново си залегнал. Този път си сам. Само ти, бурените и стоножките. И твоят „Уинчестър“, модел 70. И болката. Не забравяй болката. Болката живее в ставите и гърдите ти...

... и в този момент караваната се раздрусва в поредица от дупки, и Джуниър потръпна, опита се да не вдига клепащи, да остави спомените от армията пак да го отнесат...

... и ти не обръщаш внимание на болката, просто не ѝ обръщаш внимание. Всъщност дори не я усещаш, защото си снайперист, а снайперистът е майстор на абстрахирането. От страх, емоции, болка. Контролираш жизнените си функции. Забавяш дишането, пулса, метаболизма си. Сливаш се с пейзажа. Докато накрая оставаш само ти и...

... Лошият човек с Пръчката говореше нещо с тихия си глас.

Джуниър бавно се унасяше. Джуниър потъваше в огромния зелен мрак на спомените си. Всичко останало бе плод на въображението му.

Спомен от нещо, което не се е случило.

Малка поправка на историята...

... на онова място, в онази абсолютна неподвижност, в която откриваш опиумното съвършенство на действията си. Тялото ти е замръзнало, по челото ти пълзи голям блатен бръмбар и ти дори няма нужда да го махаш оттам. Просто съзнаваш присъствието му и не му обръщаш внимание, както не обръщаш внимание на нищо друго наоколо...

... освен на едно...

... единствено последно чувство преди нощта завинаги да те погълне...

... успяваш да бръкнеш в джоба на камуфлажната си куртка и да извадиш малък предмет. Колкото пощенска марка. Орфан и влажен от безкрайното стискане в ръката ти. Малка снимка от анонимен колежански годишник. Момиче с ангелско лице, обрамчено в буйни гарвановочерни къдрици. Поразително сини очи. Любимата ти. Единствената причина да се върнеш в Света.

Шарлот.

Тя ти се усмихва. Присъствието ѝ се влива в теб. Дава ти надежда. За последен път поглеждаш снимката, после я стискаш в юмрук. Това е единственото, което те свързва с бъдещето ти.

Стискаш я силно.

Никога не я забравяй.

Дългата, тъмна нощ те обгръща.

Шарлот внезапно потръпна и се облегна на ръба на бара. В главата ѝ отново запрацяха сигнали, шум, безформени чувства. Сякаш беше котка и всеки момент щеше да извие гръб.

— Добре ли сте, госпожо? — попита я мъжът, слязъл от реклама на „Марлборо“, и протегна ръка, за да я задържи.

— Нищо ми няма, добре съм — добре съм — задъхано отвърна Шарлот.

Стоеше в сумрачния „Пакардс Бар“. Миришеше на цигарен дим, бира, прегоряла мазнина и почистващи препарати. Проливният дъжд барабанеше по покрива и почти заглушаваше металическия звук на кънтри музиката от джубокса. Беше сравнително пусто за обедно време през уикенд, навярно заради времето. Вляво от нея на бара се наливаха с бира двама фермери, в сепаретата край тъмния прозорец

седяха неколцина летовници и местни. През последните пет минути Шарлот се опитваше да убеди мъжа от рекламата на „Марлборо“, че не е луда, че има основателна причина да търси семейство Стафорд. Ала чувствата ѝ постепенно започваха да се проявяват на повърхността като онези пращящи гласове в главата ѝ. Нервните ѝ тикове още повече усилваха подозренията на господин Марлборо.

— Вижте, госпожице...

— Смит — напрегнато каза тя и се опита да се усмихне.

— Да, госпожице Смит... въпросът е, че нямам навика да обяснявам на непознати къде живеят клиентите ми. — Той извади от джоба на елека си смачкан пакет „Лъки“. — Знаете как е.

Шарлот дълбоко си пое дъх.

— Разбирам ви, напълно ви разбирам, и смятам, че постъпвате абсолютно правилно, но ситуацията е... извънредна.

Господин Марлборо запали последната си цигара, силно дръпна и се озърна. Загорялото му лице се набръчка в усмивка. Липсваше му единият горен кучешки зъб.

— Какво значи „извънредна“?

— Много е важно.

— Колко?

— Това е семеен въпрос — след като помисли малко, отвърна Шарлот. Бе готова да го излъже, само да получи информация от този отвратителен грубиян. — Много е лично — прибави тя.

Той пак се усмихна.

— Колко лично?

В гърдите ѝ се надигна гняв, пращането в главата ѝ се усили. За бога, какво ставаше тук? Нима този селянин я сваляше? Кънтри музиката дуднеше някъде надалеч. Лий Гринуд пееше нещо, което едва се чуваше в дъжда и гръмотевиците навън. Шарлот си погледна часовника: 12:30 ч. Вече. Времето ѝ се изплъзваше, тя усещаше надвисналата катастрофа също толкова ясно, колкото биенето на сърцето си.

Тя погледна мъжа и най-после осъзна каква е целта му.

— Нямам пари — внезапно каза Шарлот.

— Моля?

— Имам само кредитна карта.

— Моите поздравления.

— С удоволствие ще ви я дам, можете да се обадите в банката и...

— Не ви искам парите — прекъсна я той и изтръска цигарата си на пода.

Шарлот впи поглед в него.

— Ще ми кажете ли къде живее семейство Стафорд?

— Нещо не ми допада отношението ви.

— Нима? — Тя започна да свива и отпуска изгорените си пръсти.

— Да... всъщност, струва ми се, че е най-добре да си завъртите това ваше сладко дупе и да се разкарате оттук — без да престава да се хили, каза мъжът.

Шарлот продължи да го гледа втренчено, после се обърна и излезе.

Плисъкът на дъжда и леденият вятър сякаш я зашлевиха през лицето. Очертаваше се да завали сняг. Всичко наоколо изглеждаше сиво и грозно.

Тя изтича до форда, влезе вътре и затръшна вратата. Избърса мокрото си лице и погледна бинтованата си ръка. Цялата трепереше. Сви юмруци и дълбоко задиша, но не успя да се успокои. Страхът и гневът се бяха слели в адреналинов коктейл. В устата ѝ горчеше.

Вниманието ѝ привлече нещо в отсрещния край на паркинга.

Нечие лице, долепено до прозорчето на вратата на „Пакардс“. Малко по-възрастна от нея жена, увита с шал и захапала цигара. Навярно местна, една от онези, които бяха седели в сепаретата. Отначало на Шарлот ѝ се стори, че непознатата просто зяпа дъжда, но колкото повече я наблюдаваше, толкова по-очевидно ставаше, че гледа нея.

Внезапно вратата се отвори и жената тичешком се насочи към форда.

Шарлот се пресегна и отвори предната дясна врата.

Непознатата се качи в колата.

— Търсиш Стафордови, нали? — без да извади цигарата от устата си, попита тя. Носеше сива домашна рокля и ако се съдеше по бръчките на лицето ѝ, животът ѝ не бе лек.

— Да — с разтуптяно сърце потвърди Шарлот.

— Трябваше да ти го кажа още вътре. — Тя протегна изкривената си от артрит ръка. — Казвам се Лорен Ериксън.

— Шарлот... Смит. — Шарлот стисна дланта ѝ.

— Внукът ми играе бейзбол с момчето на Стафордови.

— Наистина ли?

— Да. Симпатично хлапе. Видях го само преди два дни. На училищната площадка. Играеше бейзбол с другите деца. Казва се Дарил.

— Дарил. Чудесно. — Шарлот нервно търкаше бинтованата си ръка. — Можете ли да ми кажете къде живее?

— Предполагам. С внука ми Рони са първи приятели. Само че...

— Да? — Шарлот мъчително преглътна. — Някакъв проблем ли има?

— Ами, виж, въпросът е, че не исках да казвам нищо пред Харли. — Жената посочи с палец към кръчмата. Навярно имаше предвид мъжа от рекламата на „Марлборо“. — Просто бащата на Дарил — не си спомням името му — изглежда нещо притеснен. И си мислех, че си социална работничка или нещо подобно. Нали разбираш. Че проверяваш дали не тормози децата. Нещо такова, нали?

Шарлот я погледна и кимна.

— Нещо такова, да.

Лорен Ериксън въздъхна.

— Точно от това се боях.

— Можете ли да ми кажете къде живеят?

— Разбира се, мила. — И тя започна да я упътва.

43.

ЧЕРВЕНА БОЯ

Още не беше доволен, не — оставаха трите трикрили прозореца в задната част на къщата. Стената гледаше на запад и привечер през стъклата се процеждаше прекрасна планинска светлина, но сега това щеше да е слабото място на отбраната. Нападателят можеха да се крият в гората и да наблюдават какво става вътре през тези три ужасни прозореца.

Пол грабна наръч кедрови дъски и се втурна през кухнята към кабинета.

Носеше дънки, работни обувки и подгизнала от пот фланелена риза. В джобовете на дърводелската му престилка имаше пирони, чук, 38-калибров пистолет с къса цев и кутия патрони с кухи върхове. Не се бе бръснал от три дни и излъчваше онази тежка миризма на страх, типична за алкохолиците, които се опитват да се откажат от пиенето. В известен смисъл той също се опитваше да се откаже от нещо. От лъжите, от криенето, от вечното избягване на истината. Тези дни вече бяха останали в миналото.

Пол постави една от дъските на първия прозорец и започна да я кове. После втория, третия и след минути задните прозорци бяха изцяло покрити. Съвсем тесни пролуки позволяваха да се гледа навън. Той се наведе и се втренчи към задния двор.

Къщата се намираше сред три акра гора на около километър и половина западно от Гранд Лейк. Най-близките съседи живеяха на петстотин метра на юг — автомонтьор и жена му — а останалите местни бяха на изток от татък шосето. Гледката от предния прозорец беше невероятна — една от причините, поради които бе избрал това място. Единственият път се виеше край потока на хълма.

Но задният двор беше съвсем друго нещо. Обрасъл с възлести брези, борове и смърч, той се намираше точно до националния парк „Арапахо“, близо триста и двадесет километра пустош, навярно най-дивият район на континента. От тази гора можеше да изпълзи абсолютно всичко и да стигне до задната врата преди Пол да успее да

мигне. Но в момента той не се страхуваше от мечки и койоти. Страхуваше се от вида homo erectus mafioso и тъкмо затова се взираше през пролуките между дъските.

Дъждът бе поотслабнал, но ставаше все по-студено и от земята се вдигаха призрачни валма пара. Пол присви очи към гората. Сенките му отговориха с още сенки. Вятърът разлюляваше върхарите и виеше на пристъпи...

Откъм предния двор внезапно се разнесе далечен неясен шум.

Пол се напегна. Още не беше готов, по дяволите! Не бе готов. Устата му пресъхна и той с трепереща ръка извади пистолета и го провери, като мислено си повтаряше уроците на маршал Винсът. Отново чу шума и от стомаха му се надигнаха киселини. Не си го въобразяваше. Шумът беше истински и се приближаваше.

Автомобилни гуми, хрущящи по чакъл.

Насочил пистолета към тавана, той се върна в кухнята и погледна през рамо към закованата с кедрови дъски задна врата, после към прозореца до мивката. Изведнъж му се пригади и се зачуди дали му стиска да направи онова, което трябва. Слава богу, беше успял да убеди Санди да замине с децата. През цялата сутрин му се бе обаждала по телефона, молеше го да тръгне, да се свърже с маршалите, но той отказваше. Накрая дори остави слушалката отворена. Онова, което видя предишната вечер, беше насочено единствено към него. Предзнаменование, може би поличба за смърт — но ако го очакваше кървава развръзка, щеше да загине само той.

И нямаше да се предаде без борба.

Пол погледна към кухненския плот, върху който бяха подредени няколко заредени пълнителя. До тях бе зловещо черният „Хеклер & Кох“ MP5. Той остави пистолета, взе автомата и отиде в дневната. На дивана под предните прозорци лежаха двете мини узи.

От предния двор се разнесе затръшване на автомобилна врата.

Пол се приближи до прозореца и надзърна през процепа между дъските. Отначало не забеляза хора, само очукан форд ескорт, паркиран на отбивката. После видя шофьора. Мъглата скриваше лицето му. Сърцето на Пол се разтуптя. Изпълни го непреодолимо желание да открие огън, да обсипе гадното копеле с деветмилиметрови куршуми и после да задава въпросите. Той пхна късата цев на автомата между дъските и се прицели. Човекът се приближи...

Жена?

Пол натисна спусъка.

Оръжието излая, заподскача в ръцете му и от дулото му засвяткаха искри. Непознатата се хвърли зад колата. Той приклепна под прозореца. Тишината се стовари отгоре му като разтърсваща експлозия. Ушите му пищяха, потните му длани трепереха и не можеше да помръдне.

— Не съм въоръжена! Моля те, не стреляй!

Пол едва успя да чуе думите, но нещо дълбоко в него регистрира противоречие. Гласът бе предрезгавял от вълнение и страх. За бога, от какво можеше да се бои един наемен убиец?

— Не съм дошла да ти причиня зло, Пол!

Приклепнал в смълчаната къща, той потръпна от болката в коленете и гърдите си. Що за наемен убиец беше това — да го нарича „Пол“? Сърцето му биеше толкова силно, че сякаш щеше да се пръсне. Пол спусна предпазителя на автомата, смени пълнителя и отново вдигна предпазителя, после пъкна дулото през дъските и постави показалец на спусъка.

— Повярвай ми, дойдох да ти помогна! — с треперещ глас извика жената.

— Кой казва, че имам нужда от помощ?!

— Стига, Пол, ти си в опасност. Затова съм тук.

— Не знам за какво говориш! Знам само, че това е моята земя и ти си влязла тук без разрешение. Повиках ченгетата!

— Изслушай ме, Пол...

— Не! — внезапно изкрещя той. Всички отдавна сдържани чувства най-после избликнаха на повърхността. — Повече няма да бягам! Всичко ще свърши днес!

Пол се задъхна и в гърлото му заседна буца. Беше като животно в клетка, като маймуна, заслепена от светлината на лабораторна лампа. Като малък веднъж му се бе случило същото. Беше откраднал шишенце с боя от един магазин и собственикът се обади на баща му. Малкият Пол избяга през задната врата и се скри в къщичката си на дървото. Ала баща му го откри.

Отвън се чуваше само воят на вятъра.

Той стисна клепачи. Вече не искаше да стреля. Вече не искаше да се съпротивлява. Но бе в капан. В капан. И пред очите му постоянно се

появяваше онова шишенце с червена боя. Споменът пулсираше в ума му с флуоресцентна светлина, сякаш боята беше някакво космическо изпитание.

Божие послание.

— Пол? — отново се разнесе призрачният глас. — Чуваш ли ме?

— Млъкни или ще те застрелям!

— Изслушай ме, Пол! Аз работя с полицията! Аз съм ясновидка! Разбираш ли ме? Занимавам се със случаи на изчезнали хора!

Той погледна през прозореца и изведнъж всичко му се стори абсолютно нереално. Безредно закованите дъски, петното от гроздов сок на облегалката на дивана. Като че ли беше попаднал в кошмар. „Ясновидка“ ли каза тази жена? Абсурд. Това бе смешно.

— Така те открих, Пол! С измама ме накараха да те откроя. Знам, че е трудно да повярваш, но само ако...

— Млъкни!

— ... ми позволиш, ще ти го докажа!

— Всеки момент ще пристигнат ченгетата!!!

Последва ново мълчание, което сякаш стисна мозъка му в менгеме.

— Пол, виждам нещо червено! Чуваш ли ме? Виждам нещо червено! Металическо... Не, чакай! — Сърцето му щеше да се изтръгне от гърдите му. После жената отново извика: — Шишенце червена боя! Нали така?! Шишенце боя от детството ти?!

Нещо в него потръпна. Очните му орбити като че ли станаха прекалено тесни за очите му. Кожата му настръхна. Откъде можеше да знае тази жена какво си мисли той? Невъзможно. Това беше някакъв номер.

Пол се задъха. Можеше само да зяпа глупавата емблема на закования на прозореца шперплат: мече панда.

— Виждам надпис! „Ашланд“?! „Ашланд Мил“!

Той се вцепени. Не бе в състояние да откъсне очи от тази глупава емблема и от отпечатаните под нея думи: „Ашланд Милс Инкорпорейтид“.

Пол пусна автомата на пода.

44.

КРИВО ОГЛЕДАЛО

В главата на Шарлот бушуваха буря от образи и звуци.

Приклепнала зад форда и мокра до костите, тя усещаше приближаващата се опасност като черна сянка, спускаща се от небето. Искаше ѝ се да побегне, искаше ѝ се да вика за помощ, ала не можеше да помръдне.

В едната си ръка все още стискаше монетата, с другата се подпираше на чакъла и поглъщаше остатъчна електрическа енергия. Отказваше да се предаде. Колкото и да стреляше срещу нея той, колкото и ужасена да беше, нямаше да се примири и да открие поредния мъртвец.

Щеше да спаси този човек.

— Пол! — извика тя. — Чу ли ме? Пол?! Вече вярваш ли ми?! — Никакъв отговор. — Пол! Моля те!

Само вятърът виеше сред върхарите на старите борове.

Шарлот стисна клепачи...

(... надничам между дъските, с които е закован прозорецът...)

... и ахна...

(... виждам фигурата, приклепнала зад колата на отбивката...)

... олюля се и едва не падна по гръб на чакъла.

Тя се облегна на хлъзгавата броня на форда. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Шарлот ужасено преглътна. Вятърът я брулеше и развяваше якето ѝ. Цялата трепереше. Никога досега не се бе виждала през чужди очи. Това беше най-странното усещане през живота ѝ. Все едно да бръкнеш с мокър пръст в електрически контакт. Видя собствения си образ, филтриран през смущенията на чуждите възприятия. Усети страх, подозрение, недоверие, гняв.

Сякаш се виждаше в криво огледало.

— Пол! — извика тя. — Не съм тук, за да те убия! Помисли! Щях ли да паркирам пред къщата?! Хайде! Кой според теб ти праща тези сигнали? Позволи ми да ти помогна!

Последва мъчителна тишина. Шарлот потръпна от пронизителна болка зад очите. Едва издържаше в тази поза, но не смееше да се покаже пред прозорците. Не знаеше дали е успяла да го убеди.

Отвътре се разнесе напрегнат глас:

— Коя си ти?

Шарлот избърса лицето си и дълбоко си пое дъх.

— Аз съм Шарлот Викърс!

— Защо си тук?

— За да ти помогна!

— Защо?!

Тя облиза устни.

— Защото мисля, че помогнах на Фабионе да те открият!

— Ти си луда!

— Не, Пол, не съм луда! Може би малко наивна, но не съм луда!

— Полицията наистина идва!

— Глупости, Пол! Знаеш го.

Отново мълчание.

Някъде зад Шарлот, навярно на около километър и половина, се разнесе шум.

Тя погледна през рамо. В далечината се виждаше шосето, което се спускаше по планинския склон към скалистата долина, известна на геолозите като „алувиална низина“. По иначе абсолютно пустия път, сякаш излязъл от някой кошмар, се приближаваше бежов шевролет каравана.

Шарлот се обърна към къщата. Пулсът ѝ се ускори, в главата ѝ запраща електричество. С тази каравана не пътуваше семейство, заминаващо на почивка.

— Изслушай ме, Пол! — извика тя. — Те идват!

— Кой?

— Хората на Фабионе! Идват по шосето!

— Вдигни си ръцете така, че да ги виждам! — Гласът на Латъмор прозвуча по-уверено. Добър признак.

Шарлот преглътна и се изправи с вдигнати ръце.

— Нямаме време, Пол. Трябва да се махнем от тук!

— Обърни се.

Тя се подчини и му показа, че не е въоръжена.

— Добре, почакай там за малко! — Мъжът в къщата се отдалечи от закования прозорец и изчезна. След няколко секунди предната врата бавно се отвори и Пол Латъмор застана на прага. — Влизай бързо!

Шарлот хвърли поглед през рамо и видя караваната на по-малко от половин километър. Гумите ѝ свистяха на завоите. Щеше да е тук след броени минути.

Тя взе раницата си и се затича към къщата. Пол я чакаше.

— Пусни раницата! — извика той и насочи автомата към нея.

Шарлот се закова на място, пусна раницата и вдигна ръце.

— Чуй ме, Пол, те идват. Раницата ми трябва. Да, вътре има оръжие. Ще го използвам срещу тях. Не срещу теб. Срещу тях.

Пол я погледна.

После вдигна раницата ѝ, пусна Шарлот вътре и затвори вратата.

45. ТЪМНО СТЪКЛО

Задъхана, тя се огледа.

Къщата изглеждаше точно такава, каквато я бе виждала в мислите си, чак до изтърканите завеси на предните прозорци, големия продънен диван до източната стена, дантелените покривки на малките масички, дори снимките на децата над кушетката — повечето нови, набързо направени моментални фотографии от пикници и училищни състезания. Несполучливи опити за възстановяване на разбитото минало на семейството. Миришеше на изгорели филийки, мухъл и горещ метал, навярно от стрелбата. Шарлот видя пълнителите и оръжията на дивана. Вниманието ѝ привлече шперплатът на прозореца с емблемата на малката панда и курсивния надпис „Ашланд Милс Инкорпорейтид“.

По гърба я полазиха тръпки.

Тя се обърна и погледна Пол. Лицето му бе зачервено и потно. Изглеждаше много по-дребен, отколкото си го беше представяла. Дребен, със светла луничава кожа, по дънки и фланелена риза, като бързо пораснало дете, дете, което се бореше за живота си.

— Откъде знаеш, че са те? — попита той и зареди автомата си.

— Вече ти казах, аз съм ясновидка. — Шарлот пак се огледа наоколо. — Макар че има много неща, които не зная. Къде са жена ти и децата ти?

— Няма ги. Вече са в безопасност.

— Заради...

Той кимна.

— Мислех, че се побърквам. Онези твои „послания“ ме влудяваха.

Шарлот хвърли поглед през рамо.

— Има ли друг път, по който можем да се измъкнем?

— Не съм сигурен, че това е най-добрата възможност.

— Защо?

— Теренът е много опасен.

— Също и онези хора, повярвай ми.

— Може би имаме по-голям шанс да ги отблъснем с оръжие.

— Обади ли се в полицията?

Пол поклати глава.

— Не, не, нямам им вяра. Не мога да рискувам да проваля прикритието си. Това е едно от първите неща, на които ме научиха.

— Можеш ли да се обадиш на някого от Програмата? Някой, на когото имаш доверие?

Той я погледна, облиза устни и дълбоко си пое дъх.

— Реших да се справя с проблема сам.

Шарлот кимна. Отлично го разбираше. Тя застана на колене до раницата, която Пол беше оставил до прозореца, и свали ципа. Извади ругера и зареди един от пълнителите с бинтованата си ръка. После вдигна очи към него.

— Вече не си сам.

Пол я погледна за миг и безмълвно кимна.

Вече си имаха пълно доверие.

Двамата застанаха до предния прозорец, Пол с автомата си, Шарлот със своя полуавтоматичен пистолет, и се вгледаха в ледената сива мъгла. Тя посочи на север.

— Виждаш ли бежовата каравана, която се изкачва по хълма?

— Да.

— Те са.

Пол кимна и отново облиза устни.

— Не се обиждай, Шарлот, но малко си закъсняла. Разбираш го, нали?

— Направих всичко възможно да дойда по-рано. Повярвай ми, Пол.

Планинският път едва се виждаше сред дърветата. Караваната бързо се приближаваше. Очевидно мафиотите не се опитваха да се крият. Шарлот се зачуди какво ще направят, когато видят нейния форд. Дали щяха да си помислят, че е на Латъморови? Внезапно я изпълни паника. Ами ако грешеше и хората в онази каравана не бяха гангстери?

— Ще открием огън веднага щом се приближат — каза Пол.

Тя замислено прехапа устната си.

— Трябва да сме убедени, че са те.

— Не очаквам никой друг, а ти?

— Не може просто ей така да стреляме.

— Ще се целим в гумите им.

— Защо?

Пол сви рамене.

— За да им покажем, че намеренията ни са сериозни... Не знам.

— Ами ако изстреляме няколко предупредителни изстрела във въздуха?

— И после?

— Не зная. Не зная, наистина не съм мислила за това.

— Е, най-добре да помислиш.

— Полицията все някога ще дойде, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Някой трябва да е чул стрелбата и да се е обадил на шерифа.

Пол отново сви рамене.

— Тук сме на края на света, Шарлот. Когато пристигнат ченгетата, всичко отдавна ще е свършило.

Тя кимна и погледна пистолета в потната си бинтована длан. Цялата му остатъчна енергия се бе изчерпала и Шарлот усещаше само студения метал. Обикновен инструмент. Шумен и опасен, както би се изразил Джуниър, но нищо повече. Чудеше се дали ще има куража да го използва.

Караваната вече беше на по-малко от сто метра и завиваше край малките крайпътни рефлектори, които обозначаваха отбивката на Стафордови. От ауспуха излизаха облачета черен дим — височината навярно бе изтощила двигателя — и големите чистачки хипнотично се движеха наляво и надясно. Предното стъкло беше прекалено тъмно, за да се вижда нещо в кабината.

— Чакай малко — вперил очи в колата, напрегнато каза Пол.

— Какво? Какво има?

— Погледни...

— Какво?

— Те не намаляват скоростта... гледай!

Караваната подмина отбивката и изчезна зад завоя на юг. Възцари се пълна тишина, сякаш спря дори времето. Шарлот не можеше да откъсне очи от гората. Наистина ли бе сгрешила?

— Не мога да повярвам — като човек, току-що събуден от сън, рече Пол.

— Не бяха те — промълви тя.

— Проклет да съм.

Двамата почти едновременно отпуснаха оръжията си и се отдръпнаха от закования прозорец.

— Не разбирам — тихо каза Шарлот.

— Мислиш ли...

— Чакай! — Тя го хвана за ръката и силно го стисна. Зад трепетликите и боровете на юг се движеше нещо. Отначало приличаше на огромна безформена сянка, която бързо се приближаваше.

Скоро Шарлот различи фигурите, които изплуваха от сивата лапавица. Двама едри мъже с автомати.

46. НЕОЧАКВАН ГОСТ

— Добре... да не се паникьосваме — с прегракнал от нерви глас прошепна Шарлот.

Опитваше се да си спомни уроците на Джуниър по стрелба. Цялата се обливаше в пот. О, господи, как ѝ се искаше да избяга! Ала насочи ругера през прозореца и се прицели в един от убийците, които се приближаваха от юг.

Облечени в еднакви сиви найлонови дъждобрани, те приличаха на водопроводчици, дошли да поправят протекъл кран. Онзи отляво беше по-млад, по-висок и по-опасен наглед. Шарлот го позна от престрелката в дневната ѝ — бе се случило само преди два дни, но ѝ се струваше сякаш преди цяла вечност. Другият беше дебел и изпълваше дъждобрана си като прекалено натъпкана наденичка. Очите му гневно проблясваха в сумрака.

— Готова ли си? — попита Пол.

Тя се прицели в земята пред краката им.

— Да. — После задиша равномерно и стисна пистолета малко по-здраво. — Първо ще изстрелям няколко предупредителни изстрела.

— С теб съм.

Шарлот натисна спусъка три пъти едно след друго. Пол направи същото.

Гърмежите разтърсиха стените и я оглушиха, в лицето ѝ лъхна топлина. Двамата мафиоти бяха залегнали и пълзяха в търсене на прикритие. Тя стисна Пол за ръката и той прекъсна огъня.

Тишината се стовари отгоре им като купчина тухли.

— Мамка му... Внимавай! — Пол я хвана за китката и я дръпна на пода.

Отговорът дойде незабавно.

Предните прозорци се пръснаха. Заехтя грохот от едрокалибрено оръжие и из дневната се посипаха парчета стъкло, трески от черчеветата и мазилка. Канонадата нямаше край. Шарлот притискаше

лице към миришещото на мухъл килимче. До себе си усещаше тялото на Пол. Тя затвори очи и закрепця.

Стрелбата престана.

Шарлот се обърна към Пол, който казваше нещо — устните му се движеха, в очите му пламтеше паника, но от гърлото му не се изтръгваше нито звук. Внезапно тя осъзна, че ушите ѝ пищят и не чува нищо. Накрая той я хвана за ръката и посочи южната стена.

Какво ѝ говореше?

Все още замаяна, Шарлот се обърна към южната стена. През единствения прозорец се виждаха поклащащите се трепетлики, потокът и купчината дърва. Слухът ѝ постепенно се върна. Отвън се чуваше ужасно пищене, сякаш деряха жива котка.

После иззад дървата се надигна тъмна сянка.

По гърба я полазиха тръпки. Някой през цялото време се бе крил там в очакване на удобен момент да се намеси и сега се приближаваше към къщата, като носеше нещо обемисто в ръце и викаше с цяло гърло. Ужасена, Шарлот най-после разбра какво е искал да каже Пол.

„Детето ми.“

47. ВИХЪР

Дигър се криеше зад дървото и тъкмо бе извадил празния пълнител на калашника си, когато иззад ъгъла се появи хлапето.

Отначало реши, че му се привижда — малко сополиво хлапе по дънков гащеризон, което викаше като побъркано — но после разбра, че е истина. Момчето носеше дървено сандъче и крачеше към дърветата. Право към Дигър. Той измъкна нов пълнител от колана си и го зареди.

Откъм къщата се разнесе измъчен вик:

— Дарил — не!!

Изведнъж всичко замръзна.

Дигър погледна Дебелия. Приклепнал зад един повален дънер на десетина метра от него, Рондо Хатън с треперещи ръце се опитваше да презареди собствения си автомат. Потното му тлъсто лице беше бледо като сурово тесто. Състоянието му се дължеше едновременно на студа, възбудата и ниската кръвна захар. През последните два часа Дигър го бе подложил на диета. Поради една-единствена проста причина: искаше Рондо да е озлобен и навярно дори малко луд. Като изгладнял помияр. Огромен, тлъст помияр. Но сега започваше да съжалява за решението си. Дебелия изпадаше в нервна криза. Все пак най-последно успя да зареди пълнителя и като премигваше със свинските си очички, за да изтръска капките пот, притисна приклада към рамото си и се прицели в детето.

Мусолино отново погледна към хлапака, който се приближаваше към него.

— Аз бях! Аз ги откраднах! Аз съм виновен! — викаше той с тъничкото си детско гласче.

Беше на шест-седем метра от Дигър. От това разстояние нямаше проблем да му пръсне черепа. Един автоматичен откос направо щеше да му отнесе главата. Показалецът на Мусолино се напрегна на спусъка. Очите му бяха влажни от вятъра и лапавицата. Никога не бе очиствал хлапе — струваше му се грях — но нали за всяко нещо си има пръв път.

— Ела насам, малкия! — извика Дигър. — Преди да си пострадал!

Нов безумен крясък откъм къщата:

— Дарил... моля те!

— Баща ми няма нищо общо с това! — извика момчето.

И изведнъж се препъна, политна назад и падна по задник. Сандъчето се изплъзна от ръцете му и съдържанието му се изсипа — картички, навярно пощенски или нещо подобно. Хлапето запълзя към тях.

— По дяволите, какво правиш, малкия! — изкрещя Мусолино. Какво ставаше, мамка му?

— Вече не ги искам! — изхлипа момчето.

— Какво не искаш?

Дарил отчаяно започна да събира картичките.

— Бейзболните картички! Аз бях! Аз ги откраднах...

— Ела тук, малкия!

— Дарииил!

— Можете да си ги вземете! — извика детето.

— Идвай тук, малкия, преди да си пострадал!

— Вземете ги! — изкрещя Дарил и се изправи на треперещите си крака, като притискаше бейзболните картички към гърдите си. — Вземете ги!

И с всички сили ги запрати към Дигър.

Картичките полетяха във въздуха, вихърът ги поде и ги издигна нависоко... После всичко започна да се случва с невероятна скорост.

48.

БЕЗУМНА ВЪРТЕЛЕЖКА

— Открадни това, ако можеш, нещастно копеленце! — като обезумял изкрещя Дебелия.

Дигър чу сухото тракане на автомата му от няколко крачки...

... и Рондо започна да стреля по картичките.

Хлапето се втурна в обратната посока, във въздуха полетяха трасиращи куршуми, надупчиха ламарината на форда, разбиха стъклата и Дигър се хвърли зад дървото. „Хатън, скапан чувал с лайна такъв — яростно си помисли той, — побъркан идиот...“

Пълнителят на Дебелия най-последно свърши.

От къщата незабавно му отговориха.

От закованите прозорци изгърмяха две дула, разцъфнаха пламъци и куршумите надупчиха земята около дървото на Мусолино, изпочупиха клонките над главата му — тези хора не знаеха да стрелят, но въпреки това бяха опасни — и светът около Дигър се завъртя като безумна въртележка. Не можеше да направи нищо друго, освен да се крие зад дънера и да гледа как хлапето тича към гората зад къщата. Край на илюзиите за заложник, за сделка и лесни пари...

Стрелбата престана.

— Дарииил! — отново извика счетоводителят.

Дигър надникна иззад дървото и видя момчето на тридесетина метра от себе си. Малкият скапаняк спринтираше като гонче след заек. Сякаш знаеше точно какво прави, сякаш познаваше проклетата гора като петте си пръста. Мусолино се обърна към Рондо, който припряно зареждаше нов пълнител. Дигър понечи да каже нещо, когато внезапно от къщата се разнесе шум, изскърца врата, изтътна гръм...

... и той погледна назад тъкмо навреме, за да види две фигури, появили се откъм южната страна — дребният счетоводител и оная ясновидка...

Счетоводителят натисна спусъка на автомата си и се затича към купчината дърва. Жената откри огън с малкия си полуавтоматичен пистолет и го последва. Пред краката на Дигър изригнаха парчета

пръст и той се притисна към дънера. Когато стрелбата спря и Мусолино отново надзърна, Латъмор и ясновидката се криеха зад дървата и се насочваха към задния двор.

Момчето беше изчезнало по тясната пътека в гората на двадесет метра оттам.

— Латъмор! — с изненадващо спокоен глас извика Дигър. Не получи отговор. Обърна се към Дебелия, който тъкмо се прицелваше, и го стрелна с изпепеляващ поглед.

Разтреперан, детективът се вцепени и избърса лице с тлъстата си длан. Мусолино нямаше нужда да му казва нищо. Посланието бе ясно: Латъмор беше негов и единствено негов. Бе стигнал прекалено далеч, за да позволи тази чест на Хатън.

— Латъмор! — отново извика Дигър. — Чуваш ли ме?

Никакъв отговор.

— Искаш ли да спасиш детето си?

Нищо.

— Просто трябва да излезеш, за да си поговорим.

Пак нищо. Не че очакваше отговор. Мусолино усети, че Дебелия пак полудява. Детективът гледаше кръвожадно, дишаше тежко и си умираше да изстреля още няколко пълнителя.

Изведнъж иззад купчината дърва отново се разнесоха гърмежи и вдигнаха около дънера облак от сухи листа. После настъпи тишина.

— Ще се измъкнат! — дрезгаво изкрещя Рондо.

— Глупости... — измърмори Дигър. — Не и в това време, не и в тази гора.

49. ПОЖАР

Счетоводителят и ясновидката се отдалечаваха по същата пътека, по която беше избягало момчето. Лапавицата се усилваше, вятърът виеше и клоните на гората се люлееха като пипала на гигантско създание, погълнало детето.

Дигър се обърна и закрачи към пътя.

Дебелия го последва.

— Чакай малко — чакай! Какъв е планът ти?

— Просто ще очистя този скапан счетоводител, това е планът — навел глава като разгневен бик и стиснал автомата си, измърмори Дигър.

— Няма ли да тръгнем след тях?

— Всяко нещо по реда си — отвърна Мусолино.

Караваната бе от другата страна на завоя. Вятърът го блъскаше в гърба, лапавицата замъгляваше очите му. По хълма зад него бързо се приближаваше автомобил, но той не му обърна внимание.

Знаеше кой идва и честно казано, в момента не беше в настроение да се занимава с това.

Той отвори вратата на караваната. Отвътре го лъхна мазната миризма на човешко страдание и чу плиткото неравно дишане на сивокосия. Дигър свали една от кутиите и я остави на пътя.

— Какъв точно е планът ти? — повтори Дебелия. С евтиния си дъждобран детективът повече от всякога приличаше на някакъв нещастен Хъмпти Дъмпти.

— Вземи резервни пълнители за автомата — отвърна Мусолино, като тъпчеше джобовете си с кутии патрони „Уинчестър“ и малки запалителни гранати.

Колата бе съвсем наблизо.

Той погледна през рамо и видя сив „Девил“, който тъкмо минаваше покрай къщата на счетоводителя. Автомобилът взе завоя, без да намалява скоростта, и рязко спря зад караваната. Задният прозорец се отвори. Дигър отново насочи вниманието си към кутията с

боеприпаси и сви устни, сякаш усетил лош вкус в устата си. Знаеше какво го очаква.

Натали Фортунато подаде глава от прозореца на кадилака и присви очи.

— Каза, че когато си готов, ще ми се обадиш по мобифона. Чаках те повече от половин час!

— Още не съм готов — без да я поглежда, отвърна той.

— Какво значи това?

— Трябват ми още няколко минути.

— За какво говориш, мамка му?

Дигър не отговори.

Ноздрите на Натали бяха разширени, очите ѝ пламтяха от гняв. Тя насочи лакирания си в розово нокът към него.

— По дяволите, Мусолино, няма да ти позволя пак да се прецакаш, кълна се.

Дигър не каза нищо. Вътрешно кипеше от ярост, слепоочията му пулсираха. Той отвори капака на втора кутия, в която имаше чисто нова пушка „Браунинг“, осигурена им от семейство Романи. Приличаше на онази, която беше оставил в буса, само че имаше оптичен мерник „Пентакс“ 16-X.

— Този път ще пратя с теб Карл — заяви Натали и потупа шофьора по рамото.

Лявата врата на седана се отвори и отвътре излезе рус гигант с полиестерно яке за сафари. Мощните му бицепси опъваха ръкавите, бебешкото му лице не изразяваше абсолютно нищо. Носеше пушка помпа с пистолетна дръжка. Леденосините му очи бяха мъртви като на акула.

— Може би Карл ще свърши работата, с която вие, така наречените професионалисти, сума време не успявате да се справите — изсумтя Натали.

— Естествено, както желаете... — измърмори Дигър, хвана пушката за ремъка и я прехвърли през рамо. После взе автоматичния си пистолет, пъкна го под колана си, обърна се и закрачи към къщата.

— Ще ви чакаме на уговореното място! — извика след него Натали.

Мусолино само махна с ръка.

Другите двама мъже безмълвно го последваха — като грамадни кучета пазачи.

Когато наближи къщата, Дигър хвърли една от запалителните гранати през отворената предна врата. После заобиколи към храстите под прозорците и постави още две гранати до основите на сградата. Хатън и Карл го наблюдаваха с известен интерес. Бе много рисковано да подпалиш къщата на свидетел, особено пък тази къща. Пламъците само щяха да привлекат вниманието на полицията и пожарната, но семейство Фабионе искаше тъкмо това: да привлече вниманието. Това беше точно в стила на мафията и отправяше ясна заплаха към всички възможни бъдещи свидетели: само издрънкайте нещо срещу фамилията и по най-мъчителния начин ще бъдете изтрети от лицето на земята. Амин. А и пожарът можеше да задържи ченгетата, докато Дигър преследваше счетоводителя.

Накрая Мусолино извади бутилка с прозрачна течност и изля съдържанието ѝ върху основите и дъсчените стени. После бръкна в джоба си, намери кутийка кибрит, запали една клечка и я хвърли върху влажната земя. Пламъците мигновено облизаха стената на къщата.

Той кимна на спътниците си и закрачи към гората.

50. ОТКРОВЕНИЕ

Експлозията отекна над дърветата зад тях — ужасен приглушен грохот, почти незабавно последван от още два — и Шарлот едва не се просна по очи на земята. Тя залитна настрани, изпусна ругера, облегна се на дънера на една от трепетликите и погледна през рамо. В тъмното небе на около осемстотин метра от тях се издигаха пламъци. Копелетата бяха запалили къщата на Латъморови. Шарлот внезапно си спомни част от Откровението, която бе запомнила от уроците по религия в седми клас — „... и небето се дръпна и се нави като свитък...“^[1]. Тя дълбоко си пое дъх и разтърси глава, за да проясни мислите си.

— Дарииил!

Гласът на Пол я върна в настоящето.

Счетоводителят бе на тридесетина крачки пред нея и залиташе по пътеката. Вятърът развяваше кожената му дърводелска престилка. Той викаше името на сина си още откакто бяха навлезли в гората и гърлото му вече започваше да пресипва. За нещастие, от момчето нямаше нито следа. Шарлот вдигна пистолета си от земята и закричи след Пол. Бурята се усилваше и ако се изгубеха, шансовете им да оцелеят щяха да са още по-малки.

— Дарииил!

Тя се втурна с всички сили по калната пътека.

За жена, пазарувала от време на време в бутика за пълни хора „Чадуикс“, Шарлот тичаше удивително бързо. Макар че тренажорът, който преди пет години си бе купила за Коледа, събираше паяжините в мазето, тя все още притежаваше вродена пъргавина. И грация на бегач на дълги разстояния. В гимназията беше печелила втори и трети места на сто и четиристотин метра и през всички тези години уменията ѝ не я бяха напуснали. И сега призоваваше на помощ цялата си останала енергия, за да настигне счетоводителя.

Пътеката бе чудовище, тясна ивица, виеща се по склона на Бялата планина. Задъхана в редкия въздух, Шарлот се препъваше по

изровени в пръстта стъпала и камъни, хлъзгави като скулптури от лед. Клоните на хвойните и трепетликите деряха раменете ѝ и се протягаха към лицето ѝ. В челото ѝ сякаш се забиваха нажежени ножове, в мозъка ѝ прашяха електрически сигнали.

Мафиотите идваха. Усещаше приближаването им като капки киселинен дъжд по тила си. Отровен прилив на адреналин, надаващ кръвожадни писъци в главата ѝ. Вятърът се усилваше и брулеше високите борове. Лапавицата постепенно се превръщаше в град и колкото по-високо се изкачваше Шарлот, толкова по-студено ставаше.

След пет минути най-после успя да настигне счетоводителя.

— Дарииил!

Тя го хвана за рамото.

— Пол... Пол!

Дребният мъж се сепна и коленете му се огънаха. Той залитна, просна се на земята и силно се удари в някакъв камък. Автоматът му отхвърча в бурените.

Шарлот му помогна да се изправи.

— Те идват — задъхано каза тя. — Мисля, че е по-добре да не викаш.

— Трябва да намерим сина ми — отвърна той и погледна назад към черния дим, издигащ се в бурното небе на около километър и половина от тях.

— Изгориха къщата — рече Шарлот.

Пол се обърна към нея. Лицето му бе зачервено от студ и умора.

— Зверове.

— Отчаяни са.

— Трябва да намерим Дарил.

— Ще го намерим, Пол.

— Хайде... — Счетоводителят вдигна автомата си. По тъмносинята стомана лъщяха капчици влага.

— Чакай! — Тя се втурна към него и го хвана за ръката. — Нека аз да вървя напред, Пол, моля те...

— Ами ако...

— Аз ще го открия...

— Но...

— Моля те — впила поглед във влажните му очи, настоя Шарлот. Пол се поколеба, после кимна.

— Добре, хайде... Хайде!

Тя закричи напред и го поведе по тесните завои на пътеката.

След минути ѝ се стори, че целият свят се променя. Температурата рязко падна, лапавицата се превърна в смесица от град и сняг, бели топченца, твърди като сачми. Вятърът виеше като двигател на реактивен самолет и почти заслепяваше Шарлот. Мокрото ѝ яке и чорапогащникът ѝ замръзваха, ставите ѝ започваха да се сковават, краката ѝ бяха замръзнали в леките ѝ обувки, бинтованите ѝ пръсти бяха като ледени шушулки. Отново си спомни Откровението, този път глава шестнадесета, стих двадесет и първи — „... едра градушка, колкото талант тежка, валише от небето върху човеците, а човеците похулиха Бога поради поразата от градушката...“ — и гневът закипя като разтопено желязо в стомаха ѝ, омразата към онези зверове, която ѝ даваше сили и я тласкаше напред.

„Къде си, Дарил?“

Пътеката се стесни още повече, постепенно започна да натрупва сняг.

Намираха се най-малко на две хиляди и седемстотин метра над морското равнище и въздухът имаше вкус на алуминий, на ледени кристали. Всяка глътка се забиваше като нож в дробовете им. Шарлот усещаше, че гангстерите ги следват по петите. От време на време далечно изпращяване на суха съчка я караше да потръпва, но тя продължаваше да се изкачва.

„Говори ми, Дарил, покажи ми къде се криеш, миличък, не се бой.“

Някъде над две хиляди и осемстотин метра я връхлетя първият образ.

[1] Откровение 6:14. — Б.пр. ↑

51. ПАРЧЕТА МЕСО

Беше високо в боровите клони, може би на пет-шест метра над земята и Шарлот.

Тя отскочи назад и едва не падна, вдигнала очи към малкото замръзнало ангелче, набучено на клоните на огромна ела. Снегът покриваше мъртвото бебе и то приличаше на мраморна статуя — бебето от първия ѝ случай.

— Не! — Шарлот силно стисна зъби и запремигва, за да пропъди спомена. Вятърът бе толкова остър, че можеше да реже диаманти, и светлината помръкваше под тежестта на бурята. Трудно можеше да се каже дали е ден, или нощ. Тя обаче виждаше бебето, виждаше го ясно като тлеещ въглен.

— Какво има? — задъхано попита Пол.

— Нищо...

— Какво видя?

— Хайде, Пол, приближаваме се, хайде! — Шарлот се откъсна от призрачното бебе и продължи нагоре по пътеката. Вдигна яката на дънковото си яке и го закопча догоре. Трепереше и започваше да се страхува, че ще измръзне. Бурята вилнееше с пълна мощ, дърветата се огъваха.

Бебето ѝ се явяваше насън от години. Кукленското му лице, посинелите му устенца. Никога не бе разговаряла с друг за това, не беше ходила на психиатър, не бе признала дори на Джуниър. Просто трябваше да се примири. Нещо като емоционална алергия.

Но сега, докато се изкачваше нагоре в бурята, тъжната гледка се превръщаше в нещо друго.

Нещо по-грозно, по-страшно.

Няколко минути по-късно я разтърси нов образ. Шарлот скри лицето си в шепи. Тялото, което лежеше в дерето от лявата ѝ страна, беше мъртво от няколко седмици — най-вероятно тийнейджърка — с бяла като алабастр плът, без ръце, крака и глава. Призрачният стон на

момичето се надигна от спомените ѝ — „той ме изнасили, захвърли ме тук като парче месо“ — и тя едва не падна на земята.

— Какво има? — стисна я за ръката Пол.

— Нищо, нищо — отново промълви Шарлот и се опита да се овладее.

— Усещаш ли нещо? Дарил ли е?

Тя стисна зъби, избърса ледената киша от очите си и плъзна поглед по дърветата наоколо.

— Тихо, Пол, моля те.

Продължиха нагоре.

Бурята бушуваше, пътеката съвсем се стесни и Шарлот отново усети ледения огън в стомаха си, гнева, насъбраната през последните няколко часа ярост. И внезапно осъзна нещо, което я обля с вълна от бързодействаща отрова.

Цялата скръб, която беше изпитвала през годините, цялата мъка на окаяните любими същества, на съсипаните родители на изгубени деца, всичко това се сливаше в чиста ярост, която течеше като огън във вените ѝ.

Докато бавно крачеше нагоре, тя усещаше още тела във влажната ледена мъгла на периферното си зрение. Бедният старец с алцхаймер, удавил се в басейна на водопречиствателната станция, директорът на брокерска фирма, отвлечен и умрял от инфаркт в мазе на изоставен склад, медицинската сестра, изнасилена, убита и захвърлена в канавка край шосе 94, всички тези жалки човешки останки, с които Шарлот бе свързана, сега се върнаха и я влудяваха, снегът я заслепяваше като светлина на фотографска светкавица, като прожектор в зала за аутопсии. Цялото това зло опустошаваше душата ѝ. Как можеха хората да си причиняват такива неща? Как можеше Господ да го допуска? Как?

Тя се препъна в корена на едно дърво и падна на четири крака в снега.

— Шарлот! — Пол се втурна към нея и нервно избърса влагата от лицето си.

— Къде си? — промълви тя и дъхът ѝ излезе от устата ѝ като бяла пара.

— Шарлот?

— Къде си? Къде? Къде? — Тя удари с бинтованата си ръка по земята. Очите ѝ бяха замъглени, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Вятърът разлюля дърветата и от клоните се посипа сняг.

— Какво има, Шарлот? — Той уплашено гледаше през рамо към бялата пътека под тях.

— Къде си!!!

— Те идват, Шарлот — каза Пол, протегнал автомата си като разпятие, сякаш за да пропъди вампири. — Приближават се...

— ... ти си жив, миличък, жив си, ще успееш, само ми кажи къде си... — Шарлот запълзя в снега. В мозъка ѝ отново пращяха сигнали. Нещо наблизко, нещо важно на земята. Дланите ѝ бяха почти безчувствени, ала тя продължаваше да пълзи и да разчиства снега, сякаш отдолу щеше да открие самородно злато.

После спря.

— Какво има? — Застанал на няколко крачки от нея, Пол проточи шия.

Тя вдигна малък предмет, паднал тук само преди минути, но вече полузатрупан със сняг.

Бейзболна картичка.

52.

ХРАЛУПА

В гората се чуваха шумове, стъпки по сухи съчки, металическо тракане и дори тежкото дишане на Дебелия. Приклеknал до Шарлот, Пол насочи автомата си към завесата от бял прах. Тя застана на колене, стисна картичката, затвори очи и се опита да отвори верига между уплашеното момченце и малкия си мозък...

(... вирам се в тунел, не, почакай, не в тунел, не точно, само прилича на тунел, защото, защото...)

— Шарлот! За бога! — Пол постави ръка на рамото ѝ. Излъчваният от него страх прекъсна образите на екрана в ума ѝ. Напрегнатият му шепот звучеше ужасно, полуобезумяло. — Почти ни настигнаха! Трябва да тръгваме!

— Чакай!

Шарлот се олюля на пети и вятърът едва не я събори. Тя стисна картичката и отново отвори веригата в мозъка на Дарил...

(... защото съм в огромна хралупа на паднало дърво и от единия край се процежда слаба светлина, мирише на гнило, на мокра козина и мечи изпражнения, толкова ме е страх, напишках се в гащите и чувам някакъв безумен шепот...)

— Той е! — Вятърът почти заглуши сподавеното ѝ възклицание.

— Къде? Къде? — Пол отчаяно се заозърта наоколо.

— Натам! — Тя запълзя през покритите със сняг храсти и се опита да не прекъсва контакта между картичката и ума си. Усещаше странни миризми, в устата ѝ имаше металически вкус на страх.

Приближаваше се.

— Дарил! — Вятърът отнесе шепота ѝ.

Никакъв отговор.

Някъде зад себе си чу стъпки. Засада? Може би мафиотите ги обкръжаваха? Лапавицата я шибаше през лицето като бич, но Шарлот продължаваше да пълзи напред. Нямахше да изпусне това момче. За нищо на света. Имаше работа и този път щеше да я свърши както трябва.

Тя стисна картичката още по-силно.

(... приближава се някаква сянка, точно до дънера, толкова ме е страх, приближава се...)

— Дарил! — Шарлот вдигна картичката и я размаха във въздуха.

На напукания екран в ума си видя собствената си сянка да пълзи по земята пред дънера.

— Там! — Тя посочи право напред.

Падналото дърво бе полузаровено в снега. Към зейналата му хралупа водеха малки стъпки.

— Дарил? — Гласът на Пол беше напрегнат до крайност. Той се спъна и падна по очи.

Шарлот първа стигна до дънера.

— Не се бой, миличък. — Тя застана на колене и впери очи в мрака. — Казвам се Шарлот и съм тук с татко ти.

Отвътре се чуваше само тихо хлипане и шумолене на плат.

— Чуваш ли ме, Дарил? — Пол надникна над рамото ѝ. — Излез оттам, сине, моля те!

Шумът в гората зад тях се приближаваше. Навярно беше на петдесет-шестдесет метра, във вилицата трудно можеше да се определи точно. Шарлот се обърна към дънера.

— Дарил, чуй ме, моля те, трябва да излезеш. Нямаме време!

— Веднага излез, Дарил! — изкрещя Пол.

Тя понечи да каже нещо... и изведнъж чу зад себе си сухо изщракване на метал.

— Залегни! — извика Шарлот, стисна го за рамото и го дръпна на земята.

В следващия момент гората зад тях избухна.

53.

КУРШУМИ

Отекнаха автоматични изстрели, в меката кора на дънера започнаха да се забиват куршуми, по главите на Шарлот и Пол се посипаха трески. Канонадата сякаш продължи цяла вечност; в главата на Шарлот проблясваха искри, ушите ѝ пищяха...

... и после всичко свърши.

За няколко секунди тя забрави да диша. Свита зад дънера, Шарлот усещаше статичното електричество по лицето си. Като че ли бурята се беше наелектризирила от стрелбата, като че ли снежинките се бяха заредили с енергия и въздухът сякаш пращеше от напрежение.

— Зверове! Зверове! Зверове! — Гласът на Пол едва се чу във воя на вятъра. Той вдигна автомата си, немощно се прицели в сенките сред дърветата и натисна спусъка.

Оръжието излая, от дулото му проблесна ослепителна светлина, откатът разтърси ръката на Пол, цялото му тяло се разтрепери и трасиращите куршуми описаха високи дъги към клоните, но поне грохотът и светлината бяха някакъв отговор.

Когато стрелбата спря, тишината изкълъна като огромна камбана в главата на Шарлот.

Тя отново се обърна към дънера и бързо пхна глава в мрака. Усети тежка миризма, заляха я откъслечни чувства — неопределен страх, горещ, влажен ужас. Най-после забеляза детето, свито на кълбо в дъното на хралупата. То трепереше, беше запушило уши с ръце и по лицето му се стичаха сълзи и сополи.

— Напишках се — засрамено промълви Дарил.

— Всичко е наред, миличък, няма нищо, хвани ми ръката, ще се измъкнем.

— Не мога да помръдна.

— Няма нищо, миличък, дай ръка, хайде...

— Страх ме е!

— И мен ме е страх, миличък, но заедно ще успеем, само трябва да ме хванеш за ръка. — Шарлот протегна бинтованите си пръсти и

видя дланта на момченцето, която се поколеба за миг във въздуха, разтреперана като ранена птица, опитваща се да полети, после усети топлото му докосване...

... и в този момент отново се разнесоха изстрели.

— Залегни! — извика тя, по-скоро на себе си, отколкото на Дарил или на Пол.

Наоколо избухнаха фойерверки.

Канонадата продължи само секунди, но грохотът, светлината и топлината направиха въздуха в дънера почти непоносим. Шарлот притисна тялото на момчето към леденото дърво, затвори очи и се помоли да не се случи нещо с Пол.

Миг по-късно се възцари тишина, нарушавана само от воя на вятъра.

— Хайде, миличък, да вървим! — Тя хвана Дарил за яката и го измъкна навън.

Снегът се сипеше по лицето ѝ, миришеше на кордит и нагорещен метал.

Пол бе приклепнал зад голям камък на няколко крачки от тях.

— Не се изправяйте! Не се изправяйте!

Той се прицели към гората и изстреля нов откос напосоки.

Шарлот застана на четири крака и задърпа детето към дърветата. Ушите ѝ пищяха ужасно и не чуваше почти нищо. Прегърнала с една ръка Дарил, тя започна да рови в снега и накрая откри ругера.

— Пол! — прошепна Шарлот. — Хайде! Остави това — хайде!

Вятърът внезапно се усили.

Някъде в мрака зад тях се разнесе металическо дрънчене.

Нещо проблесна на екрана в главата на Шарлот.

— Залегнете! — извика тя и тримата се хвърлиха на земята. В следващия момент на четиридесетина метра от тях отново избухна автоматичен огън.

По ухото я парна нещо горещо и две трепетлики точно пред нея се разлюляха.

— Хайде! Хайде! Хайде! — Пол я задърпа за якето и се опита да ги поведе към тясната горска пътека.

— Вие двамата продължавайте! — високо прошепна Шарлот.

— Но...

— Скоро ще ви настигна, просто вървете... Тръгвайте! — Тя побутна момчето и баща му към пътеката.

После бързо запълзя назад към стройните стволоче на трепетликите и започна като обезумяла да разглежда бялата кора на първото дърво. Търсеше нещо съвсем малко, игла в копа сено, и го намери: едва забележима резка в кората. Без да обръща внимание на приближаващите се зад нея стъпки, Шарлот запълзя към втората трепетлика.

Сърцето ѝ туптеше бясно, ушите ѝ кънтяха, устата ѝ бе пресъхнала. Тя прокара замръзналите си пръсти по ствола. Къде ли беше? По дяволите!

И тогава го откри, забит в дънера.

Това може би щеше да е последният ѝ шанс да оцелее.

54.

ЖАЖДА ЗА КРЪВ

Сплескан от удара, куршумът беше изгубил първоначалната си форма. Ала това парче метал с цвят на месинг бе ключът към спасението ѝ.

Шарлот отчаяно се опита да го измъкне от дънера, отначало с голи ръце, но после осъзна, че е безполезно — пръстите ѝ бяха абсолютно безчувствени. Зад нея отекваха стъпки, чуваше се тежко, неравно дишане. Тя затършува в джобовете на якето си, ала откри само пистолета, един резервен пълнител и монетата на Пол.

Мафиотите се приближаваха. Сърцето ѝ затуптя още по-силно.

Монетата на Пол!

Шарлот извади сребърния долар и го пхна в дупката. Все едно се опитваше да пробие замръзнал бетон. Стъпките вече бяха на около двадесет и пет метра от нея, може би още по-близо. По тила ѝ полазиха тръпки. Внезапно ѝ се зави свят, тялото ѝ затрепери, но продължаваше да се опитва да извади куршума.

Парчето метал най-после изскочи от дървото и падна в снега.

„Господи Боже, моля те, не изчезвай!“

Шарлот запълзя в снега. Вятърът шибаше лицето ѝ, замъгляваше очите ѝ със снежинки. На двадесетина метра от дясната ѝ страна изпраця суха съчка, издрънча метал. Тя се задъхваше, ровеше в кишата, мислеше си, че е безнадеждно, и тъкмо щеше да се откаже... когато лявата ѝ ръка изведнъж напипа нещо топло.

Куршумът.

Шарлот го извади от снега.

Остра, пареща болка прониза дланта ѝ. Тя потръпна, изпусна го и отново го взе, като духаше в шепата си. Без да обръща внимание на болката, Шарлот бързо си пое дъх, вдигна дясната си ръка към устата си и разкъса бинта със зъби.

Зад нея нещо се движеше в бурята, от гъсталака се разнесе шумолене. Тя запълзя в обратната посока, спря зад един голям камък и премести куршума в дясната си ръка.

И отвори веригата.

В очите на преследвачите...

(... виждам я! Виждам я! По дяволите, виждам тая шибана путка зад камъка, само на десетина-петнайсет метра. Мога да я очистя! Дебелия ще свърши тая работа, Дебелия ще пръсне черепа на тая тъпа кучка...)

... и Шарлот светкавично извади пистолета от колана си, без дори да поглежда през лявото си рамо. Сякаш бе забравила коя е и в какво вярва и действаше на някакво примитивно равнище като женски гуцер, чиято единствена цел е да елиминира заплахата за малките си. Мозъкът ѝ беше като разделен на части екран, виждаше собствения си убиец...

(... прицелвам се в тая кучка с калашника, прицелвам се право в черепа ѝ...)

... и тя насочи пистолета си през рамо, без да поглежда...

... после натисна спусъка пет пъти едно след друго.

Зад нея сякаш избухна барутен погреб. Първите два куршума прелетяха далеч от дебелия мъж, но го уплашиха достатъчно, за да насочи автоматичните си откоси нагоре и в небето се издигна ослепителен фонтан от светлина. Другите три пронизаха детектива в тялото, рамото и ръката и той се просна в листака.

Автоматичният ѝ пистолет продължаваше да стреля. Тя не изчака да види дали е успяла да го убие. Чуваше приближаването на останалите преследвачи, които се опитваха да ѝ пресекат пътя от две страни. Единият беше на около двадесет и пет метра на север, вторият — на четиридесетина метра на юг. И двамата дишаха тежко като хищници и излъчваха към нея ярки пипала фосфоресцираща енергия.

Жажда за кръв.

Шарлот се изправи и се затича на изток през покритите със сняг храсти.

С надеждата, че ще стрелят по нея.

И че няма да я улучат.

55. ОЧИ НА ТИЛА

Дигър тичаше към поляната, вятърът виеше в лицето му, италианските му обувки се пързаляха по снега. В едната си ръка стискаше 45-калибровия пистолет, в другата — ловджийската пушка. Бурята вече окончателно беше погълнала светлината и гората бе придобила тъмнолилав цвят, поради което Мусолино едва в последния момент видя гърчещия се на земята детектив.

Той се препъна в рамото на Дебелия и се строполи до него.

Оръжията му отхвърчаха и Дигър силно се блъсна в ствола на една трепетлика. От клоните се посипа сняг. За миг пред очите му заплуваха бели петна и по гръбнака му плъзна болка. После чу стоновете на Хатън и бавно коленичи.

Дебелия се размърда.

— Мусолино, ти ли си? Дигър? — изхриптя той.

Дигър го погледна. Рондо умираше. Целият бе подгизнал в богатата си на холестерол кръв.

— По дяволите, Хатън, какво стана?

— Оная вещица...

— Какво? За какво говориш, мамка му?

— Ясновидката... не мога да го обясня... тя... — Дебелия се закашля и по брадичката му се стече кървава слюнка. В здрача приличаше на катран. — Тя има очи на тила си.

Побеснял от гняв, Мусолино се изправи. Да, ясно. Тя беше жената чудо. Той вдигна оръжията си от земята и пак се наведе над Дебелия.

— Хатън, чуй ме...

На петдесетина метра на изток отекна мощен изстрел на голямокалибрена пушка.

Във виелицата проблесна сребриста светлина.

— Мамка му! Оня скапан идиот! — Дигър избърса влагата от лицето си и се втренчи през снежната пелена. Изглежда, се намираше в патова ситуация. Ако Карл очистеше счетоводителя, Мусолино щеше

да изгуби поста си. Ако счетоводителят успееше да избяга... е, в момента не му се мислеше за тази възможност.

Той се обърна и понечи да каже нещо на детектива, но видя, че Рондо Хатън или е припаднал, или вече е мъртъв. Не му пукаше кое от двете.

Дигър се обърна и закрачи на изток. Не бързаше. Не беше в стила му да бърза. Освен това преследването започваше да се превръща в обикновен лов на еноти, също като някога, когато баща му го водеше със себе си. Ставаха преди зазоряване, взимаха хладилна чанта с бира и сандвичи, отиваха на реката и ловяха гадинките в бледозелената утринна светлина.

И сега беше същото.

Той пресече една поляна и зърна движение пред себе си, затова се приведе зад някакъв покрит със сняг камък. Вятърът брулеше лицето му и той присви очи, за да вижда по-добре. Едва различи две тъмни фигури, напредващи в снежната виелица. Изглежда, ясновидката бе на няколко крачки пред русия Карл, но той я настигаше. Едрият скапаняк бързо се приближаваше и Мусолино усети мириса на кордит и дим.

Дигър прескочи няколко изгнили дънера и запълзя по тясната пътека.

„Очи на тила.“

— Глупости — измърмори той, докато пъхаше пистолета под колана си.

После зареди пушката и се приготви веднъж завинаги да сложи край на тази история.

КУРШУМ ДВАДЕСЕТ И ВТОРИ КАЛИБЪР

Задъхана и с разтуптяно сърце, Шарлот откри един от куршумите, забит в стар бор на двадесетина метра на изток по пътеката, и отчаяно се опита да го измъкне с ледената монета и с разкървавените си нокти. Беше пхнала пистолета под колана си и когато чу изтракването на пушката зад себе си, цялата настръхна. Първия път русият културист не я бе улучил, ала сега се приближаваше и изстрелът щеше да отекне всеки момент.

Най-после успя да изрови куршума, стисна го в дланта си...

... и се затича в гората.

Русият Карл я следваше по петите. Въпреки воя на виелицата тя ясно чуваше дишането му и тежките му стъпки. Шарлот се скри зад няколко огромни бора и се съсредоточи върху малкото парче метал в ръката си. Стисна клепачи и се опита да отвори веригата.

По екрана в главата ѝ запращяха електрически сигнали.

(... вече я виждам, виждам сянката ѝ зад ония дървета, ще я очистя, аз съм адски точен пич с адски голяма пушка...)

Шарлот се долепи до дънера на един от боровете. Дъхът ѝ секна — русият гигант имаше интелект на дете, на психически разстроено дете, и се приближаваше, за да пръсне черепа ѝ, виждаше я и тя бе в капан, в капан!

Огледа се и осъзна, че е изгубена, в която и посока да поеме. Той щеше да я убие в момента, в който тя излезеше на открито между дърветата.

Вятърът пронизително виеше.

Тя стисна куршума и се запровира към южния край на горичката.

(... онзи шум, дращенето, стъпките, тя се движи, излиза иззад дървото, хей, хей, хей, сега ще я гръмна...)

Внезапно ѝ хрумна идея.

Шарлот извади ругера, наведе се и вдигна от земята една суха пръчка.

После я хвърли назад и падането ѝ сепна русия Карл, който инстинктивно се завъртя към звука и стреля. Когато зърна яркия проблясък сребриста светлина, тя се хвърли към главореза...

... затвори очи и се прицели на екрана в главата си.

(... тя ме сочи с пръст... не, не, чакай! Това не е пръст...)

Шарлот натисна спусъка.

Двадесет и две калибровият куршум улучи главата му, прониза лявото полукълбо на мозъка му и го повали на земята. Докато падаше, културистът неволно стреля — нов проблясък сред върхарите на дърветата.

И това беше краят на русия Карл.

Шарлот се затича към пътеката, по която само преди минути бяха избягали Пол и момчето. Нямаше време да мисли, че току-що е убила двама мъже. Нямаше време да мисли за замръзналите си пръсти и крака, нито за намаляващите патрони. Трябваше да намери Латъмор и сина му и да ги отведе на безопасно място.

Бурята бе достигнала върхната си точка и Шарлот не виждаше на повече от два-три метра пред себе си. Държеше ругера насочен напред и отчаяно пресмяташе наум, докато се препъваше по пътеката: в пълнителя имаше осем патрона и тя беше изстреляла седем, един пред къщата, пет по дебелия мъж и един по русия.

Прескочи едно паднало дърво, излезе от острия завой на пътеката...

... и връхлетя върху Дигър Мусолино.

Беше толкова неочаквано, че и двамата се оказаха неподготвени. Стиснала ругера в треперещите си ръце, тя почти комично се подхлъзна по леда и спря точно когато Дигър вдигаше 45-калибровия си пистолет към нея. Очите му бяха разширени и излъчваха паника, главата и раменете му бяха покрити със сняг. За миг сцената сякаш замръзна.

Вятърът продължаваше да вие.

Те просто стояха един срещу друг с насочени напред оръжия.

После Дигър каза:

— Жената чудо, глупости!

И двамата стреляха.

57. ЛЕДЕН ГРЪМ

Пистолетите им изгърмяха едновременно — поне изглеждаше едновременно, защото избухна само един бял проблясък, който освети бурята, и се разнесе оглушителен пукот, който разтърси небесата. Нещо студено прониза Шарлот точно над хълбока, като ухапване от куче...

(... усещам страха му, виждам как болката прерязва сърцето му...)

... и тя политна назад толкова силно, сякаш я бе улучило топовно гюле.

В следващия миг падна на пътеката и се плъзна по ледената киша.

Спря до дънера на една трепетлика. Сърцето ѝ биеше бясно, вцепенените ѝ, замръзнали пръсти все още стискаха ругера. По лицето ѝ имаше сняг и тя не можеше да диша, пред очите ѝ плуваха звезди и ушите ѝ пищяха. Вятърът ревеше като реактивен двигател над нея и люлееше дърветата. Най-после тя успя да си поеме дъх и погледна към камата, забила се в плътта ѝ...

(... стягам гаротата около шията му, да, виждам как очите му се изцъклят, езикът му се подува, да, мехурът му се освобождава...)

... и неканените мисли, които пращяха по екрана в ума ѝ, я накараха да ахне.

Тя дълбоко задиша и се опита да се овладее. Какво се беше случило? Как се бе озовала на земята? Умираще от студ и в главата ѝ цареше хаос. Шарлот видя неравна дупка в якето си — около нея се разширяваше тъмно влажно петно. Когато докосна мястото, усети непоносимо парене. Беше ранена. Да. Сега си спомняше. Но слава богу, изглежда, куршумът бе излязъл от другата страна, без да нанесе сериозни поражения.

И все пак бе оставил следа.

Следа от обърканите жестоки мисли на убиец.

(... мамка му на Големия Джон, ще изпия кръвта на тия скапаняци, ще им откъсна главите и ще прееба петте фамилии, ще си напъхам патлака в путката на тая кучка и ще ѝ пробия още една дупка, ще ѝ се изсера в устата, ще я чукам в очните орбити, никаква милост, никога...)

Шарлот прехапа езика си и устата ѝ се напълни с металически вкус.

По екрана в главата ѝ пращяха сигнали, полуоформени мисли и чувства, грозни накъсани образи. В предния ѝ мозък проблясваха въпроси. Какво ставаше? Защо едрият мъж не стреляше по нея? Какви бяха тези ужасни, грозни усещания, които се излъчваха от раната ѝ? От куршума ли идваха? От куршума на Дигър? Дали я беше заразил с отровата си?

Тя успя да седне и погледна към мафията.

Едрият мъж лежеше, свит на кълбо, полузаровен в мръсния сняг. Около раменете му се разливаше тъмnochервено петно като огромни тъмни ангелски криле. Кръв. Беше улучен в гърдите, навярно в сърцето. Ръцете му бавно се протягаха, сякаш се опитваше да хване нещо. Устните му се движеха, но във виелицата Шарлот не можеше да чуе дали наистина издава звук. Приличаше на гигантска, обърната по гръб морска костенурка.

Внезапно си спомни последователността на събитията.

Двамата не бяха стреляли едновременно. Тя сигурно бе натиснала спусъка стотна от секундата по-рано. Куршумът ѝ го беше улучил право в гърдите, докато този на Дигър само я бе одраскал.

Шарлот неуверено се изправи на треперещите си крака. Хълбокът ѝ пулсираше.

Тя се приближи до едрият мъж.

За миг застана неподвижна във виелицата, загледана надолу към него. Не беше ранен толкова тежко, колкото си мислеше. Навярно бе улучила ключицата му. Аленият отвор на входящата рана се намираше точно под рамото му. Ударът и бързата загуба на кръв само го бяха зашеметили. Но определено не беше фатално.

(... никаква милост, никога...)

Шарлот натисна бутончето от лявата страна на дръжката на ругера.

Празният пълнител падна в снега.

Тя извади последния пълнител от задния си джоб и го зареди, без да откъсва очи от мафията. Дигър чу металическото изщракване, защото очите му внезапно се фокусираха.

Шарлот насочи пистолета към него.

(... никаква милост...)

Той понечи да каже нещо.

Шарлот натисна спусъка осем пъти един след друг, докато накрая ругерът не защрака на сухо. Изстрелите отекнаха в небето като ледени гръмотевици.

И после остана само воят на вятъра.

Тя не усещаше нищо... дори пулсирането на раната си.

Екранът в ума ѝ бе мътен...

... неподвижен и студен като гората наоколо.

ЧАСТ V

СРЕЩИТЕ

*„Колкото и порутено да е светилището,
духът все пак е там.“*

Нигерийска
поговорка

58. ДИМ НАД ВОДАТА

Полицай Карла Строуб видя караваната, когато приближаваше уединената поляна край Шадоу Маунтин Лейк.

Тя леко натисна спирачката, та черно-белият полицейски автомобил да не поднесе по заледената настилка. Слаба като върлина жена с набръчкано лице, полицай Строуб беше ветеран в управлението на Грандби и можеше да надуши проблема от сто километра разстояние. Тъкмо затова незабавно включи светлините на покрива — нямаше намерение да поема никакви рискове с този сребрист седан дивил, паркиран с работещ двигател до бежовата каравана. След онази патаклама на север — стрелбата, пожара и какво ли още не — човек трябваше да е предпазлив.

— Би ли проверил номера на кадилака, Боби? — каза Карла, докато отбиваше към седана.

Спрялата на пет-шест метра от „Девила“ каравана изглеждаше празна и страничната врата зееше.

Седналият до Карла полицай Роберто Гарсия кимна. Новобранец едва с двугодишен стаж в управлението, латиноамериканецът беше изключително старателен младеж, винаги готов да спечели някоя и друга точка в своя полза.

Той се наведе към монтирания на таблото лаптоп и набра съответните букви и цифри.

Полицай Строуб изключи двигателя, сложи си шапката, вдигна ципа на коженото си яке и излезе навън. Докато крачеше към кадилака, откопча кобура на служебния си револвер — стандартна процедура — и ниско нахлупи шапката си, за да се предпази от лапавицата. Колкото повече се приближаваше към колата, толкова повече се свиваше стомахът ѝ. Имаше нещо нередно в небрежно спрелия седан. Двигателят му работеше — ауспухът плюеше бели валма дим. Ами караваната? От отворената врата водеха стъпки, които изчезваха в гората. Какво ставаше тук.

Тя стигна до предната лява врата и почука на тъмното стъкло.

Прозорецът се спусна с бръмчене и отвътре се показа лицето на дребна руса жена в лилав костюм.

— Как сте, полицай? — усмихна се тя. — Отвратителна вечер, нали?

— Да, госпожо — безизразно отвърна Карла. — Покажете ми шофьорската си книжка и талона на колата.

— Естествено — рече жената и затършува в чантата си.

После ѝ подаде книжката си и временен талон за кадилака. Полицай Строуб извади фенерче от джоба на якето си и насочи лъча към книжката, издадена на името на Натали Мари Фортунато. Автомобилът бе регистриран на друг човек: Търстън Чикионе.

— Талонът е на името на господин Чикионе — каза Строуб.

— Чичо ми — поясни русата.

— Чичо ви ли?

— Да, полицай, колата е на чичо ми. Чичо Търстън. Има ли някакъв проблем?

Карла продължаваше да гледа талона.

— Бихте ли ми показали квитанция за застраховката, моля?

Блондинката запремигва и в тъмните ѝ очи проблесна нещо. Едва прикрит гняв. Тя се наведе и отвори жабката.

— Какъв е този разпит? — измърмори жената. — Искам да кажа, откога в тоя щат е незаконно да седиш в паркирана кола...

В този момент полицай Строуб чу зад себе си отваряне на врата, хвърли поглед през рамо и видя, че Боби Гарсия слиза от патрулния автомобил. Очите му бяха разширени и дясната му ръка бе на кобура. Карла незабавно разбра какво означава това. Гарсия беше открил нещо в компютъра и ако се съдеше по изражението му, трябваше да е попаднал на сериозен проблем. Адски сериозен. Докато се приближаваше към кадилака, Боби ѝ направи знак, който изясняваше всичко: международният жест за организирана престъпност.

Той натисна с показалец носа си настрани.

Полицай Строуб се завъртя към колата, извади пистолета си и го насочи към русата.

— Не мърдайте!

Жената замръзна с ръце в жабката.

— Вдигнете ръце на тила си! Веднага!

Натали Фортунато въздъхна и се подчини.

— Слезте от колата! Бавно! — Карла отвори вратата със свободната си ръка. Също извадил револвера си, Гарсия заобиколи кадилака от другата страна и насочи фенерче към тъмните прозорци. — На земята! По очи! — извика полицай Строуб.

— О, за бога — изсумтя блондинката и коленичи, после легна по корем на ледената настилка. — Просто се обадете на скапания ми адвокат — казва се Албърт Андер...

— Млъквай! — гневно излая Карла и погледна към партньора си, който се целеше в жената. — Остани при нея, Боби! И повикай подкрепление по радиостанцията, докато проверя караваната!

Той кимна.

Карла се обърна и се запъти към другия автомобил, като насочи револвера и фенерчето си към него. Приблжи се до кабината и освети предния десен прозорец. Вътре нямаше никого. Полицай Строуб предпазливо пристъпи към задното отделение. Вятърът виеше и блъскаше леката алуминиева странична врата.

Първо усети миризмата — отвратително зловоние на човешки изпражнения и алкохол. После лъчът на фенерчето се плъзна по пода. Тук цареше пълен хаос — прекатурени столове, счупени бутилки, тъмни влажни петна. Накрая видя тялото, свито на кълбо до предната стена, само по мокри боксерки, смъкнати на глезените. Мъжът беше петдесетинагодишен, набит, с къдрава сива коса. Очите му бяха отворени, зениците — разширени. От устата му се стичаше слюнка.

Изглеждаше в кома.

— Боби! — извика Карла. — Кажи на диспечерката да пратят линейка!

Откри ги по чиста случайност.

Спускаше се по стръмен заледен склон, без да вижда почти нищо в мрака и виелицата. Обувките ѝ се хлъзгаха, измръзналите ѝ крайници сякаш горяха. Дишаше трудно, въздухът пареше дробовете ѝ. Чувстваше краката си като пънове. Раната ѝ продължаваше болезнено да пулсира. Струваше ѝ се, че се движи на север, ала можеше и да греши. Единственото, което спаси разсъдъка ѝ, беше песента.

Онази песен от младостта ѝ за дима над водата.

През последните двадесетина минути тя звучеше в ума ѝ като мантра — повтаряща се мелодия, която кълтеше като биещо сърце в главата ѝ, мъжки глас, пеещ за пламтяща вода и издигащ се към небето дим. Или обратното? Шарлот смътно си спомняше, че групата се казва „Дийп Пърпъл“, но и в това не бе сигурна. Знаеше само, че песента е попила в слуховата ѝ памет от безброй летни нощи, когато пушеше цигари в спалнята си и мислеше за някое момче или за проблемите си в училище... и че тази нощ тя спасява живота ѝ.

До момента, в който се подхлъзна на леда.

Краката ѝ полетяха във въздуха и Шарлот падна по задник на земята.

Изпъшка и се запързала надолу по склона. Накрая успя да се хване за някакъв храст. Към пътеката на двадесетина метра под нея се затъркала малка лавина от камъни и сняг.

После чу шум от тътрещи се крака и изпращяване на сухи съчки. Там долу имаше някой и падналите камъни сигурно го бяха уплашили.

Отдолу се разнесе вик:

— Ти ли си, Шарлот? — Гласът бе напрегнат, предпазлив и уморен.

Пол.

— Пол? — изхриптя тя, застана на четири крака и се втренчи към пътеката.

— Да! Ние сме!

— Слава богу!

— Добре ли си?

— Да, струва ми се. — Шарлот най-после успя да се изправи. Все още не ги виждаше. — Ами вие? Добре ли сте?

— Да! Май се изгубихме... но сме добре!

Тя се запуска по склона, като се държеше за храстите и следваше посоката, от която идваше гласът на Пол.

— Не преставай да говориш, Пол!

— Ония мафиоти... още ли са...

— Няма ги, Пол. — Шарлот приближаваше подножието на склона и постепенно започваше да различава два неясни силуета. Мършав мъж, хванал за ръка момченце.

— Какво искаш да кажеш с това „няма ги“?

Тя стигна до завоя на пътеката и закуцука към счетоводителя и детето.

Те трепереха от студ и страх. Гащеризонът на Дарил беше покрит със сняг. Момчето я гледаше ужасено. Пол все още бе по фланелена риза и дърводелска престилка. Можеха да се разболеят от пневмония... но бяха живи. И това беше достатъчно.

— Не се безпокой за мафиотите — тихо отвърна Шарлот. — Вече няма да те безпокоят.

59. ЯМАТА

Той лежеше в ямата на отчаянието, на самото дъно на седмия кръг на ада, и кръвта му изтичаше. Мислеше за майка си. „Ужасно е студено, мамо, има толкова много кръв.“ Вече не чувстваше нищо. Бяха му останали само спомените за майка му. Не беше сигурен, но сякаш я чуваше да чете на глас от книга за животните — нещо за мечите ями. Широки три и дълбоки пет метра, със заострени колове на дъното и покрити с листа и клони, те бяха предназначени за страшните черни мечки. Ала понякога се случваше в тях да попадне човек. Обикновено глупав човек.

Човек като Лу Сейнт Луис.

Какво би казала майка му, ако можеше да го види сега, гърчещ се в мрака на тази яма, пронизан от един кол точно през бъбрека и от друг — през бедрото? Какво щеше да обясни на майка си? Че всичко е станало по вина на кърдросия ли?

Лу потръпна.

В ума му постоянно се повтаряха събитията от последните няколко часа: триумфът на кърдросия над болката. Беше се затворил в черупката си, сърдечният му ритъм се бе забавил, очите му бяха отправени към някаква въображаема точка в далечината, сухите му, напукани и окървавени устни шепнеха на някаква въображаема жена, която наричаше „Малката“. Беше успял напълно да се изключи от централната си нервна система, да прекъсне връзката между мозъка и тялото си, и това неочаквано явление бе докарало Лу Сейнт Луис до лудост. За пръв път в дългата си странна кариера Лу изгуби самообладание. Той обърна всичко в караваната с краката нагоре, просна отпуснатото тяло на кърдросия в ъгъла като чувал изгнили картофи. И когато на хоризонта се появили сините светлини на полицейските автомобили, Лу отчаяно избяга. За съжаление подцени силата на бурята, както и способността си да се ориентира в гората, и скоро окончателно се изгуби. От този момент нататък бе само въпрос на време да падне в мечата яма.

Сега умираше и мракът в ямата го заливаше като някакъв подземен прилив. Навярно трябваше да се помоли, ала Лу беше атеист и се чувстваше вцепенен и празен като студен черен камък. Той запремигва и се опита дълбоко да си поеме дъх, но въздухът все трудно проникваше в наранените му бели дробове. Хиропрактикът погледна нагоре към далечното небе.

В мрака се приближаваха стъпки. Ала те не бяха истински — отчетливо потропване като от обувки на танцър, стъпки на призрак. Над ръба на ямата се надвеси тъмна слаба фигура, очертана на фона на черните облаци. Лу чу тих женски глас.

— Мамо? — попита той. — Ти ли си, мамо?

— За бога, Луис. — Жената се намръщи. Лицето ѝ имаше цвят на замръзнал порцелан. — Какво правиш?

— Умирам, мамо.

— Засрами се — каза призракът.

— Съжалявам — задавено промълви той.

— Сбогом, Луис. — И майка му изчезна.

— Мамо? — Лу напрегна очи. — Къде отивам?

Но мракът не му отговори.

Скоро вече нямаше и въпроси.

ДА СЕ ВЪРНЕ НА ПОДАТЕЛЯ

— Насам... Насам!

Шарлот беше паднала на колене и се взираше, за да открие източника на светлината — тънък бял лъч, който танцуваше насам-натам в снежната пелена. Едва хриптеше, чувстваше тялото си като излято от бетон, вече не усещаше раната си, пръстите на ръцете и краката ѝ пареха. От около половин час ѝ се привиждаха разни неща, пред очите ѝ плуваха мастиленочерни петна. Но сега бе сигурна, че вижда тези три фигури, които изплуваха от виелицата пред нея като млечнобели призраци.

Лъчът на фенера им проблесна зад една от трепетликите, после се насочи към Шарлот.

— ... Насам!

Гласът ѝ отслабваше, дясното ѝ ухо продължаваше да пищи. Тя бавно размаха ръце. Зад нея Пол и Дарил Латъмър се бяха свили в естествения заслон на два прогнили дънера, трепереха и се опитваха да не заспят. Снегът полепваше по дрехите, лицата, косата и веждите им. Бяха престанали да викат преди десетина минути и навярно смятаха, че Шарлот отново има халюцинация.

— Виж! — внезапно изписка малкият Дарил. — Татко! Това е шерифът! Шериф Флин!

Очите на Шарлот се напълниха със сълзи, сълзи, които мигновено замръзнаха.

От дърветата на тридесетина метра от тях излезе едър мъж в канадка и с мощен фенер в ръка. Шериф Джей Флин крачеше с решителната походка на стар каубой и носеше под мишница дълга пушка. От двете му страни вървяха още двама мъже. Онзи отляво беше по-млад, също в униформа, навярно заместник-шериф. Другият изглеждаше на средна възраст, висок и слаб, със зелено яке на федерален маршал.

— Маршал Винсът! — издигна се над воя на вятъра гласът на Пол. — Аз съм Пол! Пол Стафорд!

— Боже господи! — възкликна шериф Флин, когато освети с фенера си Пол, момчето и Шарлот. Светлината заслепи Шарлот и тя примижа, после заслони очите си с длани.

— Дръжте си ръцете така, че да ги виждаме! — извика заместник-шерифът.

Все още на колене, Шарлот вдигна ръце. Пол и Дарил я последваха. Мъжете предпазливо се приближиха. Шерифът държеше фенерчето до цевта на пушката си и замислено ги наблюдаваше.

— Проклет да съм — накрая измърмори той.

Маршалът пристъпи напред.

— Добре ли сте всички?

— Освен че сме измръзнали, всички сме живи — без да сваля ръце, отвърна Пол. — Нали, Дарил?

Момчето кимна.

— Да, татко, живи сме.

Последва странно мълчание, като че ли никой не знаеше какво да прави.

Вятърът виеше сред клоните на дърветата.

— Можете да си свалите ръцете — каза маршал Винсънт, който продължаваше да клати глава, сякаш не вярваше на очите си. После прибра пистолета в кобура си, извади от джоба си цигари и се усмихна.

— Дай жилетката си на момчето, Клод — рече шериф Флин и подпря пушката си на един висок камък.

Заместникът му се подчини и Дарил бързо облече жилетката.

Шерифът се обърна към Шарлот и ѝ подаде ръка.

— Госпожо... Можете ли да се изправите?

Тя успя да стане. Виеше ѝ се свят, ушите ѝ пицяха. Флин я наметна с канадката си.

— Благодаря ви — каза Шарлот. — Как ни открихте, за бога?

— Попитайте Клод.

Заместникът му сви рамене.

— Израснал съм из тия планини. След като не открихме труповете нито в къщата, нито на Пума Хил, реших, че трябва да сте минали дерето.

Маршал Винсънт се опитваше да запали цигарата си във виелицата. Накрая успя и с наслада дръпна.

— Честно казано, Пол, ти здравата оплеска нещата. В момента, в който жена ти се появи в Дъранго, разбрахме, че тук ще се случи нещо страшно. После момчето изчезна посред нощ и положението стана още по-лошо.

Пол го погледна.

— Санди и Тими добре ли са?

Маршалът кимна.

— Да, чакат ви в новия неутрален обект.

Последва ново мълчание, този път нарушено от Шарлот.

— За всичко съм виновна аз. — Слепоочията й пулсираха, ужасно й се виеше свят. Трябваше да влезе на топло, иначе щеше да припадне или дори да умре от измръзване. — За всичко — повтори тя. — За всичко съм виновна аз.

— После ще говорим за това — каза Флин.

— Шерифът е прав — рече Винсънт, дръпна за последен път от цигарата, хвърли фасата в снега и го стъпка. — Не ми се ще да прекъсвам купона, но трябва да тръгваме. Заминаваме на запад. Госпожице, вие можете да се върнете на изток с шерифа.

Пол и Дарил отидоха при маршала, после спряха и погледнаха назад към Шарлот.

Тя чувстваше, че всеки момент ще припадне. Ръцете и краката й пареха. Но оставаше да свърши още нещо. Шарлот се усмихна на Пол.

— Съжалявам за всичко това — каза тя.

Той кимна и отвърна на усмивката й.

— Не знам дали да ти благодаря, или... — Пол сви рамене.

— Няма нужда да ми благодариш. — Коленете й трепереха. Шарлот погледна момчето. — Успех, миличък. И известно време не се занимавай с бейзболни картички.

Дарил кимна.

— Да, госпожо.

— Време е да се мятаме на конете, момчета — каза Винсънт.

Шарлот отново се обърна към Пол и бръкна в джоба на якето си.

— Преди да тръгнеш, Пол, трябва да ти върна нещо. — Тя извади монетата и я протегна към него. Среброто мътно проблесна под лъча на фенера.

Той свъси вежди.

— Какво е това, по дяволите?

— Твоят талисман — отвърна Шарлот и направи няколко крачки към него. Чувстваше се като пияна, ушите ѝ пицяха, по гърба ѝ се редуваха горещи и ледени тръпки. Зрението ѝ започваше да се замъглява.

Пол взе монетата и от докосването на пръстите му по екрана в главата ѝ пробягаха искри на неопределена емоция. Шарлот се олюля за миг.

— Пази я, Пол — каза тя и го целуна по бузата.

— Да вървим — повтори маршалът и постави длан на рамото на Дарил.

Тримата се запътиха към дърветата на запад.

Шарлот ги проследи с поглед.

После се свлече на земята.

ЧАСТ VI

ЩАТСКИЯТ ПАНАИР В ОХАЙО

*„Човешката кръв е тежка — човекът,
който я е пролял, не може да избяга.“*

Африканска
поговорка

61. ПОСЛЕДНА СДЕЛКА

В деня след ампутацията ѝ позволиха да види Джуниър.

Тя прекара почти половин час пред огледалото, което ѝ дадоха сестрите, за да се опита да си придаде приличен вид — доста трудна задача, като се имаха предвид ужасната ѝ памучна нощница и изтърканият ѝ хавлиен халат. Цялата беше бинтована — ребрата, ръцете и краката. Раната от куршума над хълбока се оказа повърхностна... ала студът бе превърнал крайниците ѝ в потъмнели, гноясали лапи. Бяха ѝ отрязали два пръста на лявата ръка, показалеца на дясната и четири на краката — три на десния и един на левия.

Поне тъпанчето ѝ щеше да се възстанови.

Загледана в почернялото си от измръзването лице, Шарлот се чувстваше странно жизнерадостна. Лекарствата сякаш я бяха изключили от физическото ѝ тяло. Преди операцията ФБР, Федералната маршалска служба, Окръжното шерифско управление и щатската полиция на Колорадо, Небраска и Айова я бяха подложили на кошмарен разпит. Тя им каза истината и те ѝ повярваха. Почти всички бяха работили с ясновидци като нея и не се отнасяха към дарбата ѝ скептично. Но за Шарлот това нямаше значение. Далеч повече я интересуваше медицинската процедура: щяха да режат части от тялото ѝ — от ръцете ѝ. Щяха да ѝ отнемат дарбата.

Операцията беше сравнително лесна. В два следобед я откараха на количка в операционната, поставиха я под пълна упойка, зашиха огнестрелната рана на хълбока ѝ и след това отрязаха измръзналите ѝ пръсти, повечето само до първото кокалче. В три часа тя вече лежеше в интензивното отделение и усещаше пулсиране във върховете на несъществуващите си пръсти. Оттогава измерваше времето така — по постоянното пулсиране, неумолимия часовник в нея. Но преди да изхвърлят отрязаните части — които, кой знае защо, ѝ напомняха за талисмани — Шарлот отправи една последна молба към хирурзите.

Да запазят десния ѝ показалец.

Имаше планове за него.

Сега трябваше да се пригответи за милия Джуни. Тя отново погледна отражението си и прерови съдържанието на кутията от обувки, която ѝ бяха донесли сестрите. Първо си сложи фон дьо тен, после молив за очи. Придаде цвят на страните си с руж и поосвежи подпухналите си очи с очна линия. След това — туш, водоустойчив, в случай, че се разплаче, когато види Джуни. Накрая начерви устните си и ги очерта.

Излезе от стаята си като си помагаше с патериците и се затътри по коридора към интензивното отделение.

Джуниър беше в последната стая отляво и Шарлот спря отпред, за да се успокои. Сърцето ѝ туптеше, пулсирането се бе превърнало в биене на барабан. Тя натисна бравата с бинтованата си ръка и влезе.

Първо я порази светлината. През щорите струяха слънчеви лъчи и се отразяваха от белите плочки и чаршафи. Леглото бе в средата на стаята и Джуниър лежеше на него като бяла мумия, леко извърнал глава настрани. Очите му бяха отворени. Единствено тихият звук на медицинските апарати и интравенозните системи нарушаваше тишината. Тишина, мъртва и студена като неподвижна черна вода в главата на Шарлот. Дали беше заради състоянието на Джуниър? Или защото наред с пръстите си бе изгубила и умението си?

Шарлот се приближи до леглото, придърпа близкия стол и седна.

— Как си, Джуни? — каза тя, протегна бинтованата си ръка над металния парапет и стисна дланта му. Не усети нищо друго, освен студена марля и слабо пулсиране. От очите ѝ потекоха сълзи.

„Толкова за грима.“

По-рано същия ден лекарите я бяха осведомили за състоянието на Джуниър. Бил получил тежки травми в гръбначния стълб, ректума и пикочния мехур, но имало голяма вероятност да се възстанови — поне физически. Психическото му състояние било друг въпрос. От медицинска гледна точка, той бил в пълна кома и не знаели дали ще излезе от нея. Използвали система, наречена „скала на Глазгоу“, която включвала три фактора: движения на очите, словесна и мускулна реакция. За съжаление, Джуниър се намирал в такова вегетативно състояние, че не могли да дадат никаква прогноза.

Накрая Шарлот се овладя.

Джуниър вече беше част от живота ѝ. Двамата бяха свързани по начин, който тя дори не разбираше. Бе дошъл при нея в най-мрачния

момент от живота ѝ и я беше спасил. Тя никога нямаше да забрави какво е направил за нея. Никога нямаше да го изостави, даже това да означаваше да се грижи за него през остатъка от живота си.

Шарлот се вгледа в отпуснатото му, безизразно лице. По брадичката му се точеше слюнка и тя я избърса с бинта си. После мъчително преглътна, спомнила си, че има една последна възможност да го събуди.

Но все още не бе готова за това.

Все още.

Два дни по-късно я изписаха.

Тя взе такси до най-близкия търговски център и си купи нова пола и лека блуза — в по-ниските райони беше горещо и Шарлот искаше да се чувства спокойно с бинтовете си. После с друго такси отиде във Федералния съд в центъра на Боулдър. С едната си ръка държеше патерицата, в другата носеше малко найлоново пликче. Вътре имаше едно-единствено нещо.

Към четири следобед слезе на подземния етаж — огромен лабиринт от коридори, офиси и няколко килии. В приемната усмихнато я посрещнаха шериф Джей Флин и двама старши агенти от местното бюро на ФБР. Заместник-шериф Клод Темпълтън също бе там и ѝ направи билков чай, докато Шарлот приказваше с Флин и отговаряше на въпросите на агентите.

После ѝ позволиха да направи онова, което ѝ беше обещал шерифът.

Да остане за пет минути насаме с Натали Фортунато.

Злобната дребна блондинка вече трети ден „гостуваше“ в една от килиите на най-долния етаж. Денем я подлагаха на постоянни разпити, нощем я връщаха в женския затвор. Нейният адвокат засипваше съда с жалби за неоснователно задържане, но беше само въпрос на време щатската и федералната прокуратура да ѝ предявят дълъг списък от обвинения. Този път имаха свидетел. И в момента този свидетел отиваше при нея.

— Какво искаш пък ти, за бога? — изсумтя от ъгъла на килията Натали и вдигна поглед от кръстословицата, която решаваше. Седеше на сгъваем стол до малка масичка. Беше с рокля с леопардов десен и

очила. От устата ѝ висеше цигара, по филтъра на която имаше следи от аленото ѝ червило.

— Добър ден, Натали — каза Шарлот и пристъпи към желязната мрежа. На височината на кръста в нея имаше малко, метално чекмедже, предназначено за предаване на документи. Тя го погледна, после отново вдигна очи към затворничката. — Как се отнасят с теб?

— Не се оплаквам — отвърна Натали. Гласът ѝ звучеше странно колебливо, като че ли не можеше да реши как да се справи с това положение.

— Имам нещо за теб.

— Какво?

— Подарък. — Шарлот бръкна в пликчето. — Надявам се, че ще се държиш твърдо.

Натали нервно погледна към коридора.

— Какво правиш, Викърс? Пазачите са на две крачки оттук.

— Няма от какво да се боиш, Натали. — Тя разви марления тампон, отвори чекмеджето и пусна вътре отрязания пръст, после натисна металната плоскост, така че чекмеджето се отвори от другата страна на мрежата.

Сепната от звука, Натали леко подскочи. После остави кръстословицата, свали си очилата и се изправи. На лицето ѝ се изписаха страх, объркване — и може би малко любопитство.

Жената се приближи до чекмеджето, бръкна вътре и извади показалеца.

Шарлот стисна клепачи и отвори веригата.

Натали се вцепени като ударена от електрически ток с високо напрежение, конвулсивно затрепери и подбели очи. Не можеше да пусне почернелия показалец, защото екстрасензорната енергия, която се излъчваше от него, не ѝ позволяваше да помръдне. Шарлот се съсредоточи върху призрачния си пръст и върху цялата болка, която бе преживяла, върху цялата ярост, върху всички опустошени тела в техните плитни гробове, върху цялата жестокост, сполетяла невинни хора в името на алчност, арогантност, страх и зло. Устата на Натали зейна, алените ѝ устни се сгърчиха, сякаш беше получила епилептичен припадък, по брадичката ѝ потече слюнка и тя мъчително застана.

После Шарлот се обърна и се отдалечи, оставила в килията цялата си болка и гняв.

Зад нея по пустите коридори отекна писък.

Тя стоеше до леглото му и се взираше в безизразното му восъчнобяло лице.

От случилото се в Гранд Лейк бе изтекла една седмица и Шарлот вече ходеше почти нормално със специална протезна лява обувка. Ръцете ѝ също заздравяваха. Конците се бяха стопили и рано сутринта ѝ бяха свалили бинтовете. Сега стоеше в стаята на Джуниър, облечена в новата си жълта рокля. Погледна дланите си. Струваха ѝ се чужди, с бледорозова кожа като коремче на съомга, сърбяха я и изглеждаха недовършени, дори абсурдни, като гребен със строшени зъби.

Но беше жива и оцелелите ѝ пръсти ѝ вършеха чудесна работа, слава богу.

Само да имаше смелост за последен опит да събуди Джуниър.

Шарлот седна до леглото, внезапно осъзнала, че не е докосвала Джуни, откакто се бяха разделили на онази самотна междуцатска магистрала в Небраска. Ала сега перспективата да доближи осакатената си плът до него бе почти непоносима. Ами ако не успееше? Ами ако се провалеше?

Но трябваше да опита.

Тя протегна ръка и докосна дланта му.

Все едно се допираше до парче студено месо. Късовълновото радио в главата ѝ пращеше с равномерен бял шум. Нищо не помръдваше — нито чувство, нито образ, нито звук. Тялото му беше като камък, лицето му — все така пепеляво и безизразно. Абсолютно мъртъв канал. Тази пустота проникна в Шарлот и по гърба я полазиха тръпки, искаше ѝ се да се разплаче, искаше ѝ се да се просне на пода и да завие за бедния, изгубен Джуни. Ала не заплака, поне засега.

Оставаше ѝ още един фокус.

Тя стисна ръката му по-силно и липсващият ѝ показалец я засърбя. Шарлот затвори очи и съсредоточи мислите си повече от всякога, насочи ги като лазерен лъч, напрегна всичките си мозъчни клетки и си припомни всички образи, звуци и миризми, които Джуниър беше влял в душата ѝ като нектар. Уханието на печените наденички, момичетата с леки рокли, въртележките, миризмата на

кравешки тор и наливна бира, вкусът на захарен памук, печени ябълки, лимонада...

... и от дланта на Джуниър прескочи искра.

Шарлот отвори очи.

— Джуни?

Главата му едва забележимо помръдна, може би със сантиметър наляво.

Тя стисна ръката му още по-силно и се съсредоточи върху усещанията като през лупа.

— Върни се при мен, мили.

Главата му отново помръдна.

— Джуни? Чуваш ли ме?

Клепачите му затрептяха, устните му леко се разтвориха, сякаш търсеше думи.

— Джуни... Боже мой, чуваш ли ме?

Той я погледна, намръщи се и помръдна устни.

Очите ѝ се разшириха.

— Разбираш ли ме, мили?

Джуниър пак се опита да каже нещо, но мозъкът му все още не можеше да прати думи в устата му. Тялото му слабо трепереше под завивките. Накрая ѝ се усмихна.

— Радвам се, че се завърна, пътничко — каза тя, отчаяно го прегърна и тихо заплака. — Радвам се, че се завърна... радвам се...

Гласът му дрезгаво изхриптя в ухото ѝ.

— Мири...

Шарлот рязко се отдръпна и избърса слюнката от брадичката му и собствените си сълзи.

— Какво казваш, мили? Не те чух.

Той запремигва, после промълви:

— Мирише... ми... на... печени... наденички.

Издание:

Джей Бонансинга. Хрътка
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 2000
Редактор: Иван Тотоманов
ISBN: 954-585-109-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.